Larry Niven

Protector

(1973)

PHSSTHPOK

Geneza, capitolul 3:

22. Şi a zis Domnul Dumnezeu: "Iată, Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele şi răul. Şi acum nu cumva să-şi întindă mâna şi să ia roade din pomul vieţii, să'mănânce şi să trăiască în veci!..."

23. De aceea l-a scos Domnul Dumnezeu din grădina cea din Eden, ca să lucreze pământul din care fusese luat.

24. Şi izgonind pe Adam, l-a aşezat în preajma grădinei celei din Eden şi'a pus heruvimi şi sabie de flacără vâlvâitoare, să păzească drumul către pomul vieţii.

I

Stătea sub un cerc de trei metri de twing luminos, privind cât vedea cu ochii panorama deloc aţâţătoare.

Chiar şi cu un deceniu în urmă, stelele acelea fuseseră doar câteva punctuleţe roşu-închis în siajul său. Când activa hubloul de la prova, ele sclipeau într-un albastru intens, atât de puternic încât puteai citi la lumina lui. În părţile laterale, cele mai mari se turtiseră în mod vizibil. Acum însă erau numai stele, puncte albe risipite ici-colo pe un cer de cele mai multe ori negru. Un cer pustiu. Norii de praf ascundeau spectacolul de lumină şi măreţie al căminului său.

Luminiţa din centrul hubloului nu era o stea. Avea mărimea unui soare, întunecată în centru şi îndeajuns de strălucitoare ca să poată distruge retina unui om. Era lumina unui statoreactor

Bussard*[1], arzând la numai treisprezece kilometri depărtare. La răstimpuri de câţiva ani, Phssthpok petrecea o vreme privind jetul, ca să se asigure ca arderea era constantă. Cu mult timp în urmă, observase o oscilaţie lentă şi periodică şi izbutise în ultima clipă să oprească transformarea navei sale într-o mininovă. Acum însă, în săptămânile de când o privea, lumina alb-albastră nu se modificase deloc.

În cea mai mare parte a unei vieţi lungi şi lente, cerurile se târâseră pe lângă hublourile lui Phssthpok. Totuşi el nu-şi amintea mare lucru din această călătorie. Aşteptarea fusese prea lipsită de evenimente ca să-i intereseze memoria. Aşa se întâmplă de altfel în etapa Protector a speciei Pak, când amintirile revăzute în clipele de destindere sunt cele din copilărie şi, mai apoi, din etapa de Prăsitor, când lumea este un loc nou, spectaculos şi eliberat de orice responsabilităţi. Doar pericolul care l-ar ameninţa pe el sau pe copiii lui poate smulge un Protector din obişnuita-i indiferenţă visătoare, conferindu-i o furie ce-l transformă în cel mai temut luptător dintre fiinţele înzestrate cu raţiune.

Phssthpok stătea, visând, în fotoliul-cuşetă.

Comenzile navei se aflau sub mâna sa stângă. Atunci când îi era foame, adică la fiecare zece ore, mâna noduroasă, semănând perfect cu doi pumni de nuci negre puse laolaltă, cobora într-o fantă din dreapta şi ieşea ţinând o rădăcinoasă galbenă, cărnoasă şi contorsionată, de mărimea unui batat. Trecuseră multe săptămâni terestre de când Phssthpok nu mai părăsise cuşeta. În tot acel timp, nu-şi clintise decât mâinile şi fălcile. Ochii lui nu se mişcaseră deloc.

Anterior, existase o perioadă de exerciţii frenetice. Datoria Protectorilor este să rămână în formă fizică maximă.

Chiar şi a Protectorilor care n-au nimic de protejat.

Aspectul flăcării propulsiei era constant, sau, oricum, îndeajuns de constant ca să-l satisfacă pe Phssthpok. Degetele noduroase ale Protectorului se mişcară şi cerurile se rotiră deasupra lui. Privi cealaltă lumină strălucitoare apărând în hublou şi opri rotaţia, când ajunse în centrul acestuia.

---

[1] * În 1960, fizicianul american Robert W. Bussard a lansat ideea recoltării hidrogenului din spaţiu chiar în timpul călătoriei, folosind statoreactorul interstelar, prevăzut cu un câmp colector care recoltează materie din spaţiu, o comprimă şi extrage energia, prin fuziunea hidrogenului (n. trad.)

Deja mai luminoasă decât orice stea din jur, destinaţia lui era deocamdată prea slabă ca să fie mai mult decât o stea. Totuşi, intensitatea era mai puternică decât se aşteptase Phssthpok, şi ştiu că lăsase timpul să treacă pe lângă el. Visase prea mult cu ochii deschişi! Nu era de mirare. Petrecuse în capsula aceea majoritatea celor o mie două sute de ani, rămânând nemişcat pentru a-şi conserva rezervele de hrană. Dacă n-ar fi existat relativitatea, călătoria ar fi durat de treizeci de ori mai mult.

În ciuda faptului că părea cazul cel mai debilitant de artrită din istoria medicinei, în ciuda săptămânilor petrecute aidoma unui paralizat, Protectorul cel noduros se puse instantaneu în mişcare. Flacăra propulsiei deveni mai substanţială, se mări, începu să se răcească. Oprirea unui statoreactor Bussard este aproape la fel de delicată ca şi pornirea lui. La viteza acestuia, hidrogenul interstelar vine sub formă de raze gama. Chiar dacă n-ar fi ars sub formă de combustibil, tot ar trebui să fie îndepărtat de câmpurile magnetice.

Phssthpok ajunsese în cea mai bună regiune din spaţiu. În faţă se găsea steaua cea mai potrivită. Se apropia clipa succesului Protectorului. Cei pe care venise să-i ajute (dacă mai existau, dacă nu dispăruseră între timp, dacă se aflau pe o orbită din jurul acelei stele şi nu a alteia mai puţin adecvate) nu-l aşteptau. Minţile lor erau deocamdată foarte apropiate de ale animalelor. Poate că descoperiseră focul, dar cu siguranţă nu deţineau telescoape. Cu toate acestea, îl aşteptau... dintr-un anumit punct de vedere. Dacă într-adevăr existau, îl aşteptaseră de două milioane şi jumătate de ani.

Nu avea să-i dezamăgească.

Nu trebuia să-i dezamăgească.

Un Protectorfără descendenţi este o fiinţă lipsită de scop în viaţă. O asemenea anomalie trebuie să-şi găsească un obiectiv, şi asta cât mai repede, altfel moare. Majoritatea mor. În minţile sau în glandele lor se declanşează un reflex, şi ei încetează să mai simtă foamea. Uneori, un Protector constată că poate considera toţi membrii speciei Pak ca descendenţi ai săi, dar apoi trebuie să găsească o modalitate de a sluji specia aceea. Phssthpok era unul dintre puţinii norocoşi.

Ar fi fost teribil dacă ar fi dat greş.

***

Nick Sohl revenea acasă.

Acum, după ce urechile lui învăţaseră să ignore zumzetul propulsiei navei, tăcerea spaţiului îl înconjura pe deplin. De două săptămâni, tuleie cârlionţate îi acopereau falca şi ţeasta rasă de ambele părţi ale crestei sale moi de centuran. Dacă se concentra, îşi putea simţi mirosul propriu. Plecase să exploateze inelele saturniene, singur într-o navetă-solo şi cu o lopată în mână (fiindcă magneţii utilizaţi la extragerea monopolilor din fierul asteroizilor semănau foarte mult cu nişte lopeţi). Ar fi trebuit să rămână mai mult, dar îi plăcea să creadă că civilizaţia Centurii putea supravieţui fără el doar trei săptămâni.

Cu un secol în urmă, monopolii fuseseră o simplă ipoteză teoretică, ba încă una extrem de controversată. Conform teoriei magnetismului, un pol magnetic nord nu putea exista decât în prezenţa unui pol sud şi invers. Teoria cuantică sugera că respectivii poli ar fi putut exista şi independent.

Primele aşezări permanente înfloriseră deja pe asteroizii cei mai mari ai Centurii, când o echipă de explorare descoperise monopoli în miezul de fier-nichel al unui asteroid. Astăzi, ei nu mai reprezentau o ipoteză, ci o prosperă industrie centurană. Un câmp magnetic generat de monopoli acţionează într-o relaţie liniară inversă, nu într-una pătra-tică inversă. Exprimând teoria în termeni practici, orice motor sau instrument bazat pe monopoli va fi mai fiabil. Monopolii erau extrem de valoroşi atunci când se punea problema reducerii greutăţii, iar în Centură greutatea constituia permanent un factor-cheie. Cu toate acestea, exploatarea lor continua să rămână o operaţiune individuală.

Nick nu fusese foarte norocos. Inelele lui Saturn nu erau oricum o regiune bună pentru monopoli, conţinând prea multă gheaţă şi prea puţin metal. Câmpul electromagnetic din jurul casetei de înmagazinare conţinea doar două lopeţi de poli magnetici nord. O recoltă slabă pentru două săptămâni de muncă istovitoare... totuşi, avea să-i aducă bani frumoşi pe Ceres*[2].

Ar fi fost mulţumit chiar dacă n-ar fi găsit nimic. Mineritul era

---

[2] * Cel mai mare asteroid, cu diametrul de circa 770 km. (n. trad.)

scuza la care Primul Secretar al Secţiunii Politice Centura apela pentru a evada din biroul său strâmt, îngropat adânc în roca lui Ceres, scăpând de permanentele fricţiuni ONU-Centură, de soţie şi de copii, de prieteni şi de cunoştinţe, de duşmani şi de străini. Anul viitor, după săptămâni desperate în care va fi pus la curent în privinţa evenimentelor petrecute, după alte zece luni consumate în dirijarea politicii Sistemului Solar, avea să plece înapoi.

Nick accelera spre Ceres, cu Saturn zărindu-se ca un glob fantastic îndărătul lui, când văzu magnetul de minerit rotindu-se lent, îndepăr-tându-şi vârful de casetă. Undeva în stânga se afla o sursă puternică de monopoli.

Un rânjet îi despică faţa precum fulgerul un cer întunecat. Mai bine mai târziu decât niciodată! Păcat că n-o găsise la ducere, dar o putea valorifica, vânzând-o, după ce o localiza... ceea ce avea să mai dureze. Acum magnetul oscila între două atracţii, dintre care una era caseta.

Petrecu douăzeci de minute pentru a focaliza o transmisiune laser spre Ceres.

— Aici Nick Sohl, repet, Nicholas Brewster Sohl. Doresc să înregistrez revendicarea unei surse de monopoli în direcţia generală a... (încercă să estimeze în ce măsură erau afectate indicaţiile magnetului de conţinutul casetei.) ...Săgetătorului. Doresc să ofer sursa pentru vânzare guvernului centuran. Detaliile vor urma după o jumătate de oră.

Decuplă apoi motorul cu fuziune, îşi îmbrăcă scafandrul spaţial şi părăsi naveta, purtând magnetul şi un amplificator video cunoscut sub străvechiul termen de "telescop".

Stelele nu sunt nici pe departe eterne, deşi Omul le poate considera ca atare. Nick pluti printre stelele eterne, aparent nemişcat şi în acelaşi timp căzând cu zeci de mii de kilometri pe oră spre Soarele minuscul. *De aceea* îi plăceau expediţiile de minerit. Universul scânteia ca un colier de diamante pe catifea neagră, un fundal de neuitat pentru Saturn cel auriu. Calea Lactee era o brăţară bătută în nestemate pentru întregul Univers. Nick iubea întreaga Centură, de la stâncile sfredelite, la domurile de suprafaţă şi la lumile globulare ce se roteau cu interioarele în afară, dar cel mai mult iubea spaţiul în sine.

După ce se îndepărtă cu aproape doi kilometri de navetă, îşi folosi instrumentele pentru a determina locaţia sursei. Reveni

apoi în navetă, ca să se odihnească. Peste câteva ore, urma să facă altă determinare şi să localizeze sursa prin triangulaţie.

Când intra în cabină, ecranul comunicatorului era aprins. Chipul blond şi scofâlcit al lui Martin Shaeffer, al Treilea Secretar, se adresa unui fotoliu-cuşetă gol.

— ... să luăm legătura imediat, Nick. Nu mai aştepta a doua ieşire în spaţiu, ca să determini poziţia sursei de monopoli. Este vorba despre o problemă extrem de urgentă în legătură cu Centura. Repet: Martin Shaeffer către Nick Sohl, naveta *Hummingbird...*

Nick refocaliză laserul.

— Lit, sunt realmente onorat. Un simplu funcţionar ar fi fost suficient să înregistreze prioritatea amărâtei mele de descoperiri. Repet.

Comută repetarea automată a mesajului, apoi începu să-şi facă ordine printre instrumente. Ceres se afla la câteva minute-lumină.

Nu se strădui să ghicească ce urgenţă ar fi necesitat atenţia lui personală, totuşi se simţea neliniştit.

Răspunsul fu neaşteptat. Expresia feţei lui Lit Shaeffer era ciudată, însă glasul răsuna ironic.

— Nick, eşti prea modest în privinţa "amărâtei tale de descoperiri". Păcat că n-o vom putea omologa. O sută patru mineri au raportat deja existenţa sursei tale de monopoli.

Nick rămase cu gura deschisă. O sută patru? Dar el se afla în sistemul planetar exterior... şi majoritatea minerilor preferau oricum să-şi exploateze propriile lor zăcăminte. Oare câţi *nu* anunţaseră?

— Sunt în întregul Sistemul Solar, urmă Lit. Este o sursă a naibii de mare. De fapt, am localizat-o deja prin paralaxă. Se află la patruzeci U.A.*[3] de Soare, ceea ce înseamnă puţin dincolo de Pluto, şi la optsprezece grade în afara planului sistemului solar. Micikov afirmă că în ea trebuie să se găsească o masă de monopoli sud de dimensiunile celei pe care am exploatat-o în secolul trecut.

---

[3] *Acronim pentru Unitate Astronomică, unitatea de măsură folosită pentru exprimarea distanţelor din cadrul sistemului nostru solar. 1 U.A. reprezintă distanţa dintre Soare şi Pământ, adică 149,6 milioane km (n. trad.)

Un extrasolar! se gândi Nick, apoi: *Păcat că nu-mi vor omologa revendicarea.*

— Tot Micikov spune că o sursă atât de mare ar putea acţiona un statoreactor Bussard măricel, o statosondă cu echipaj. (Nick încuviinţă din cap. Statosondele erau sonde-robot trimise spre stelele cele mai apropiate şi reprezentau una dintre puţinele surse de cooperare reală dintre ONU şi Centură.) Monitorizăm sursa de o jumătate de oră. Pătrunde în Sistemul Solar cu şase mii cinci sute de kilometri pe secundă, în cădere liberă. Valoarea depăşeşte binişor chiar şi vitezele interstelare. Cu toţii suntem convinşi că este un extrasolar! Ai ceva comentarii de făcut? Repet...

Nick opri mesajul şi rămase locului câteva clipe, obişnuindu-se cu ideea. Un extrasolar!

Extrasolarera jargonul centuran pentru *alien,* dar termenul însemna mai mult decât atât. Extrasolarul avea să fie primul alien inteligent care va intra în legătură cu rasa umană. El urma să contacteze Centura, nu Pământul, întrucât Centura revendica majoritatea Sistemului Solar, iar indivizii care colonizaseră spaţiul erau în mod evident mai inteligenţi. Termenul ascundea multe presupuneri, ce nu erau crezute chiar de toţi centuranii.

Iar situaţia îl prinsese pe Nick în timpul vacanţei. *La dracu' cu prudenţa, trebuia să expedieze mesajele prin laser!*

— Nick Sohl către Martin Shaeffer, baza Ceres. Da, am de făcut comentarii. Punctul unu, se pare că presupunerea ta este validă. Punctul doi, nu mai răspândiţi ştirea prin tot sistemul. O navă a planetarilor poate recepţiona difracţiile unui fascicul-mesaj. Oricum va trebui să-i anunţăm, mai devreme sau mai târziu, dar nu momentan. Punctul trei, voi fi acasă peste cinci zile. Concentraţi-vă asupra obţinerii a cât mai multor informaţii. Deocamdată nu va trebui să luăm decizii vitale.

Î*n nici un caz până ce extrasolarul nu pătrundea în Sistemul Solar, sau încerca el însuşi să emită mesaje.*

— Punctul patru...

Aflaţi dacă decelerează! Aflaţi unde se va opri! Nu putu însă rosti nici una dintre indicaţiile acelea. Erau prea secrete pentru un mesaj laser. Shaeffer avea să ştie ce are de făcut.

— Nu există nici un punct patru. Terminat!

***

Sistemul Solar este mare şi rarefiat spre periferie. În Centura principală, începând imediat din interiorul orbitei lui Marte şi terminân-du-se în exteriorul orbitei lui Jupiter, un individ dornic de muncă poate examina o sută de asteroizi într-o lună. Dincolo de regiunea menţionată, el pierde două săptămâni, doar cu drumul dus-întors, pentru a cerceta ceva despre care speră că n-a mai fost remarcat de nimeni.

Centura principală nu este exploatată, deşi actualmente majoritatea asteroizilor mari sunt proprietăţi private. Cei mai mulţi mineri preferă să lucreze în Centură, unde ştiu că sunt în apropierea civilizaţiei şi a produseloracesteia: rezerve de apă şi de oxigen, hidrogen combustibil, femei, un nou regenerator de aer, automedici şi droguri terapeutice psihomimetice.

Brennan nu avea nevoie de droguri sau de tovărăşie pentru a rămâne cu minţile întregi. El prefera limitele exterioare. Se afla în punctul troian*[4] posterior al lui Uranus, urmând orbita giganticei planete de gheaţă, la şaizeci de grade înapoia ei. Fiind în echilibru stabil, punctele troiene adună praf, dar şi obiecte mai mari. Aici se găsea o grămadă de praf, pentru spaţiul cosmic, plus mulţi bolovani ce meritau să fie exploraţi.

Dacă n-ar fi găsit absolut nimic, Brennan ar fi trecut la sateliţi, apoi la punctul troian anterior. După aceea, ar fi revenit acasă, pentru o perioadă scurtă de odihnă şi o vizită la Charlotte şi, deoarece până atunci fondurile i-ar fi fost serios subţiate, pentru o misiune de rutină pe Mercur, pe care ar fi detestat-o.

Dacă ar fi găsit pehblendă, n-ar mai fi plecat de aici câteva luni de zile.

Nici unul dintre bolovani nu conţinea destule substanţe radioactive ca să-i trezească interesul, totuşi ceva din apropiere lucea metalic, ca un obiect artificial. Brennan porni într-acolo, fără să spere că va descoperi altceva decât rezervorul de combustibil de unică folosinţă al vreunui miner. Nu strica însă să arunce o privire. Jack Brennan era un optimist incurabil.

Artefactul era treapta unei rachete cu combustibil solid. Conform inscripţionării, făcuse parte din *Mariner XX.*

Mariner XX, străvechea sondă automată lansată spre Pluton.

---

[4] *Poziţii stabile pe orbitele planetelor, una cu 60 de grade în faţa planetei şi cealaltă cu 60 de grade înapoia ei, unde se pot găsi sateliţi. Denumirea le-a fost dată de cel mai strălucitor satelit al lui Jupiter, Ganimede, care în mitologia greacă era fiul regelui Troiei. (n. trad.)

Cu cine ştie cât timp în urmă, treapta golită plutise înapoi spre Soarele îndepărtat, pătrunsese în praful acumulat în punctul troian şi se oprise, învelişul îi era ciupit de impacturile particulelor de praf şi continua să se rotească din cauza impulsului declanşat cu generaţii în urmă.

Pentru un colecţionar, obiectul era aproape de nepreţuit. Brennan îl filmă, apoi se ataşă de botul său turtit şi-şi folosi jetul costumului spaţial ca să-i oprească rotaţia. Îl legă de tubul de fuziune al navetei sale, dedesubtul cabinei. Giroscoapele urmau să compenseze dezechilibrul.

Volumul treptei prezenta o problemă din alt punct de vedere.

Bărbatul stătu lângă ea pe blindajul metalic al tubului de fuziune şi o examină. Era cât jumătate din naveta lui de miner, însă foarte uşoară, nefiind decât un simplu recipient pentru combustibilul sondei. Dacă Brennan ar fi găsit pehblendă, naveta sa ar fi purtat plase pentru minereu, dispuse sub tubul inelar al propulsiei, transportând o masă egală cu cea proprie, şi ar fi revenit în Centură cu o acceleraţie de numai jumătate din cea gravitaţională. Având doar relicva *Marinerca* încărcătură, putea accelera până la *1 g,* valoarea standard pentru navetele goale.

Era posibil să-i ofere avantajul necesar.

Dacă plasa treapta de combustibil în Centură, impozitele şi comisioanele s-ar fi ridicat la treizeci la sută din suma de vânzare. Dacă o vindea pe Lună, Muzeul Terestru al Zborurilor Spaţiale nu i-arfi oprit nici o leţcaie.

Brennan se afla într-o poziţie favorabilă unei operaţiuni de contrabandă. Nu existau copoi şi, pe majoritatea distanţei, viteza lui ar fi fost uriaşă. Nu l-ar fi depistat înainte să fi ajuns în vecinătatea Lunii. Nu purta monopoli sau substanţe radioactive, de aceea ar fi fost invizibil pentru detectoarele magnetice şi cele de radioactivitate. Putea ieşi din planul Sistemului Solar, evitând alte nave sau asteroizii.

Dar dacă era prins, avea să i se reţină sută la sută din valoarea obiectului. Totul!

Bărbatul rânji în gând. Avea să-şi asume riscul.

***

Gura lui Phssthpok se închise o dată, de două ori, de trei ori. Rădăcina gălbuie a arborelui-vieţii se separă în patru fragmente cu marginile zdrenţuite, întrucât muchiile pliscului lui Phssthpok nu erau ascuţite, ci neregulate şi aproape plane, similar molarilor umani. Phssthpok înghiţi de patru ori.

De-abia conştientizase acţiunea. Mâna, gura şi stomacul lui trecuseră pe pilot automat, în timp ce Phssthpok urmărea ecranul telescopului.

La o amplificare de 10^4, se zăreau trei punctuleţe violete.

Examinând perimetrul hubloului, Phssthpok vedea doar steaua galben-strălucitoare pe care o denumise Ţinta 1. Căutase planetele. Găsise una, o frumuseţe, cu dimensiuni corespunzătoare şi cu temperaturi apropiate de cele optime, cu atmosferă transparentă purtătoare de apă şi un satelit natural neaşteptat de mare. În acelaşi timp, descoperise nenumărate puncte violete, atât de mici încât la început crezuse că nu erau decât străfulgerări pe retina sa.

Erau însă reale şi se deplasau. Unele nu se mişcau mal rapid decât planetele; altele, de sute de ori mai rapid decât viteza de eliberare din sistem. Străluceau intens de fierbinte, culoarea unei stele neutronice în cea de-a patra săptămână de viaţă, când temperatura ei atinge milioane de grade.

Evident, era vorba despre vehicule spaţiale. La vitezele respective, obiectele cosmice naturale s-ar fi pierdut în spaţiul interstelar după câteva luni de zile. Probabil că foloseau propulsii pe bază de fuziune. În acest caz, şi judecând după culoarea jeturilor, ardeau la temperaturi mai ridicate şi cu mai multă eficienţă decât propulsia de care beneficia el.

Aparent petreceau cea mai mare parte a timpului în spaţiu. La început, Phssthpok sperase că erau forme de viaţă cosmică născute în spaţiu, poate asociate seminţelor stelare din nucleul galactic. Dar pe măsură ce se apropia de soarele galben, fu nevoit să-şi abandoneze ipoteza. Toate scânteile aveau destinaţii, de la nenumăraţii asteroizi micuţi până la planete şi sateliţii lor. Unul dintre obiectivele cele mai vizitate era planeta în a cărei atmosferă existau vapori de apă, cea clasificată drept locuibilă de cei din neamul Pak. Nici o formă de viaţă specifică spaţiului n-ar fi putut rezista gravitaţiei sau atmosferei ei.

Planeta aceea, Ţinta 1 -3, era obiectivul *cel mai mare,* deşi vehiculele atingeau şi multe corpuri cereşti mai mici.

Interesant... Dacă piloţii lor se dezvoltaseră pe Ţinta 1 -3, ei ar fi preferat în mod firesc acceleraţii gravitaţionale mai reduse.

Totuşi, cei pe care-i căuta n-ar fi trebuit să posede creierele necesare pentru a construi asemenea vehicule. Oare locul le fusese uzurpat de alţii?

Atunci, el şi ceilalţi mii de indivizi din rasa lui îşi sacrificaseră vieţile lungi doar pentru a se mulţumi cu o răzbunare stearpă.

Phssthpok simţi furia acumulându-se în el. Şi-o înfrână. Nu acesta trebuia să fie răspunsul. Ţinta 1 nu era singura posibilă. Probabilitatea era de numai douăzeci şi opt la sută. Putea spera că aceia pe care venise să-i ajute se aflau în sistemul planetar al altei stele.

Trebuia totuşi să verifice.

Un statoreactor Bussard are o viteză minimă de funcţionare şi Phssthpok n-o depăşea cu mult. Intenţionase să străbată întregul sistem până găsea ceva clar. Acum, era nevoit să-şi utilizeze rezerva de combustibil. Văzuse deja o scânteie alb-albastră deplasându-se cu iuţeală spre sistemul interior. Ar fi trebuit să-i poată egala viteza.

***

Nick asoliză *Hummingbird,* dădu ordine grăbite pentru descărcarea şi vânzarea încărcăturii şi coborî în subsol. Biroul lui se găsea la trei kilometri sub suprafaţa stâncoasă presărată cu domuri a lui Ceres, în adâncul substratului de fier-nichel.

Îşi scoase costumul şi casca în vestibulul biroului. Pe frontonul apartamentului său se afla o imagine pe care o atinse afectuos înainte de a intra. Întotdeauna proceda aşa.

Majoritatea centuranilor îşi decorau apartamentele. De ce nu? Acestea erau singurele locuri pe care mulţi le puteau numi cămine şi singura posesie pe care *trebuiau* s-o păstreze în condiţii perfecte. Cu toate acestea, apartamentul lui Nick era unic în Centură.

Pe un fundal portocaliu se afla imaginea unei fete micuţe — capul de-abia îi ajungea la colanul de la gâtul bărbatului. Pielea îi lucea într-o nuanţă de verzui blând. Doar spinarea ei perfectă se distingea, suprapusă părţii frontale a costumului său. Părul ei părea alcătuit din văpăi alungite, pâlpâind portocaliu cu nuanţe de galben şi alb, întunecân-du-se în fum roşu-negru, pe măsură

ce-i cobora peste umărul stâng. Fata era goală. Braţele ei cuprindeau trunchiul costumului, palmele atingând butelia de oxigen de pe spate; picioarele ei strângeau coapsele scafandrului spaţial, astfel încât călcâiele atingeau partea de dinapoi a articulaţiilor metalice flexibile ale genunchilor. Era un tablou superb, a cărui frumuseţe alunga orice gând vulgar. Păcat că purjarea costumului nu se afla în altă parte.

Lit stătea într-unui din fotoliile ce se găseau în biroul lui Nick, cu picioarele lungi întinse pe mochetă. Nu era un individ masiv, ci mai degrabă slăbănog. O perioadă prea mare din copilăria sa şi-o petrecuse în imponderabilitate. Acum nu mai putea intra într-un costum presurizat standard sau în cabina unui vehicul spaţial şi, indiferent unde ar fi stat, părea că ar fi încercat să cotropească locul respectiv.

Nick se trânti în fotoliul său şi închise ochii pentru un moment, obişnuindu-se cu senzaţia de a redeveni Prim Secretar. Fără să deschidă ochii, rosti:

— Ia zi, Lit, ce s-a-ntâmplat?

— Am totul aici. (Un foşnet de hârtii.) Da... Sursa monopoli se apropie în planul Sistemului Solar, îndreptându-se aproximativ spre Soare. Acum o oră se afla la trei miliarde şi jumătate de kilometri. Timp de o săptămână din momentul depistării, a avut o acceleraţie constantă de 0,92 *g,* în general orientată spre lateral, combinată cu decelerări, pentru a ocoli Soarele. Acum este în esenţă o decelerare cu valoarea de 1,4 g. Asta o poartă prin orbita Pământului.

— Unde va fi Pământul la momentul respectiv?

— Dacă nava revine la 0,92 *g,* în... *acest* punct, se va opri peste opt zile. Iar Pământul se va găsi aici. — Lit se încruntă. — Toate estimările astea sunt destul de aproximative. Noi nu ştim, de fapt, decât că se îndreaptă spre sistemul planetar interior.

— Mi se pare că ţinta evidentă este Pământul. Nu-i cinstit! Extra-solarul ar fi trebuit să ne contacteze pe noi, nu pe ei. Voi ce-aţi făcut?

— În principal, observaţii. Avem imagini a ceea ce pare a fi flacăra propulsiei. O flacără de fuziune, cu temperatura mai scăzută decât fuziunea noastră.

— Vasăzică, mai puţin eficientă, dar dacă foloseşte un statoreactor Bussard, combustibilul nu-l costă nimic. Cred totuşi că acum are viteza mai mică decât cea standard.

— Exact.

— Trebuie să fie o navă uriaşă. Poate chiar una militară. Ţinând seama de mărimea sursei monopoli...

— Nu neapărat. Ştii cum funcţionează o statosondă? Un câmp magnetic culege hidrogenul interstelar aflat sub formă de plasmă, îl dirijează şi-l concentrează până ce fuzionează. Diferenţa este că statosondele nu pot avea echipaj, deoarece prea mult hidrogen scapă sub formă de radiaţii. Într-o navă cu echipaj, ai nevoie de un control extrem de precis al câmpurilor de plasmă.

— Să fie chiar *atât de* mare?

— Micikov spune că da, dacă vine de la o distanţă suficient de mare. Cu cât vine mai de departe, cu atât a avut o viteză maximă mai mare.

— Mda...

— Devii paranoic, Nick. De ce ar dori o rasă alienă să trimită spre *noi* o navă militară?

— De ce ar dori să trimită *orice fel* de navă? Vreau să spun că n-are rost să ne lăsăm copleşiţi. O putem contacta înainte să atingă Pământul?

— M-am gândit şi eu la asta, iar Micikov a stabilit câteva traiectorii. Cel mai promiţător ar fi să pornim cu o flotă din punctul troian posterior al lui Jupiter în următoarele şase zile.

— Nu cu o flotă. Extrasolarul trebuie să ne considere inofensivi. Avem o navă mare în troiene?

— Pe *Blue Ox.* Trebuia să plece spre Juno, dar am rechiziţionat-o şi i-am golit încărcătura.

— Perfect. Ai procedat excelent. *(Blue Ox* era un cargobot imens, de dimensiunile pacheboturilor de lux ale Hotelului Titan, deşi nu la fel de elegant.) Avem nevoie şi de un calculator ultraperformant, în afară de cel obişnuit al navei. Plus un operator şi senzori suplimentari. Vreau să-l putem folosi ca translator — poate că extrasolarul comunică prin clipiri de ochi, prin unde radio sau prin modulări ale curentului. Crezi că putem introduce o navetă-solo în cala lui *Blue Ox?*

— Pentru ce?

— Pentru orice eventualitate. Să avem o barcă de salvare. Dacă extrasolarul are gânduri mai puţin paşnice, să existe o posibilitate de retragere.

Lit nu mai pomeni cuvântul *paranoia,* dar efortul de a se

abţine fu vizibil.
— Are o navă mare, urmă Nick răbdător. Tehnologia lui este îndeajuns de avansată ca să-l poarte prin spaţiul interstelar. Ar putea fi prietenos ca un căţeluş, totuşi este posibil ca unul dintre noi să spună un cuvânt greşit. — Ridică telefonul şi ordonă: Faceţi-mi legătura cu Ahile, pe firul principal.
Avea să dureze o vreme până ce operatorul focaliza o rază laser spre Ahile. Nick închise şi aşteptă. Brusc, telefonul zbârnâi ascuţit.
— Da?
— Controlul Traficului, răsună un glas. Sunt Cutter. Biroul dumneavoastră dorea să ştie ceva despre sursa cea mare de monopoli?
Nick comută pe difuzor, ca să poată auzi şi Shaeffer.
— Exact. Despre ce-i vorba?
— Are traiectorie de joncţiune cu o navă centurană. Pilotul nu pare să evite joncţiunea.
— Ce fel de navă? strânse din buze Sohl.
— De la distanţa asta, nu ne putem da seama. Probabil că o navetă-solo de minerit. Joncţiunea va avea loc peste treizeci şi şapte de ore şi douăzeci de minute, dacă nici unul dintre ei nu se răzgândeşte.
— Ţineţi-mă la curent. Treceţi pe observaţie telescoapele din zonă. Nu vreau să scap nimic. Ai auzit? se adresă el lui Shaeffer după ce închise telefonul.
— Mda. Prima lege a lui Finagle.
— L-am putea opri pe centuranul acela?
— Mă-ndoiesc.

***

Ar fi putut să fie oricine. S-a dovedit a fi Jack Brennan.
Se afla la câteva ore de schimbarea traiectoriei spre Lună. Treapta abandonată a lui *Mariner XX* îi călărea naveta precum un geamăn siamez subnutrit. Sirena ei nu dispăruse din botul turtit, sirena aceea supersonică al cărei ţiuit reglase arderea combustibilului solid. Brennan se târâse înăuntru ca să verifice, ştiind că orice stricăciune putea reduce valoarea relicvei.
Pentru o unică folosinţă, treapta se găsea în stare perfectă. Ajutajul arsese puţin inegal, totuşi nu era nimic serios, evident,

ţinând seama de faptul că sonda automată ajunsese la destinaţie. Muzeul Zborurilor Spaţiale avea să plătească o sumă frumuşică.

În Centură, contrabanda este ilegală, dar nu imorală. Contrabanda nu era mai imorală pentru Brennan decât ar fi fost neplata parcării pentru un planetar. Dacă te prind, te amendează şi asta-i tot.

Brennan era un optimist. El nu se aştepta să fie prins.

De patru zile, accelerase la aproape 1 *g.* Orbita lui Uranus rămăsese hăt-departe, înapoia lui; sistemul interior se găsea mult în faţă. Mergea al naibii de rapid. Nu existau efecte relativiste vizibile — nu gonea chiar *atât* de iute — totuşi la sosire va trebui să-şi potrivească ceasul.

Priviţi-l pe Brennan. Cântăreşte optzeci şi nouă de kilograme şi are înălţimea de un metru optzeci şi opt. Ca orice centuran, aduce mult cu un jucător de baschet lipsit de musculatură. Deoarece stă de peste patru zile în fotoliul-cuşetă de comandă, a început să arate şi să se simtă vlăguit. Totuşi, ochii săi căprui sunt limpezi şi alerţi, cu vederea perfectă, corectată prin microchirurgie la vârsta de optsprezece ani. Părul negru, cu fire drepte, este o bandă lată de trei centimetri, începând de la frunte şi traversând ţeasta rasă, arămie şi lucioasă. Este alb, iar bronzul Centurii nu-i mai închis decât pielea de Cordoba; ca de obicei, este vizibil numai pe mâini, pe faţă şi pe pielea craniului, deasupra gulerului. În rest, are culoarea îngheţatei de vanilie.

Are patruzeci şi cinci de ani şi pare de treizeci. Gravitaţia a fost blândă cu muşchii feţei lui, iar unguentul de creştere a avut efect asupra potenţialului început de chelie din creştetul capului. Cu toate acestea, liniile fine din jurul ochilor se disting clar acum, deoarece, de mai bine de douăzeci de ore, poartă pe chip o expresie de mirare încruntată. A devenit conştient că ceva îl urmăreşte.

La început, crezuse că-i un copoi, un poliţist de pe Ceres. Dar ce să fi căutat un copoi la o asemenea depărtare de Soare?

Nici a doua privire nu-l putuse convinge că era un copoi. Flacăra jetului de propulsie era prea mare, prea ramificată, prea puţin strălucitoare. A treia privire a inclus şi câteva determinări tehnice. Brennan accelera, iar necunoscutul deceiera şi cu toate acestea *avea* o viteză uriaşă. Fie că apăruse dinapoia orbitei lui Pluton, fie că propulsia lui genera zeci de g-uri. Toate acestea

convergeau spre un singur răspuns.

Lumina ciudată aparţinea unui extrasolar.

De cât timp îl aştepta Centura? Orice individ care petrece o vreme între stele, fie el chiar şi un planetar ce pilotează o navă spre Lună, îşi va da seama într-o bună zi cât de *imens* este în realitate Universul. Are dimensiuni de miliarde de ani-lumină, un volum în care, practic, se poate găsi orice. Fără îndoială, pe acolo, pe undeva, trebuiau să existe extra-solari; prima specie alienă care avea să contacteze Omul îşi desfăşura activitatea dincolo de raza de acţiune a telescoapelor Centurii.

Acum extrasolarul se afla aici, adoptând o traiectorie de joncţiune cu Jack Brennan.

Iar Brennan nu era nici măcar suprins. Obosit, da. Ba chiar speriat. Nu însă surprins, nici măcar de faptul că extrasolarul îl alesese pe el. Fusese un accident al sorţii. Amândoi se îndreptaseră spre sistemul interior, venind aproximativ din aceeaşi direcţie.

Să anunţe Centura? Probabil că de acum ştia ce se petrecea. Reţeaua de telescoape a Centurii urmărea toate navele din sistem; exista o probabilitate însemnată să descopere orice punct de culoare necorespunzătoare deplasându-se cu viteză necorespunzătoare. Brennan se aşteptase să-i descopere propria sa navetă, mizând însă pe faptul că n-aveau s-o facă prea repede. Cu siguranţă, telescoapele descoperiseră extrasolarul. Cu siguranţă, îl monitorizau şi, din acest motiv, îl urmăreau şi pe Brennan. Oricum, bărbatul nu putea transmite un mesaj laser spre Ceres, pentru că acesta putea fi interceptat de o navă planetară. Brennan nu ştia ce politică adopta Centura în privinţa contactelor Pământ-extrasolar.

Centura trebuia să acţioneze fără el.

Ceea ce însemna că lui îi rămâneau la dispoziţie două opţiuni.

Prima dintre ele era simplă. Nu avea nici cea mai măruntă şansă de a întreprinde operaţiunea de contrabandă. Va trebui să-şi modifice traiectoria, pentru a ajunge la unul dintre asteroizii principali, apoi, cu prima ocazie, să informeze Centura despre destinaţia şi încărcătura sa.

Dar ce putea face în privinţa extrasolarului?

Tactici de evitare? Destul de simplu. Axiomatic vorbind, în spaţiu este imposibil să opreşti o navă ostilă. Un poliţist poate

intra pe o traiectorie de joncţiune cu un contrabandist, dar nu-l poate aresta decât dacă acesta cooperează... ori i se termină combustibilul. Poliţistul poate trage în navă, distrugând-o, sau, dacă beneficiază de un autopilot bun, poate s-o lovească aidoma unui berbec; dar cum să cupleze ecluzele cu o navă care declanşează aleatoriu jeturile direcţionale? Brennan se putea îndrepta în orice direcţie dorea, iar extrasolarul nu putea decât să-1 urmărească ori să-1 distrugă.

Fuga părea o tactică sănătoasă. Brennan avea o familie de întreţinut. Charlotte s-ar fi descurcat şi singură. Era o centurană adultă, la fel de competentă ca Brennan, deşi nu-şi găsise niciodată suficientă ambiţie ca să obţină licenţa de pilot. Iar Brennan plătise taxele cuvenite pentru Estelle şi Jennifer. Fiicele lui aveau să beneficieze de educaţie şi de îngrijire.

Ar fi putut, însă, face mai mult pentru ele. Sau ar fi putut încerca din nou să fie tată... probabil tot cu Charlotte. De fuzelajul navei lui erau legaţi bani, iar banii însemnau putere. Ca şi în cazul puterii politice sau a puterii electrice, utilizările ei ar fi îmbrăcat multe forme.

Dacă îl contacta pe alien, era posibil să n-o mai revadă niciodată pe Charlotte. Prima întâlnire cu o rasă străină presupunea riscuri considerabile.

Dar şi glorie evidentă.

Oare istoria l-ar fi putut uita vreodată pe omul care-l întâlnise pe extrasolar?

Pentru o clipă, se simţi în dilemă. Parcă destinul se amuza pe seama vieţii sale... şi totuşi, nu putea da cu piciorul norocului. Foarte bine: extrasolarul n-avea decât să vină la el. Brennan îşi menţinu cursul de deplasare.

***

Centura era o reţea de telescoape. Sute de mii de telescoape.

Era inevitabil. Toate navele aveau telescoape. Toţi asteroizii trebuiau urmăriţi constant, deoarece puteau fi abătuţi de pe orbite şi deoarece harta Sistemului Solartrebuia actualizată la nivelul secundelor. Trebuia monitorizată lumina fiecărui jet de propulsie. În sectoarele aglomerate, navele îşi puteau intersecta jeturile de fuziune, dacă cineva nu le avertiza asupra pericolului

— fiindcă jetul unei propulsii cu fuziune este ucigaş.

Nick Sohl continua să-şi plimbe privirile între ecranul de deasupra biroului său şi teancul de dosare de pe birou. Pe ecran se zăreau două pete de lumină alb-violet; una era mai mare şi mai neclară. Deja, ambele puteau apărea pe acelaşi ecran, deoarece asteroidul care transmitea imaginile se afla aproape pe aceeaşi linie cu traiectoria lor.

Nick citise dosarele de câteva ori. Erau zece şi oricare dintre ele putea fi al centuranului necunoscut care se apropia acum de extrasolar. Iniţial fuseseră douăsprezece dosare, dar în alte birouri oamenii încercau să le localizeze şi să le elimine pe acestea zece, aşa cum făcuseră deja cu două, folosind apeluri telefonice, comunicaţii laser şi reţele de securitate.

Deoarece naveta îşi păstra cursul, Nick eliminase mental şase dosare. Două dintre persoanele descrise acolo nu fuseseră niciodată prinse făcând contrabandă: un semn de maximă precauţie, indiferent dacă nu făcuseră realmente contrabandă, ori nu fuseseră prinse. Pe un individ îl cunoştea personal şi era xenofob. Alţi trei erau veterani, iar în Centură nu ajungi veteran dacă rişti prosteşte. În Centură, legile Finagle-Murphy nu sunt chiar glume.

Unul dintre cei patru mineri rămaşi avusese colosala aroganţă de a se autoacredita ambasadorul omenirii în Univers. *O să vadă el dacă dă greş,* îşi spuse Nick. *Care dintre ei o fi?*

***

La un milion şi jumătate de kilometri înainte de orbita lui Jupiter, deplasându-se mult deasupra planului Sistemului Solar, Phssthpok atinse viteza vehiculului indigen şi începu să se apropie de acesta.

Phssthpok şi rasa lui nu studiaseră nici una dintre miile de specii raţionale din galaxie. Atunci când le întâlniseră, aşa cum se întâmplase de câte ori exploraseră sistemele solare vecine, în căutare de materii prime, le distruseseră cât putuseră mai repede şi mai sigur. Alienii erau periculoşi, sau puteau fi, iar pe cei din neamul Pak nu-i interesau decât propriii lor semeni. Inteligenţa unui Protector era ridicată, dar inteligenţa este un instrument ce trebuie utilizat către un ţel, şi ţelurile nu sunt întotdeauna alese inteligent.

Phssthpok acţiona în totală necunoştinţă de cauză. Tot ce putea face era să ghicească.

Ghicind, aşadar, şi presupunând că desenul oval de pe fuzelajul celeilalte nave era realmente o uşă, băştinaşul n-ar fi fost nici mult mai înalt, nici mult mai scund decât Phssthpok. Să zicem între unu şi doi metri, în funcţie de celelalte dimensiuni ale sale. Evident, ovalul putea să nu fi fost conceput pentru dimensiunea lui cea mai mare, cum se întâmplase în cazul bipedului Phssthpok. Totuşi, nava era mică; n-ar fi conţinut ceva mult mai mare decât Phssthpok.

O singură privire aruncată băştinaşului avea să-l lămurească. Dacă nu era Pak, trebuia să-i pună întrebări. Dacă era...

Rămâneau încă multe întrebări, totuşi căutarea lui avea să se încheie. Alte câteva zile, după timpul de la bordul navei, ca să ajungă la Ţinta 1-3, un răstimp scurt pentru a învăţa graiul celor de acolo şi a le explica în ce fel să utilizeze ceea ce adusese, apoi putea înceta să mănânce.

Cealaltă navă nu dădea vreun semn că l-ar fi observat. Peste câteva minute, ar fi ajuns paralel cu ea, totuşi băştinaşul nu făcea nici o mişcare... ba nu! Băştinaşul îşi oprise motorul. Phssthpok era invitat să-şi corecteze traiectoria în vederea joncţiunii.

Pakul o făcu. Nu irosi nici manevre inutile, nici combustibil; părea că-şi petrecuse toată viaţa exersând această singură manevră. Cabina lui se apropie de nava străină şi se opri.

Phssthpok îmbrăcase costumul spaţial, totuşi nu schiţă nici un alt gest. Nu îndrăznea să-şi rişte propria existenţă, acum, când se afla atât de aproape de victorie. Dacă ar fi ieşit băştinaşul...

***

Brennan privi nava apropiindu-se.

Trei module, distanţate pe treisprezece kilometri. Nu zărea nici o conexiune între ele. De la distanţa aceea, grosimea legăturilor putea fi invizibilă. Modulul cel mai mare şi mai masiv trebuia să fie propulsia: un cilindru cu trei conuri mici ieşind sub unghiuri egale în zona posterioară. Deşi atât de mare, cilindrul ar fi fost insuficient ca să conţină combustibilul necesar unei călătorii interstelare. Fie că extrasolarul abandonase pe drum

rezervoare de unică folosinţă, fie că era... o statosondă cu echipaj?

Modulul doi era o sferă cu diametrul de aproximativ douăzeci de metri. Când nava se opri, sfera ocupă poziţia cea mai apropiată de Brennan. Avea un hublou circular imens, uşor bombat, astfel că modulul părea un gigantic glob ocular. Se roti, urmărindu-l pe Brennan când acesta se deplasă. Bărbatului îi veni greu să-l privească cu aceeaşi atenţie cu care era el însuşi privit.

Hotărârea iniţială i se destrămase. Cu siguranţă, guvernul Centurii ar fi putut organiza un prim contact de calitate superioară...

În sfârşit, ultimul modul -îl examinase cu atenţie pe durata decele-rării navei aliene — avea forma unui ovoid lung de douăzeci de metri şi lat de vreo treisprezece. Partea lui cea mai largă, opusă propulsiei, era atât de uniform ciupită de impacturile firelor de praf interstelar încât părea sablată. Partea cea mai îngustă era ascuţită şi netedă, aproape şlefuită. Brennan încuviinţă ştiutor. Câmpul reactorului ar f[protejat capătul respectiv de micrometeoriţi pe durata accelerării. În timpul decelerării, orientarea sa ar fi jucat acelaşi rol.

Pe suprafaţa ovoidului nu se observau nici un fel de detalii.

În irisul bulbucat al modulului central se mişcă ceva. Bărbatul miji ochii, străduindu-se să distingă mai multe... dar nu se mai petrecu nimic.

Se gândi că designul navei era destul de straniu. Capsula centrală adăpostea probabil cabina, fie numai pentru simplul fapt că, spre deosebire de celelalte două module, avea un hublou. Iar propulsia era periculos de radioactivă; altfel de ce să fi răsfirat în felul acela compartimentele navei? Pe de altă parte, cabina fusese astfel poziţionată încât să protejeze modulul final de radiaţiile propulsiei. Conţinutul modulului trei trebuia să fie mai important decât pilotul, *în opinia pilotului.*

Sau asta, sau proiectantul şi pilotul erau inepţi ori nebuni.

Nava extrasolară rămăsese nemişcată, propulsia ei se răcea, iar cabina se afla la numai câteva sute de metri. Brennan aşteptă.

Sunt şovin, îşi spuse el. *Nu pot judeca sănătatea mentală a unui alien conform criteriilor Centurii, nu-i aşa?*

Se strâmbă. *Ba sigur că pot. Nava a fost prost proiectată.*

Alienul păşi pe carcasa propriei sale sfere.

Zărindu-l, toţi muşchii lui Brennan tresăriră. Era o fiinţă bipedă, iar din depărtare părea umanoidă. Trecuse însă *prin* hublou. Stătea acum pe nava lui, nemişcat, aşteptând.

Avea două braţe, un cap, două picioare. Folosea un scafandru spaţial. Purta o armă... sau un pistol direcţional. Nu se putea preciza. Brennan nu zărea însă nici un fel de echipament exterior similar raniţei costumului său. Un pistol direcţional necesita mai multă dexteritate decât o raniţă cu jeturi. Cine ar fi folosit aşa ceva în spaţiu?

Ce Finagle aştepta?

Evident. Îl aştepta pe Brennan.

Pentru un moment nebunesc, se gândi să pornească propulsia şi s-o şteargă înainte de a fi prea târziu! Apoi, blestemându-şi teama, înaintă către uşă. Constructorii navetelor-solo fuseseră cât mai economi în realizarea acestora. Vehiculul lui Brennan nu avea sas, ci doar o uşă şi pompe pentru golirea interiorului cabinei. Costumul bărbatului era strâns pe trup. Nu mai trebuia decât să deschidă uşa.

Păşi afară, purtând tălpi magnetice.

Secundele se scurseră, în vreme ce Brennan şi extrasolarul se examinară reciproc. *Pare destul de umanoid,* gândi Brennan. *Biped, cu capul în partea superioară a corpului. Totuşi, dacă aparţine unei rase umanoide care a ieşit în spaţiu de suficientă vreme ca să construiască nave spaţiale, nu poate fi atât de incompetent pe cât o demonstrează aspectul vehiculului.*

Trebuie să aflu ce anume transportă. Poate că are dreptate. Poate că încărcătura este mai preţioasă decât viaţa pilotului.

Extrasolarul sări.

Veni spre el precum un şoim în picaj. Brennan rămase locului, îngrozit, dar în acelaşi timp admirând dexteritatea alienului. Acesta nu-şi utilizase pistolul direcţional. Saltul său fusese perfect. Avea să se oprească exact lângă el.

Extrasolarul atinse f uzelajul cu membre elastice, amortizând impactul ca orice centuran. Era mai scund decât Brennan — avea cel mult un metru cincizeci. Brennan îl putu distinge vag prin vizorul căştii. Tresări, dându-se doi paşi înapoi. Creatura era hidoasă. La naiba cu şovinismul, faţa extrasolarului ar fi speriat şi un calculator!

Retragerea nu-l salvă.

Extrasolarul se afla prea aproape. Întinse un braţ, prinse încheietura lui Brennan într-o mănuşă presurizată şi sări din nou.

Brennan icni şi, prea târziu, încercă să se smucească. Prin mănuşă, strânsoarea extrasolarului se simţea ca un arc de oţel. Se rostogoleau prin spaţiu spre cabina în formă de glob ocular, şi bărbatul nu se putea împotrivi cu nimic.

***

— Nick, se auzi în intercom.

— Da.

— Dosarul pe care-l doreşti este cel intitulat "Jack Brennan".

— De unde ştii?

— Am vorbit cu nevastă-sa. Are doar una, Charlotte Wiggs, şi doi copii. Am convins-o că este ceva urgent şi, în cele din urmă, ne-a spus că explorează punctele troiene ale lui Uranus.

— Uranus... pare corect. Cutter, poţi să-mi faci o favoare?

— Sigur că da. Ceva oficial?

— Da. Îngrijeşte-te ca *Hummingbird* să fie alimentată şi aprovizionată, apoi fii pregătit cu ea, în caz că te anunţ. Ataşează-i şi rezervoare suplimentare. După aceea, focalizează o comunicaţie laser pe cartierul general ARM din New York şi păstrează legătura. Evident, vei avea nevoie de trei lasere.

Două urmau să fie relee, compensând rotaţia Pământului.

— Bine. Nu transmit nici un mesaj?

— Nu, pur şi simplu ţine legătura pregătită, pentru eventalitatea că vom avea nevoie de ea.

Situaţia se putea modifica dintr-un moment în altul. Dacă va avea nevoie de ajutor din partea Pământului, acesta trebuia să fie rapid şi eficient. Modalitatea cea mai sigură de a-i convinge pe planetari era să plece el însuşi. Nici un Prim Secretar nu coborâse vreodată pe Pământ... şi nici el nu se aştepta s-o facă acum, dar *Perversitatea Universului tinde spre un maximum.*

Nick începu să răsfoiască dosarul lui Brennan. Păcat că individul avea copii!

***

Primele amintiri clare ale lui Phssthpok datau din ziua când

înţelesese brusc că era un Protector. Putea rechema şi amintiri anterioare, neclare: durere, luptă, descoperirea de noi alimente, experimentări sexuale, afecţiune, ură sau escaladări de arbori în valea Pitchok. Amintiri în care privea curios, de cel puţin şase ori, cum diferite femele Prăsitoare purtau copii pe care-i putea mirosi ca fiind ai săi. Totuşi, pe atunci mintea lui fusese vagă.

Ca Protector, gândea precis şi limpede. La început, nu fusese plăcut. Trebuise să se obişnuiască. Existaseră alţii care-l ajutaseră, educatori.

Urmase un război, iar el evoluase pe durata lui. Deoarece trebuise să-şi dezvolte capacitatea de a pune întrebări, trecuseră ani buni înainte să-i înţeleagă istoria:

Cu trei sute de ani în urmă, câteva sute de familii Pak importante se aliaseră pentru a refertiliza un deşert întins de pe planetă. Eroziunea şi excesul de păşunat produseseră pustiul, nu războiul, deşi peste tot existau petece uşor radioactive. Pe planeta Pak nu exista nici un locşor unde să nu se poarte războaie.

Sarcina foarte dificilă a reîmpăduririi fusese încheiată cu o generaţie în urmă. Imediat, şi previzibil, alianţa se destrămase în grupuleţe, fiecare dintre ele fiind decis să-şi asigure suprafaţa pentru descendenţii săi. Deja, majoritatea alianţelor iniţiale dispăruseră. O serie de familii fuseseră exterminate, iar grupurile supravieţuitoare îşi schimbau loialităţile ori de câte ori era util pentru protejarea descendenţilor. Descendenţii lui Phssthpok deţineau actualmente Coasta Sudică.

Lui Phssthpok îi plăcuse războiul. Nu din cauza luptelor. Ca Prăsitor, el participase la lupte, iar războiul era mai puţin o chestiune de confruntare directă cât mai ales una de păcălire a duşmanului. La început, fusese un război purtat cu bombe de fuziune. În decursul acelei faze, multe familii pieriseră, iar o parte a deşertului aflat în dispută redevenise pustiu şi sterp. După aceea, Coasta Sudică descoperise un câmp amortizor care împiedica fisiunea materialelor fisionabile. Alte alianţe îl reproduseseră în scurt timp. Din acel moment, războiul se dusese cu artilerie, gaze toxice, bacterii, psihologie, infanterie, ba chiar şi cu asasini tocmiţi. Fusese un război al inteligenţelor. Poate Coasta Sudică să contracareze propaganda concepută pentru dezbinarea regiunii Golfului Meteor? Dacă Alianţa Mării Estice deţine un antidot împotriva contaminării râurilor cu

otravă lota, ar fi mai uşor să-l furăm ori să concepem noi înşine un antidot? Dacă Cercul Munţilor descoperă o inoculare pentru varianta bacteriană Zeta-Trei, cât de probabil arfi ca ei să ne atace cu o variantă mutantă? Ar trebui să rămânem loiali Coastei Sudice, ori ne-am descurca mai bine alături de Marea Estică? Era amuzant.

Pe măsură ce Phssthpok învăţa mai multe, jocul sporea în complexitate. Propriul său virus OQ ar fi ucis nouăzeci şi doi la sută din Prăsitori, dar nu i-arfi afectat pe Protectorii lor... aceştia ar fi rămas nevătămaţi şi ar fi luptat cu o furie îndoită pentru a salva un grup mai restrâns şi mai vulnerabil de ostatici rezistenţi ia virus. Fusese de acord să nu utilizeze virusul. Familia Aak(pop) avea prea mulţi Prăsitori pentru posibilităţile locale de hrănire; le respinsese oferta de alianţă, dar le blocase drumul spre Marea Estică.

După aceea, Alianţa Mării Estice construise un generator portabil de câmp, care putea declanşa o reacţie de fuziune fără fisiunea anterioară.

Phssthpok era Protector de douăzeci şi şase de ani.

Totul se sfârşise într-o săptămână. În urma celor şaptezeci de ani de război, Marea Estică obţinuse deşertul recultivat, mai exact partea care nu fusese pustie şi stearpă. Iar deasupra văii Pitchok se zărise o colosală străfulgerare.

Copiii şi Prăsitorii din descendenţa lui Phssthpok trăiau în valea aceea de foarte multe generaţii. Phssthpok zărise linia îngrozitoare ia orizont şi ştiuse că toţi descendenţii lui erau morţi sau sterpi, că el nu mai avea pe cine proteja şi că nu-i mai rămăsese decât să înceteze să mănânce si să moară.

***

De atunci, nu mai simţise aşa ceva. Nu mai simţise până acum.

Chiar şi atunci însă, cu treisprezece secole în urmă, după ceasul lui biologic, nu simţise această teribilă derută. *Ce* era creatura în costum presurizat de la capătul braţului său? Vizorul căştii îi era polarizat împotriva razelor soarelui. După forma costumului, ar fi zis că era un Prăsitor. Dar Prăsitorii n-ar fi putut construi vehicule spaţiale sau costume presurizate.

Simţul datoriei lui Phssthpok se menţinuse vreme de peste

douăsprezece veacuri. Acum se îneca în confuzie pură. Regreta că cei din neamul Pak nu ştiau nimic despre alte specii inteligente. Poate că silueta bipedă nu reprezenta un apanaj al lor. De ce ar fi trebuit să fie aşa? Trupul lui Phssthpok avea o formă excelentă. Dacă l-ar fi putut vedea pe băştinaşul acela fără costum... dacă l-ar fi putut mirosi! Atunci ar fi ştiut totul.

***

Coborâră în apropierea hubloului. Precizia extrasolarului era inumană. Brennan nu încercă să se împotrivească, în vreme ce alienul întinse braţul prin suprafaţa curbată, prinse ceva şi se trase înăuntru, ducându-l şi pe bărbat cu el. Materialul transparent se opunea precum o melasă invizibilă.

Cu mişcări rapide, sacadate, alienul îşi scoase costumul spaţial. Acesta era confecţionat dintr-un material flexibil şi includea globul transparent al căştii. La articulaţii avea un soi de şireturi. Fără costum, dar menţinând strânsoarea de fier asupra centuranului, alienul se întoarse şi-l privi.

Brennan dori să urle.

Creatura era alcătuită numai din sfere. Avea braţele mai lungi decât ale unui om, cu o articulaţie undeva în zona cotului, dar cotul în sine era o minge cu diametrul de optsprezece centimetri. Mâinile păreau şiraguri de nuci. Umerii, genunchii şi şoldurile se bulbucau la dimensiunile unor cantalupi. Ţeasta era alt pepene, înclinat pe gâtul aproape inexistent. Brennan nu putea distinge o frunte sau o bărbie. Gura alienului era un cioc negru şi plat, dur, însă nu lucios, care se pierdea în pielea zbârcită, la jumătatea distanţei dintre gură şi ochi. Cele două fante din cioc constituiau probabil nările. Ochii cu aspect omenesc erau protejaţi de mase de piele profund convolute şi de arcadele puternic reliefate deasupra lor. Mai sus de cioc, spre ceafă, forma capului era aproape aerodinamică. Din ţeasta bombată se ridica o creastă osoasă, sporind senzaţia de aerodinamic.

Nu purta altă îmbrăcăminte decât o vestă cu buzunare mari, un veşmânt aparent omenesc, la fel de necorespunzător ca o pălărie de cowboy pe capul monstrului lui Frankenstein. Articulaţiile proeminente ale mâinii cu cinci degete apăsau ca nişte bile de rulmenţi în braţul lui Brennan.

Acesta era extrasolarul. Nu o simplă creatură non-umană. Delfinul este o creatură non-umană, fără să fie oribil. Extrasolarul era oribil. Aducea cu o încrucişare între om şi... altceva. Aşa fuseseră dintotdea-una monştrii imaginaţi de om: Grendel, Minotaurul. Cândva, sirenele fuseseră considerate orori — femeie frumoasă şi atrăgătoare deasupra taliei şi monstru solzos mai jos. Comparaţia se potrivea şi în cazul acesta, deoarece extrasolarul era aparent asexuat; între picioarele sale nu se zăreau decât nişte cute din piele asemănătoare unei armuri.

Ochii inseraţi, la fel de umani precum cei ai unei caracatiţe, priviră în străfundul ochilor lui Brennan.

Brusc, înainte ca bărbatul să poată schiţa vreun gest de împotrivire, extrasolarul înşfacă în ambii pumni costumul său spaţial şi trase cu putere în lateral. Materialul rezistă, se întinse, apoi se sfâşie de la pântec până la bărbie. Aerul ţâşni afară şi Brennan simţi cum îi pocnesc urechile.

***

Era inutil să-şi ţină răsuflarea. Câteva sute de metri de vid î! separau de aerul respirabil din nava sa. Brennan inspiră precaut.

În cabina alienului exista un aer rarefiat, cu iz necunoscut.

— Nenorocitule, icni bărbatul, aş fi putut să mor!

Extrasolarul nu-i răspunse. Scoase costumul lui Brennan, aşa cum ar fi decojit o portocală, fără brutalitate inutilă, dar nici cu o grijă deosebită. Brennan se împotrivi. O mână continua să-i fie imobilizată de strânsoarea alienului, însă îl lovi cu cealaltă în faţă, fără să obţină altceva decât un clipit din ochi. Pielea extrasolarului părea groasă şi tăbăcită, ca o armură. După ce-i scoase costumul, întinse braţul, ridicându-l pe Brennan ca pentru o inspecţie. Bărbatul lovi cu piciorul în zona corespunzătoare celei genitale de la oameni. Alienul îi sesiză încercarea şi privi în jos, se uită cum Brennan mai izbeşte de alte două ori, apoi reveni la examinarea sa.

Ochii i se deplasau peste Brennan, din creştet până în tălpi, din tălpi până în creştet, insultător de familiar. În Centură, unde aerul şi temperatura erau strict controlate, oamenii nu purtau veşminte — şi totuşi, până atunci, Brennan nu se mai simţise *în pielea goală.* Nu dezbrăcat, ci în pielea goală. Lipsit de apărare.

Degete aliene îi pipăiră scalpul, de o parte şi cealaltă a crestei centurane, şi-i masară falangele degetelor, testând articulaţiile de sub piele. La început, Brennan continuă să se zbată. Nu putea nici măcar distrage atenţia extrasolarului. Apoi aşteptă, inert şi ruşinat, îndurând examinarea.

Pe neaşteptate, aceasta luă sfârşit. Alienul noduros străbătu cabina dintr-un salt, îşi afundă mâna într-un recipient de lângă perete şi scoase un dreptunghi de plastic transparent. Brennan se gândi la evadare, însă costumul lui fusese transformat în zdrenţe. Alienul scutură obiectul, care se deplie, apoi îşi trecu degetul peste o muchie a lui. Un sac se deschise, parcă acţionat de un fermoar.

Alienul sări spre Brennan şi acesta se feri. Câştigă doar câteva secunde de libertate relativă, după care degetele noduroase de oţel îl apucară şi-l împinseră în sac.

Bărbatul constată că acesta nu putea fi deschis dinăuntru.

— O să mă sufoc! răcni el.

Alienul nu-i răspunse. Oricum, nu l-ar fi înţeles. Îşi îmbrăca scafandrul spaţial.

Dumnezeule, nu! se gândi Brennan, străduindu-se să sfâşie sacul.

Alienul îl luă sub un braţ şi ieşi prin hublou. Brennan simţi plasticul transparent dilatându-se în jurul lui, rarefiind şi mai mult aerul dinăuntru. Timpanele îi fură asaltate de ace de gheaţă. Încetă brusc să se mai zbată. Aşteptă cu fatalismul desperării, în vreme ce extrasolarul străbătea vidul, ocolind cabina, spre locul unde un cablu gros de trei centimetri se întindea către modulul final al navei sale.

***

În Centură, nu existau multe cargoboturi mari. Majoritatea minerilor preferau să-şi transporte singuri minereul exploatat. Navele ce purtau încărcături voluminoase de la un asteroid la altul nu aveau dimensiuni mari, ci erau prevăzute cu o mulţime de anexe. Echipajul întindea piloni şi cabluri, alcătuind plase ori reţele de greutate minimă, în care se plasa încărcătura. Se foloseau sprayuri cu spumă de plastic ca să protejeze obiectele fragile, totul se învelea în folii reflectorizante, care aveau menirea de a opri eventualele incendii provocate de flăcările

jeturilor de propulsie, şi se decola cu putere minimă.

Blue Ox reprezenta un caz aparte. Nava transporta fluide şi pulberi fine: mercur rafinat şi apă extrasă, grăunţe, seminţe, staniu impur cules din lacurile de pe faţa însorită a lui Mercur, amestecuri de elemente chimice periculoase din atmosfera jupitereană. Asemenea încărcături nu erau frecvente. De aceea, *Blue Ox* era un rezervor gigantic cu o cabină micuţă pentru trei persoane şi un tub de fuziune dispus pe axa mare a navei. Cu toate acestea, deoarece rezervorul trebuia uneori să devină cală pentru obiecte masive, fusese proiectat cu un capac uriaş şi instalaţii de amarare.

Einar Nilsson stătea pe marginea calei, privind în interior. Avea înălţimea de peste doi metri şi era gras pentru un centuran — de fapt, gras pentru oricine, deoarece grăsimea i se depusese pe abdomen şi în curba uriaşă a guşei. Era tot numai curbe; nicăieri nu se zărea vreo trăsătură unghiulară. Trecuse mult de când fusese într-o navetă. Nu-i plăceau acceleraţiile mari.

Simbolul de pe costumul lui era o navă vikingă, având la provă un dragon fioros, plutind pe jumătate afundat în vâltoarea strălucitoare, lăptoasă, a unei galaxii spirale.

Vechea navetă de minerit a lui Nilsson devenise barca de salvare a lui *Blue Ox.* Tubul de fuziune, subţire şi evazat la un capăt, se întindea pe aproape toată lungimea calei. Exista un calculator Ajubei 4-4, aproape nou, interfeţe ce-i slujeau drept senzori şi mijloace de comunicare, echipamente radar, radio, sonice, hi-fi şi monocromatice. Fiecare obiect era ancorat separat, în şase modalităţi diferite, pe peretele interior. Nilsson încuviinţă satisfăcut din cap şi creasta centurană, blondă cu fire grizonate, atinse vârful căştii sale.

— Dă-i bice, Nate!

Nathan La Pan începu să sprayeze interiorul rezervorului. În treizeci de secunde, acesta era plin cu spumă de plastic care se întărea instantaneu.

— Închide!

Capacul mare coborî, poate strivind spuma rămasă pe marginile chepengului. Nu se auzi însă nici un sunet. Portul Patroclus se găsea în vid, deschis sub cerul negru.

— Cât mai avem, Nate?

— Douăzeci de minute până la cursul optim.

— Perfect, îmbarcarea! Tina, ai auzit?

— Gata.
Se auzi declicul radioului. Nathan era tânăr, dar învăţase deja să nu irosească cuvintele. Einar îl luase la solicitarea tatălui său, care îi era prieten vechi.
Tehniciana-programator reprezenta altă poveste. Einarîi privi silueta zveltă, descriind un arc spre sasul navei. Nu fusese o săritură rea, deşi parcă impulsul iniţial fusese cam mare.
Tina Jordan era o planetară expatriată. Avea treizeci şi patru de ani, adică suficient ca să ştie ce anume făcea, şi iubea navele. Probabil că era îndeajuns de inteligentă ca să nu-l încurce. Nu pilotase însă niciodată o navetă-solo. Einar îi privea cu suspiciune pe indivizii care nu aveau încredere în ei înşişi pentru a zbura singuri. Oricum, avea mâinile legate în privinţa asta; nimeni altul din baza Patroclus nu putea opera un Ajubei 4-4.
Blue Ox urma să pornească în lateral, pentru a intersecta traiectoria navei aliene, după care avea să descrie o curbă spre Soare. Einar privi în depărtarea beznei bătute în diamante, în direcţia aproape opusă astrului. Punctuleţele slabe ale troienelor posterioare nu-i blocau vederea. Nu se aştepta să zărească extrasolarul şi nici nu-l văzu. Se afla însă acolo, căzând liber spre orbita în forma literei J descrisă de *Blue Ox.*

***

Trei puncte coliniare şi un al patrulea foarte aproape de ele. Nick privea ecranul, cu pleoapele aproape lipite, astfel încât cutele din jurul comisurilor păreau nişte păienjenişuri. Indiferent ce anume se petrecuse, contactul avusese loc.
Alte probleme solicitau atenţia Primului Secretar. Negocierile cu Pământul în privinţa finanţării statosondelor şi a distribuţiei încărcăturilor acestora pe cele patru colonii interstelare. Detalii comerciale referitoare la staniul de pe Mercur. Problema extrădării. Petrecea prea mult timp aici, însă ceva îi şoptea că putea fi vorba despre cel mai important eveniment din istoria omenirii.
Glasul lui Cutter răsună brusc din intercom:
— Nick? *Blue* Oxvrea să decoleze.
— Să-i dea drumul.
— Perfect, dar am observat că nu sunt înarmaţi.

— Au motor cu fuziune, nu? Plus jeturi direcţionale supradimensionate. Dacă le trebuie mai mult decât atât, înseamnă că ne aşteaptă războiul.

Nick închise legătura şi căzu pe gânduri. Avea oare dreptate? Nici chiar o încărcătură nucleară n-ar fi avut eficienţa jetului de evacuare al unui motor cu fuziune. Iar o bombă nucleară era o armă evidentă, o insultă pentru un extrasolar paşnic. Deşi...

Reveni la dosarul lui Brennan. Nu era deloc voluminos. Centuranii n-ar fi acceptat un guvern care să le iscodească prea mult vieţile.

John Fitzgerald Brennan părea centuranul mijlociu perfect. Vârsta: patruzeci şi cinci de ani. Două fiice — Estelle şi Jennifer — cu aceeaşi femeie, Charlotte Leigh Wiggs, mecanic de utilaje agricole în Mărginire. Brennan începuse să economisească sume frumuşele într-un fond de pensii, pe care-l lichidase însă de două ori, deschizând conturi pentru fetele sale. În două rânduri, copoii îi confiscaseră încărcături de minereu radioactiv. O singură contrabandă ar fi reprezentat ceva obişnuit. Centuranii râdeau de contrabandiştii nepricepuţi, însă un individ care nu fusese niciodată prins putea fi suspectat că nici nu încercase. Că n-avea curaj.

Imaginea de pe costum: *Madona din portul Lligat* Dali.*[5] Nick se încruntă. Uneori, minerii spaţiali pierdeau contactul cu realitatea. Brennan era însă viu, câştigase binişor şi nu avusese niciodată accidente.

Cu douăzeci de ani în urmă, făcuse parte dintr-o echipă de exploatare a staniului topit de pe Mercur. Mercur abunda în elemente neferoase de mare valoare, deşi câmpul magnetic al Soarelui necesita nave speciale; o furtună solară putea afecta o navă, transportând-o la mulţi kilometri depărtare. Brennan fusese competent şi câştigase bani buni, dar plecase după zece luni şi nu mai lucrase niciodată în echipă. Se părea că nu-i plăcea să muncească alături de alţii.

De ce se lăsase prins de extrasolar?

La naiba, şi Nick ar fi procedat în acelaşi mod! Extrasolarul se găsea aici, în sistemul lor; cineva trebuia să-l contacteze.

---

[5] * Salvador Dali (1904-1989), pictor spaniol suprarealist (n. trad.).

Dacă ar fi dat bir cu fugiţii, Brennan ar fi recunoscut că nu se putea descurca într-o asemenea situaţie.

Nici chiar familia nu l-ar fi putut opri. Erau centurani şi-şi puteau purta singuri de grijă.

Regret însă că n-a dat bir cu fugiţii, se gândi Nick şi degetele lui răpăiră nervoase pe tăblia biroului.

***

Brennan se afla singur într-un spaţiu restrâns.

Fusese un drum îngrozitor, înspăimântător. Extrasolarul sărise în spaţiu, purtând balonul în care se găsea el, îl echilibrase, lipindu-l de corpul lui, şi folosise pistolul direcţional. Merseseră aşa vreo douăzeci de minute. Când ajunseseră la ultimul modul al navei, bărbatul era aproape sufocat.

Şi-l amintea pe alien atingând fuzelajul cu un instrument bont, apoi trecuseră amândoi printr-o suprafaţă vâscoasă care aducea cu metalul, indiferent din ce parte ar fi fost privită. Alienul deschisese sacul, utilizând acelaşi dispozitiv tip fermoar, apoi se răsucise, sărise şi dispăruse prin perete, în vreme ce Brennan continua să se rostogolească neajutorat în interior.

Aerul avea acelaşi iz ca în cabină, parcă niţel mai pătrunzător. Brennan inhala în înghiţituri adânci, gâfâite. Extrasolarul abandonase sacul-balon, care plutea acum spre bărbat, aidoma unei fantome transparente, ameninţător şi ispititor, şi centuranul începu să râdă, un sunet dureros, aproape ca un suspin.

Privi în jur.

Lumina era mai verzuie decât tuburile luminescente cu care se obişnuise. Singurul spaţiu gol era cel în care plutea acum, având dimensiunile cabinei sale din naveta-solo. În dreapta, se zăreau nişte lăzi cubice, dintr-un material ce părea lemn — în tot cazul, ceva de origine vegetală. În stânga, un obiect paralelipipedic masiv, cu capac, foarte asemănător unei lăzi frigorifice mari. Deasupra şi în jurul acestuia, perete curb.

Aşadar, avusese dreptate. Modulul de forma unei picături era cala navei. Cu toate acestea, jumătate din spaţiul său continua să-i fie inaccesibil.

Iar peste tot se simţea acelaşi iz aparte, aidoma unui parfum necunoscut. În cabina extrasolarului, mirosul fusese mai

degrabă animalic, aparţinând alienului. Aici lucrurile stăteau altfel.

Dedesubtul său, înapoia unei plase grosolan ţesute, existau un soi de rădăcini galbene. De altfel, observă Brennan, ele ocupau majoritatea calei. Bărbatul se propulsă într-acolo şi se prinse de plasă, ca să se apropie mai mult.

Izul deveni copleşitor. Niciodată nu mirosise, nu-şi imaginase, nu visase ceva similar.

Arătau într-adevăr ca nişte rădăcinoase: o combinaţie între un batat şi o bucată din rădăcina curăţată a unui arbust. Erau scurte, lătăreţe şi fibroase, ascuţite la un capăt şi parcă retezate cu cuţitul la capătul opus. Brennan strecură două degete prin plasă, prinse una, încercă s-o scoată prin ochiurile plasei, dar nu izbuti.

Mâncase înainte ca extrasoiarui să se oprească lângă naveta lui -şi, cu toate acestea, fără nici un chiorăit de avertizare al stomacului, se simţea teribil de flămând. Buzele i se traseră spre îndărăt, dezvelind dinţii şi gingiile. Vârî din nou degetele prin plasă, bâjbâind după rădăcini. Minute în şir, se strădui să scoată una prin ochiurile prea mici. Trase, plin de furie, de plasă, dar aceasta era mai rezistentă decât pielea lui. Plasa nu cedă, iar bărbatul îşi rupse câteva unghii. Urlă, frustrat. Urletul îl readuse la realitate.

Bun, presupunând că izbutea să extragă o rădăcină, ce putea să facă apoi cu ea?

O MĂNÂNC! Gura i se umplu de salivă.

Avea să-l ucidă. Era o plantă alienă, de pe altă planetă, o plantă pe care o specie alienă o considera probabil comestibilă. Mai degrabă ar fi trebuit să se gândească la o modalitate de evadare!

În ciuda gândului, degetele continuau să-i tragă de plasă. Brennan se sili să se îndepărteze de aceasta. Era *flămând.* Fragmentele costumului său dispăruseră, abandonate în cabina extrasolarului, incluzând rezervoarele de apă şi de glucoză lichidă din cască. Aici exista oare apă? Putea încerca s-o bea? Extrasoiarui ar fi putut ghici că el avea nevoie neapărată de hidrogen combinat cu oxigen?

Ce ar fi fost în stare să facă pentru mâncare!

Trebuia să evadeze de aici.

Sacul de plastic. Îl culese din aer şi-l examină. Descoperi

cum putea fi etanşat şi deschis-din exterior. Minunat... Totuşi, stai o clipă! Putea întoarce sacul pe dos, astfel ca sistemul de etanşare să se afle în interior, şi apoi să-l manipuleze. Dar după aceea?

Nu se putea deplasa, aflându-se în interiorul sacului. Nu-şi putea întrebuinţa mâinile. Chiar dacă s-ar fi găsit în propriul său costum spaţial, parcurgerea a treisprezece kilometri de spaţiu ar fi fost riscantă fără o raniţă. Pe de altă parte, nu putea trece prin peretele calei.

Cumva, trebuia să-şi distragă stomacul.

Aşadar, în ce consta valoarea conţinutului acestei cale? Cum putea fi mai valoroasă decât pilotul, care era indispensabil pentru a duce nava acolo unde trebuia să ajungă?

Dacă tot se găsea aici, avea ocazia să vadă ce altceva mai exista în cală.

Paralelipipedul masiv era făcut dintr-un material lucios, nici cald, nici rece. Brennan găsi mânerul capacului, totuşi nu-l putu clinti. Apoi, aroma rădăcinilor îi asaltă brusc foamea, iar bărbatul răcni şi smulse cu toată puterea unei furii ucigaşe. Capacul se ridică. Astfel realiză şi care era puterea extrasolarilor.

Lada conţinea seminţe mari, asemănătoare migdalelor, îngheţate într-o matrice probabil criogenică. Desprinse una cu degete aproape amorţite de ger. Când închise capacul, aerul din jurul său căpătase culoarea fumului de ţigară.

Puse sământa în gură, încălzind-o cu saliva. Nu avea nici un gust; era pur şi simplu rece, apoi nici măcar atât. Brennan o scuipă.

Îşi repetă observaţiile. Lumină verzuie şi un aer ciudat, cu iz necunoscut. Totuşi, nu foarte rarefiat, nu foarte ciudat; iar lumina era răcoroasă şi înviorătoare.

Dacă Brennan aprecia condiţiile de viaţă ale extrasolarului, acestuia i-ar fi plăcut cu siguranţă Pământul. Adusese şi seminţe pe care să le planteze. Seminţe, rădăcini... şi mai ce?

Se propulsă prin cală, spre stiva de cutii. În ciuda eforturilor sale, nu putu desprinde nici una de lângă perete. Să fi fost fixate cu ciment de contact? În cele din urmă, un capac se ridică, este drept cu strădanii şi cu un scrâşnet puternic. Evident, fusese lipit; lemnul se rupsese pe alocuri. Brennan se întrebă ce fel de plantă necunoscută îl produsese.

În interiorul cutiei se afla un sac de plastic sigilat etanş.

Plastic? Materialul arăta şi se simţea la pipăit ca un ambalaj protector pentru alimente, fragilizat în timp. Conţinutul său părea a fi o pulbere fină tasată, aproape o masă solidă. Prin plastic, se zărea închisă fa culoare.

Brennan rămase plutind lângă cutii, ţinându-se cu o mână de capacul rupt. Căzu pe gânduri.

Fără doar şi poate, trebuia să fie vorba despre un autopilot. Extra-solarul constituia doar o măsură de siguranţă; soarta lui nu conta, atâta vreme cât nu era decât o simplă protecţie suplimentară. Autopilotul urma să ducă la destinaţie produsele de însămânţare.

Pe Pământ? O posibilă însămânţare ar fi necesitat şi alţi extrasolari, care să-i urmeze în curând.

Trebuia să avertizeze Pământul.

Exact! Bine gândit! Întrebarea era: *cum?*

Brennan râse fără chef. Mai existase oare vreodată un individ atât de complet întemniţat? Extrasolarul îl capturase. Brennan, centuran şi om liber, permisese să devină proprietatea cuiva. Râsul i se stinse în desperare.

Desperarea era o greşeală. Mirosul rădăcinilor abia aşteptase să se năpustească din nou asupra lui.

... Durerea fu cea care-l făcu să înceteze. Mâinile îi sângerau de tăieturi şi de rosături. Zărea băşici şi vânătăi. Degetul mic de la mâna stângă pulsa dureros — făcea un unghi anormal cu restul mâinii şi se umfla chiar în vreme ce-l privea. Îl luxase sau chiar îl fracturase. Reuşise însă să facă o gaură în plasă şi mâna lui dreaptă prinsese o rădăcină fibroasă.

O azvârli cât colo cu toată puterea şi, imediat, se ghemui cu genunchii la piept, parcă cuprinzându-şi durerea şi alinând-o. Era flămând şi speriat. La naiba, mirosul blestemat îi pusese stăpânire pe minte, ca şi cum ar fi fost un roboţel-jucărie!

Pluti prin cală asemenea unei mingi, strângându-şi genunchii şi plângând. Îi era foame, era furios, umilit şi speriat. Extrasolarul îi sfredelise mintea, dovedindu-i cât de lipsit de importanţă era, dar situaţia de acum părea mult mai teribilă.

De ce? Ce voia extrasolarul de la el?

Ceva îl lovi în ceafă. Cu o mişcare fluidă, Brennan înhăţă obiectul din aer şi-l muşcă. Rădăcina revenise la el, după ce ricoşase din vreun perete. O simţi tare şi fibroasă între dinţi, dar gustul ei era indescriptibil şi la fel de delicios ca şi aroma.

Într-un ultim moment de luciditate, Brennan se întrebă după cât timp avea să moară. Nici nu-i mai păsa prea mult. Muşcă din nou şi înghiţi.

***

Phssthpok examina un lanţ de răspunsuri cu o persistenţă încăpăţânată; totuşi, îndărătul fiecărui răspuns se ridicau alte întrebări. Băştinaşul capturat nu mirosea cum trebuia, ci straniu, a animal. Nu făcea parte din specia celor după care venise Phssthpok. Atunci, unde se aflau aceştia?

Nu veniseră aici. Judecând după exemplarul capturat, băştinaşii Ţintei 1 -3 ar fi opus prea puţină rezistenţă coloniştilor. Totuşi, Protectorii i-ar fi exterminat oricum, ca măsură de precauţie. Probabil, atunci, că era vorba despre altă stea. Unde anume?

Era posibil ca băştinaşii să aibă suficiente cunoştinţe astronomice ca să-i spună acest lucru. Cu asemenea nave, ei ar fi putut ajunge chiar la stelele apropiate.

Căutând răspunsuri, Phssthpok se încordă şi sări spre vehiculul băştinaşului. Era un salt de o oră, dar nu se grăbea. Cu reflexele lui superbe, nici măcar nu avea nevoie de pistolul direcţional.

Prizonierul avea să reziste. Mai întâi, Phssthpok trebuia să-i înveţe graiul, ca să-l interogheze. Până atunci, n-avea să strice nimic. Era prea speriat şi prea anemic — mai mare decât un Prăsitor, dar mai slab decât acesta.

Nava lui era micuţă. Phssthpok nu găsi decât o cabină strâmtă, un tub lung de propulsie, un rezervor în formă de inel conţinând hidrogen lichid şi un sistem de răcire. Rezervorul toroidal era detaşabil, iar pe tubul de propulsie se mai puteau instala alte câteva. În jurul cabinei de comandă cilindrice existau extensii pentru încărcătură, piloni, plase metalice pliate şi cârlige retractabile.

Câteva cârlige ţineau un cilindru metalic ce prezenta semne de eroziune. Phssthpok îl examină, apoi îl ignoră, neînţelegându-i scopul. În mod evident, nu făcea parte din sistemul de funcţionare al navei.

Nu găsi nici un fel de arme.

În cilindrul de propulsie, găsi guri de observare. După o oră,

şi-ar fi putut construi propriul său tub de fuziune cu cristale de zinc, dacă ar fi avut materialele necesare. Era impresionat. Băştinaşii puteau fi mai inteligenţi decât bănuise, sau mai norocoşi. Se apropie de cabină şi pătrunse pe uşa ovală.

În cabină se afla un fotoliu-cuşetă de acceleraţie, înconjurat de potcoave de aparatură de control, un spaţiu înapoia fotoliului, o bucătărie automată ce făcea parte din potcoavă şi interfeţe pentru senzori mecanici de tipuri frecvent utilizate în războaiele Pak. Totuşi, aceasta nu era o navă militară. Probabil că simţurile băştinaşilor erau mai puţin ascuţite decât cele ale rasei sale. În spatele cabinei se găseau maşinării şi rezervoare cu fluid, pe care Phssthpok le examină extrem de interesat.

Dacă maşinăriile erau bine concepute, atunci Ţinta 1 -3 era locuibilă. Fără nici un dubiu. Probabil că avea o gravitaţie mai mare şi o atmosferă mai densă. Dar pentru un popor ce călătorise de cinci sute de mii de ani, ar fi părut aproape perfectă.

Dacă ar fi ajuns aici, ei s-ar fi oprit.

În felul acesta, zona de cercetare a lui Phssthpok se reducea la jumătate. Ţinta lui trebuia să se găsească spre interior, pornind de aici, înapoi spre nucleul galactic. Pur şi simplu, ei nu ajunseseră aşa departe.

Cabina îl uimea cel mai mult pe Pak. Descoperi lucruri pe care nu le înţelegea, pe care n-avea să le înţeleagă niciodată.

De pildă, bucătăria. În spaţiu, greutatea era importantă. Evident, băştinaşii ar fi putut realiza alimente de masă mică, eventual sintetice, capabile să ţină pilotul sătul şi sănătos pentru o durată indefinită. Economiile în privinţa efortului şi a consumului de combustibil ar fi fost colosale, dacă se multiplicau cu numărul navelor pe care le văzuse. Ei însă preferau să transporte mai multe tipuri de semipreparate, plus o maşinărie complexă, care să le selecteze şi să le gătească. De asemenea, preferaseră să răcească aceste alimente, pentru a nu se descompune, în loc să le transforme în pulbere. De ce?

Apoi, tablourile. Phssthpok înţelegea rolul fotografiilor, al graficelor şi al hărţilor. Însă cele trei opere de artă de pe peretele cabinei nu făceau parte din aceste categorii. Ele erau schiţe în cărbune. Una înfăţişa capul unui băştinaş, ce aducea oarecum cu prizonierul lui, dar cu o creastă de păr mai lungă, pigmentat în jurul ochilor şi al gurii; ceilalţi păreau exemplare

mai tinere ale aceleiaşi specii neplăcut de asemănătoare rasei Pak. Se vedeau numai capetele şi umerii. Ce scop aveau?

În alte circumstanţe, desenul de pe costumul lui Brennan ar fi putut oferi un indiciu.

Phssthpok observase desenul şi-l înţelesese parţial. Pentru membrii unui subgrup de fiinţe spaţiale cooperante, era util să-şi codifice costumele în culori vii. Alţii puteau recunoaşte configuraţiile respective de la depărtare. Desenul băştinaşului părea extrem de complex, totuşi nu suficient pentru a-i trezi curiozitatea lui Phssthpok.

El n-ar fi putut înţelege niciodată arta sau luxul.

Lux? Un Prăsitor Pak ar fi putut aprecia luxul, dar nu era atât de inteligent ca să-l dorească pentru sine. Un Protector nu avea motivaţia. Dorinţele lui erau conectate exclusiv la nevoia de a-şi proteja descendenţii.

Artă? De la începuturile istoriei Pak, existaseră desene şi imagini realizate de diverşi indivizi, dar acestea aveau destinaţii militare. Oricum, nu-i recunoşteai pe cei dragi din vedere. Îi adulmecai.

Să reproduci mirosul unei fiinţe dragi?

Phssthpok s-ar fi putut gândi la asta, dacă desenul de pe pieptul lui Brennan ar fi fost orice altceva. *Acela* ar fi fost într-adevăr un concept revoluţionar! O metodă de a păstra un Protector în viaţă, funcţional, multă vreme după moartea descendenţilor săi. Aşa ceva ar fi putut modifica istoria neamului Pak. Asta numai dacă Phssthpok ar fi putut înţelege conceptul artistic de reproducere.

Ce putea însă deduce din costumul lui Brennan?

Pieptul acestuia era o copie după *Madona din portul Lligat* de Salvador Dali. Se zăreau munţi cu bazele drepte şi netede, sfidând legea gravitaţiei, plutind deasupra unei mări colorate în albastru-deschis. Se mai zăreau o femeie şi un copil, ireal de frumoşi, cu ferestre prin trupurile lor. Asemenea lucruri nu aveau nici un înţeles pentru Phssthpok.

***

Un lucru îl pricepu însă imediat.

Se arătase foarte atent faţă de tabloul de bord. Nu dorea să strice nimic înainte de a afla cum să extragă date astronomice

din calculatorul navei. Când deschise panoul însemnat cu avertismentul furtunii solare, îl găsi surprinzător de mic. Curios, investigă mai departe. Instrumentul fusese realizat cu monopoli magnetici.

Într-un salt de cangur, Phssthpok traversă spaţiul dintre nave. Trase jumătate din încărcătura pistolului său direcţional, apoi se destinse, aşteptând cele cincisprezece minute de cădere liberă.

Sărise către modulul calei. Va fi necesar să-l lege pe băştinaş, ca măsură de prevedere împotriva acceleraţiei. Deja o inspecţie sumară a navei lui îi redusese la jumătate regiunea de căutare... iar acum trebuia s-o abandoneze. Era posibil ca băştinaşul să deţină cunoştinţe chiar mai valoroase. În ciuda acelei realităţi, Phssthpok regretă amar necesitatea de a-şi proteja prizonierul; timpul respectiv îl putea costa nu numai misiunea, ci şi viaţa.

Băştinaşii foloseau monopoli, ceea ce însemna că aveau mijloace de detecţie a acestora. Phssthpok capturase un băştinaş- un gest ostil, iar nava sa, lipsită de arme, utiliza o cantitate de monopoli sud ce depăşea orice s-ar fi putut descoperi în acest sistem solar.

Probabil că deja erau pe urmele lui.

Nu-l puteau ajunge în timp util. Motoarele lor erau mai puternice, deoarece acceleraţia gravitaţională pe Ţinta 1-3 era în jur de 1,09, dar nu aveau câmpuri statoreactoare. Înainte ca puterea motoarelor lor să poată fi exploatată la maximum, aveau să-şi fi terminat combustibilul... cu condiţia ca el să fi pornit la timp.

Frână, pentru a face joncţiunea cu modulul calei, folosi reducătorul şi se strecură prin carcasa opacă de twing. Întinse braţul către un mâner, fără să se uite, ştiind unde trebuia să fie, căutându-l cu privirea pe băştinaş.

Nu mai apucă mânerul. Pluti prin mijlocul calei, în vreme ce muşchii i se transformară în gelatină şi se topiră.

Băştinaşul rupsese plasa şi scormonea cu desperare printre rădăcini. Abdomenul lui devenise o proeminenţă dură, diformă. Ochii îi erau lipsiţi de conştiinţă.

***

Cum pot face ceva, dacă ei schimbă întruna regulile? se întrebă Phssthpok cu o furie perplexă.

Opreşte-te! Gândeşti ca un Prăsitor. Câte un pas, pe rând...

Se întinse către un mâner şi se propulsă în jos, spre Brennan. Acum, acesta era inert, cu ochii pe jumătate închişi, albul lor întrezărindu-se sub pleoape, în vreme ce mâna lui continua să ţină o jumătate de rădăcină. Phssthpok îl roti în aer, examinându-l cu atenţie.

Perfect.

Trecu prin perete, în vid, şi ocoli cala, îndreptându-se spre capătul ascuţit al ovoidului. Ajuns acolo, se strecură din nou înăuntru, într-o incintă în care de-abia încăpea.

Acum trebuia să găsească o ascunzătoare.

Nu se mai punea problema părăsirii Sistemului Solar. Era nevoit să abandoneze restul navei. Băştinaşii n-aveau decât să urmărească monopolii din modulul pustiu al propulsiei.

Era ca şi cum şi-ar fi pitit toţi copiii în aceeaşi grotă, dar n-avea de ales. Ar fi putut să fie şi mai rău. Deşi aparatura din cală fusese concepută numai să coboare modulul respectiv de pe orbita unei planete, motorul în sine — polarizatorul de gravitaţie — l-ar fi dus oriunde ar fi dorit în interiorul puţului gravitaţional al Ţintei 1. Atâta doar că trebuia să facă lucrurile perfect de prima dată. Atâta doar că putea asoliza numai o singură dată. Ca motor de navă, polarizatorul de gravitaţie avea multe din calităţile şi defectele unui deltaplan. Îl putea îndrepta spre orice loc dorea să ajungă, chiar după ce-i oprise acceleraţia, dacă dorea să *coboare.* Polarizatorul nu-l putea ridica, învingând gravitaţia.

Comparate cu comenzile propulsiei cu fuziune, cele din jurul său erau teribil de complicate. Phssthpok începu să le acţioneze. Cablul de la capătul ascuţit al ovoidului dispăru într-o vâlvătaie scurtă. Twingul din jurul său deveni transparent... şi uşor poros; peste un secol, arfi pierdut periculos de mult aer. Ochii lui Phssthpok deveniră sticloşi. Următoarea acţiune necesita o concentrare intensă. Nu îndrăznise să lege prizonierul sau să-i limiteze mişcările în vreun fel. Pentru a evita zdrobirea lui, trebuia să echilibreze perfect presiunea internă şi cea externă. Fuzelajul, în interiorul căruia se afla câmpul de polarizare, se putea topi la acceleraţia respectivă.

Restul navei sale pluti în ecranul posterior. Phssthpok răsuci

energic două comutatoare şi imaginea dispăru.

Şi acum — încotro?

trebuia să stea pitit câteva săptămâni. Nu putea spera să se ascundă atâta vreme pe Ţinta 1 -3, ţinând seama de tehnologia băştinaşilor.

Pe de altă parte, în spaţiu se simţea prea expus.

Putea asoliza o singură dată. Atunci când avea să coboare, trebuia să rămână la sol, până ce reuşea să improvizeze o instalaţie de lansare ori de semnalizare.

Phssthpok începu să să cerceteze cerul, în căutarea de planete. Avea ochi buni, iar planetele erau mari şi slab luminoase, uşor de distins. Giganta gazoasă cu inele ar fi reprezentat o alegere bună — n-ar fi fost greu să se pitească printre inele —, însă se afla îndărătul lui. În faţă avea altă gigantă gazoasă, cu sateliţi naturali, dar prea departe; ca să ajungă la ea, ar fi trebuit să descrie o curbă timp de zile întregi. Băştinaşii probabil porniseră după el. Lipsit de telescop, avea să-i zărească mult prea târziu.

Aceea. O studiase când avusese telescop. Mică, cu gravitaţie redusă şi atmosferă superficială. Era înconjurată de asteroizi, iar atmosfera sa părea prea densă pentru cementarea în vid. Cu puţin noroc, s-ar fi putut ascunde în gropile adânci, pline cu nisip.

Ar fi fost bine dacă ar fi studiat-o în prealabil. Poate că exista o industrie extractivă, sau chiar colonii. Acum era prea târziu. Nu avea de ales; de multă vreme nu mai avusese de ales. Planeta aceea reprezenta obiectivul lui. Când avea să sosească momentul plecării, trebuia să spere că băştinaşul le va putea transmite semnale celor din rasa lui. Ideea nu-i surâdea.

II

Robotul era un cilindru vertical, înalt de un metru şi douăzeci, plutind liniştit într-un colţ al bibliotecii Clubului Struldbrug. Cele două nuanţe de cafeniu ale lui se contopeau cu pereţii, făcându-l aproape invizibil. La exterior, robotul era nemişcat. În baza lui evazată, ventilatoarele se roteau silenţios, menţinându-l la cinci centimetri de podea, iar în interiorul

domului neted, care îi slujea drept cap, scanerele se deplasau permanent, supraveghind fiecare colţişor.

Fără să-şi desprindă ochii de la ecranul lectorului, Lucas Garner întinse mâna spre pahar. Îl găsi, îl atinse cu degete precaute, îl ridică şi încercă să bea. Era gol. Îl înălţă, îl legănă uşor şi, continuând să nu-l privească, rosti:

— Cafea irlandeză.

Robotul veni lângă el, dar nu schiţă nici o mişcare spre paharul cu pereţi dubli, ci piui discret. În cele din urmă, Garner ridică ochii, încruntându-se. O rază de scris luminos traversă pieptul robotului.

— Îmi pare foarte rău, domnule Garner. V-aţi depăşit consumul zilnic maxim de alcool.

— Atunci anulează comanda. Haide, şterge-o!

Robotul se întoarse în colţul său. Luke oftă — pe de o parte, era vina lui — şi reveni la lectură: ultimul volum medical despre "Procesele de îmbătrânire la om".

Cu un an în urmă, votase alături de ceilalţi membri să permită automedicului monitorizarea roboţilor ce serveau în Club. Nu avea ce regreta. Conform regulamentului Clubului, nici un Struldbrug nu avea mai puţin de o sută cincizeci şi patru de ani, iar vârsta minimă creştea cu un an la fiecare doi ani scurşi. Ei aveau nevoie de cea mai bună şi mai rigidă protecţie medicală.

Luke constituia un prim exemplu. Se apropia, fără mare entuziasm, de a o sută optzeci şi cincea aniversare. În ultimii douăzeci de ani, folosise cu regularitate fotoliul de călătorie. Era paraplegic, dar nu din cauza unui accident al coloanei vertebrale, ci pentru că nervii şirei spinării mureau de bătrâneţe. Ţesutul nervos central nu se înlocuieşte niciodată. Disproporţionalitatea dintre picioarele sale subţiratice, nefolosite, şi umerii, braţele şi mâinile masive îl făceau să semene oarecum cu o maimuţă. Luke era conştient de acest lucru, şi chiar îi făcea plăcere.

Atenţia lui era absorbită de lector, când fu întrerupt din nou. Un murmur abia audibil de glasuri umplu biblioteca, şoapte lipsite de formă, sporind mereu în intensitate. Cu regret, Luke se întoarse să privească.

Cineva se îndrepta spre el cu un mers hotărât ce nu putea fi reprodus de vreun alt Struldbrug. Bărbatul avea trupul înalt şi

slab al cuiva care a fost răstignit câţiva ani pe masa de tortură a Inchiziţiei. Pielea de pe braţele lui şi mai jos de laringe era neagră, dar mâinile şi chipul puternic ridat aveau culoarea neagră a unei nopţi fără stele, negrul acela cu adevărat cosmic. Părul său era o creastă de papagal, o bandă albă, lată de trei centimetri, din creştetul capului până la ceafă.

Un centuran pătrunsese în Clubul Struldbrug! Nu era de mirare că se produsese rumoare!

Individul se opri în faţa fotoliului lui Luke.

— Lucas Garner?

Atât glasul, cât şi maniera de adresare erau grave şi oficiale.

— Exact, încuviinţă Luke.

Bărbatul coborî vocea.

— Mă numesc Nicholas Sohl, Primul Secretar al Secţiunii Politice Centura. Există vreun loc unde să putem sta de vorbă?

— Urmează-mă, zise Luke.

Atinse comenzile de pe braţul fotoliului şi acesta se înălţă pe o pernă de aer, traversând încăperea.

***

Se instalară într-un separeu al sălii principale.

— Ai provocat un adevărat scandal, observă Luke.

— Serios? De ce?

Primul Secretar zăcea inert într-un fotoliu de masaj, lăsând motoraşele să-i replăsmuiască formele. Glasul îi era tot iute şi energic, cu binecunoscutul accent centuran.

Luke nu putu decide dacă glumea.

— De ce? Păi, în primul rând, n-ai nici pe departe vârsta necesară admiterii în Club.

— Paznicul n-a spus nimic. A rămas cu gura căscată.

— Îmi pot imagina.

— Ştii motivul care m-a adus pe Pământ?

— Am auzit. În Sistemul Solar există un alien.

— Ar fi trebuit să fie o informaţie secretă.

— Nu uita că am făcut parte din ARM, că am fost membru al poliţiei ONU. M-au pensionat abia acum doi ani. Mi-am păstrat unele relaţii.

— Aşa mi-a spus şi Lit Shaeffer. — Nick deschise ochii. — Scuză-mă dacă sunt nepoliticos. Pot accepta gravitaţia asta

idioată, zăcând în cuşeta unei nave, dar nu-mi place să fiu nevoit să umblu prin ea.

— Atunci, relaxează-te!

— Mulţumesc! Garner, nimeni din ONU nu pare să-şi dea seama cât de gravă este situaţia. În Sistemul Solar există un alien care a întreprins un act de ostilitate, răpind un centuran. Şi-a abandonat propulsia interstelară şi amândoi putem ghici ce-nseamnă *asta.*

— Intenţionează să rămână aici. Ai şi alte detalii?

— În primul rând, ştii probabil că nava extrasolarului era formată din trei module.

— Da, am aflat asta.

— Modulul final era probabil o capsulă de tipul celor ce pot intra în atmosferă. Trebuia să fi anticipat existenţa ei. La două ore şi jumătate după ce Brennan şi extrasolarul au intrat în contact, modulul respectiv a dispărut.

— Teleportare?

— Nu, slavă lui Finagle! Avem un cadru înregistrat pe bandă video care arată o dâră difuză. Acceleraţia trebuie să fi fost uriaşă.

— Înţeleg. De ce ai venit la noi?

— Poftim? Garner, este vorba despre o problemă ce priveşte întreaga omenire!

— Nu-mi place jocul ăsta, Nick! Extrasolarul era o problemă ce privea întreaga omenire din clipa când l-aţi detectat. N-aţi apelat la noi până n-a făcut scamatoria cu dispariţia. De ce? Fiindcă aţi considerat că alienii vor avea o părere mai bună despre oameni, dacă-i vor întâlni mai întâi pe centurani?

— Fără comentarii.

— De ce ne anunţaţi acum? Dacă telescoapele Centurii nu-l pot găsi, nimeni n-o poate face.

Nick deconectă fotoliul de masaj şi se aşeză în capul oaselor, studiindu-l pe bătrân. Chipul lui Garner părea însuşi chipul Timpului, o mască acoperind răul străvechi. Doar ochii şi dinţii păreau tineri; iar dinţii erau noi, albi, ascuţiţi şi ciudaţi.

Vorbea însă ca un centuran, direct. Nu irosea cuvintele şi nu întindea capcane.

— Lit mi-a spus că eşti inteligent. Asta-i problema, Garner. L-am găsit.

— Tot nu pricep.

— Aproape de sfârşitul zborului, a trecut printr-o zonă monitorizată împotriva contrabandiştilor. Căutam un vehicul care să traverseze regiuni populate, cu propulsia deconectată. Un senzor termic a găsit extrasolarul, iar o cameră video a înregistrat o secţiune a traiectoriei lui şi l-a urmărit timp suficient ca să ne ofere viteza, poziţia, acceleraţia. Acceleraţia era imensă, zeci de g-uri. Este aproape sigur că se îndrepta către Marte.

— Marte?

— Marte, o orbită marţiană sau sateliţii marţieni. Dacă ar fi fost vorba despre o orbită, l-am fi găsit până acum. Acelaşi lucru se poate spune şi despre sateliţi — pe amândoi există staţii de observaţie. Atâta doar că ele sunt proprietatea ONU...

Luke începu să râdă. Nick închise ochii cu o expresie de durere.

***

Marte era lada de gunoi a Sistemului Solar. Mai exact, planetele utile erau doar câteva — Pământul, Mercur şi atmosfera lui Jupiter epuizau lista. Importanţi erau asteroizii. Marte însă se dovedise dezamăgirea cea mai cruntă. Un pustiu aproape lipsit de aer, acoperit cu cratere şi cu mări de pulberi extrem de fine, cu o atmosferă prea rarefiată pentru a fi considerată otrăvitoare. Undeva, în Lacis Solis, exista o bază abandonată, rămăşiţele celei de-a treia şi ultime tentative a Omului pe planeta roşie. Nimeni nu avea nevoie de Marte.

Când se semnase Carta Centurii Libere, după ce Centura dovedise, prin embargo şi propagandă, că Pământul avea mai mare nevoie de Centură decât invers, ONU căpătase acceptul să păstreze Pământul, Luna, Titan, precum şi drepturi în inelele lui Saturn, drepturi de minerit şi exploatare pe Mercur, Marte şi sateliţii marţieni.

Marte nu era decât un jeton. Nu contase până acum.

— Înţelegi problema, rosti Nick.

Conectă din nou aparatul de masaj. Tot felul de grupe musculare, din întregul corp, cedau sub gravitaţia neobişnuită a Pământului, pro-clamându-şi strident existenţa pentru prima dată în viaţa lui Nick. Masajul era util.

Luke încuviinţă din cap.

— Considerând modul în care Centura ne spune întruna să nu-i încălcăm proprietăţile, nu poţi învinui ONU fiindcă încearcă să plătească cu aceeaşi monedă. Probabil că există un dosar cu sute de plângeri.

— Exagerezi. După semnarea Cartei Centurii Libere, am consemnat şaizeci de violări ale legislaţiei, majoritatea lor fiind recunoscute şi achitate de ONU.

— Ce anume doreşti să facă ONU?

— Dorim acces la informaţiile Pământului legate de studierea lui Marte. Ce naiba, Garner, este posibil ca înregistrările video de pe Phobos să ne arate deja locul unde a coborât extrasolarul! Dorim aprobarea de cercetare a lui Marte de pe orbită joasă. Dorim aprobarea de amartizare.

— Ce aţi obţinut până acum?

— Ei sunt de acord numai cu două lucruri, pufni Nick. Putem căuta orice dorim... din spaţiu. Ca să ne lase să le cercetăm idioatele alea de informaţii, ne cer un milion de mărci!

— Plătiţi.

— Este hoţie curată.

— Asta o spune un centuran? Voi de ce n-aveţi informaţii despre Marte?

— Nu ne-au interesat niciodată. La ce să ne slujească?

— Pur şi simplu, ca informaţii abstracte.

— O altă denumire a inutilităţii.

— Atunci, ce vă face să doriţi informaţii inutile în asemenea măsură încât să acceptaţi să plătiţi un milion de mărci?

Nick încercă să-şi tempereze rânjetul.

— Tot hoţie se numeşte. Pentru numele lui Finagle, de unde ştia Pământul că va avea nevoie să cunoască informaţii despre Marte?

— Ăsta-i secretul informaţiilor abstracte. Capeţi obiceiul de a afla tot ce poţi despre totul. Majoritatea informaţiilor vor fi utilizate, mai devreme sau mai târziu. Noi am cheltuit *miliarde,* explorând Marte.

— Voi autoriza plata unui milion de mărci către Biblioteca Universală ONU, oftă centuranul, oprind fotoliul. Cum putem amartiza?

— În privinţa asta... am o idee.

O idee ridicolă. Luke n-ar fi examinat-o nici măcar o clipă... dacă n-ar fi fost mediul în care îi fusese prezentată. Clubul

Struldbrug era luxos şi tăcut, izolat fonic la tot pasul, abundând în draperii. Propriul său râs strident fusese înghiţit în clipa când îi părăsise buzele. Aici, oamenii râdeau sau strigau rareori. Clubul era un loc de odihnă, după o viaţă de... neodihnă?

— Poţi pilota o navetă de două locuri, model Starfire?

— Sigur că da. Practic, nu există nici o diferenţă între comenzi şi tablourile de bord. Navele centurane folosesc motoare Rolls Royce.

— Eşti angajat ca pilotul meu, cu un dolar pe an. Pot obţine o navă în şase ore.

— Ai înnebunit!

— Nu eu. Fii atent, Nick. Toţi aşa-zişii diplomaţi din ONU ştiu cât de important este să-l găsească pe extrasolar, dar ei nu pot acţiona. Nu pentru că au disputele lor cu Centura. Ăsta-i doar un aspect. Este vorba despre inerţie. ONU este un guvern mondial, rigid prin propria-i natură, fiindcă trebuie să aibă grijă de vieţile a optsprezece miliarde de oameni, încă şi mai rău, ONU este compusă din naţiuni individuale, care în ziua de azi nu mai sunt foarte puternice. Într-o bună zi, nu prea curând, până şi numele lor vor fi uitate, iar eu nu sunt sigur că asta-i o idee prea bună... dar astăzi prestigiul naţional poate fi o piedică. S-ar pierde săptămâni întregi până ar ajunge la aceeaşi opinie. Pe de altă parte, nu există nici o lege care să le interzică cetăţenilor ONU să meargă oriunde doresc în spaţiul terestru, ori să angajeze pe cine doresc. Mulţi dintre piloţii care ocolesc Luna sunt centurani.

Nick scutură din cap, ca şi cum ar fi vrut să-l limpezească.

— Garner, nu pricep. Doar nu crezi că-l putem găsi pe extrasolar într-o navă de două persoane! Până şi eu am auzit despre nisipul marţian. S-a ascunsîntr-o mare de nisip, îl disecă pe Jack Brennan şi nu putem ajunge la el altfel decât folosind radare de adâncime, cu care să baleiem deşertul centimetru cu centimetru.

— Exact. Dar ce crezi că vor face politicienii, când îşi vor da seama că ai început căutarea pe Marte? Angajarea ta ca pilot este un detaliu tehnic evident pentru toată lumea. Să presupunem că găsim extra-solarul. Centura va obţine creditul pentru asta.

Nick închise ochii şi încercă să se gândească. Nu era obişnuit cu acest tip de logică circulară. Se părea totuşi că Garner avea dreptate. Dacă vor vedea că pleca spre Marte, cu sau fără un

planetar drept tovarăş... Nick Sohl, Primul Secretar al Centurii, individul împuternicit cu încheierea tratatelor... Evident! Aveau să trimită o flotă întreagă ca să preia căutările.

— Aşadar, am nevoie de un planetar care să mă angajeze ca pilot. De ce tocmai tu?

— Eu pot obţine o navă *imediat.* Am relaţii.

44

— Bine. Faci rost de navă, apoi cauţi un planetar dur, cu experienţă în explorare. Îi vinzi nava, iar el mă angajează pe mine ca pilot. Aşa-i?

— Aşa-i. Dar nu voi urma exact traseul ăsta.

— De ce? — Nick îl privi atent. — Doar nu te gândeşti în mod serios să vii tu!

Luke dădu din cap, fără să scoată un cuvânt.

— Câţi ani ai? izbucni în râs Nick.

— Sunt prea bătrân ca să-mi irosesc anii care mi-au mai rămas vegetând în Clubul Struldbrug şi aşteptând să mor. Bate palma, Nick!

— Hm-m-m... Sigur, deşi... Au-u! Bine, lua-te-ar naiba, deci ai mâini puternice. Oricum, toţi planetarii au muşchii mai dezvoltaţi.

— Ascultă, n-am intenţionat să te rănesc! Scuză-mă! Doream să-ţi demonstrez că nu sunt un nevolnic.

— Clar. Oricum, în privinţa mâinilor...

— N-o să ne folosim picioarele. Peste tot vom fi autopurtaţi.

— Eşti nebun! Dacă-ţi cedează inima?

— E foarte probabil ca inima să-mi supravieţuiască multă vreme. Este o proteză.

— Eşti nebun! Cu toţii sunteţi nebuni! Asta-nseamnă să trăieşti în fundul unui puţ gravitaţional. Gravitaţia vă trage sângele din creieri.

— Să mergem la un telefon. Va trebui să plăteşti milionul de mărci înainte ca ONU să priceapă încotro pornim.

***

Phssthpok visa.

Ascunsese modulul-cală în adâncuri, sub nisipul din regiunea Lacis Solis. Dincolo de fuzelajul din twing se vedea un perete ocru. Aveau să fie în siguranţă aici atâta vreme cât funcţionau

sistemele de întreţinere a vieţii — mult, mult timp.

Phssthpok rămase în cală, unde-şi putea supraveghea prizonierul. După amartizare, demontase toate maşinăriile din modul, pentru a face reparaţiile şi reglajele necesare. Acum, se mulţumea să-l supravegheze pe prizonier.

Băştinaşul nu necesita prea multă îngrijire. Se dezvolta aproape normai. Avea să fie un monstru, dar poate nu un schilod.

Phssthpok se întinse pe maldărul de rădăcini şi visă.

Peste câteva săptămâni, avea să-şi fi încheiat lunga, lunga misiune. .. sau avea să fi eşuat. Oricum, se putea opri din mâncat. Fusese viu suficientă vreme. În curând, avea să se sfârşească, aşa cum fusese cât pe-aici să se sfârşească cu o mie trei sute de ani în urmă, timp scurs, în centrul galaxiei...

***

Văzuse lumina fulgerând deasupra văii Pitchok şi ştiuse că era sortit pieirii.

Phssthpok fusese Protector douăzeci şi şase de ani. Copiii care-i rămăseseră în valea răvăşită de radiaţii aveau între treizeci şi şase şi treizeci şi cinci de ani; propriii lor copii erau de toate vârstele, până la douăzeci şi patru de ani. Acum, durata vieţii lui avea să depindă de cei care supravieţuiseră bombei. Se întorsese imediat în vale, ca să afle.

În vale nu fuseseră lăsaţi mulţi Prăsitori, dar cei care încă trăiau trebuiau să fie protejaţi. Phssthpok şi restul familiilor Pitchok încheia-seră pace, în urma căreia ei şi Prăsitorii lor sterpi urmau să stăpânească valea până la moarte, moment în care regiunea urma să revină Alianţei Mării Estice. Existau modalităţi de neutralizare parţială a ploilor radioactive. Familiile Pitchok se folosiseră de ele. Apoi, lăsând valea şi supravieţuitorii în mâinile unuia dintre ai lor, se împrăştiaseră.

Toţi Prăsitorii supravieţuitori fuseseră testaţi şi găsiţi în esenţă sterpi. "în esenţă" însemna că dacă ar fi avut copii, aceştia ar fi fost mutanţi. Aveau să aibă miros necorespunzător. Lipsiţi de un Protector care să le poarte de grijă, urmau să moară iute.

Pentru Phssthpok, cel mai important dintre descendenţii săi rămaşi în viaţă era cel mai tânăr, Ttuss, o femelă în vârstă de

doi ani.

El se afla la limita timpului. Peste treizeci şi doi de ani, Ttuss avea să atingă vârsta schimbării. Avea să devină o fiinţă inteligentă şi bine protejată, cu piele groasă din care ricoşa un cuţit de cupru şi cu puterea de a ridica o greutate de zece ori mai mare decât cea a propriului ei corp. Ideal concepută pentru luptă, ea nu va avea absolut nimic pentru care să lupte.

Va înceta să mănânce. Va muri, şi Phssthpok va înceta la rându-i să mănânce. Durata vieţii lui Ttuss avea să fie restul duratei vieţii sale.

Uneori, însă, un Protector poate adopta ca descendenţi întreaga specie Pak. În cel mai rău caz, el va beneficia de absolut toate ocaziile de a-şi găsi un scop în viaţă. Întotdeauna, există timpi morţi pentru un Protector fără copii, întrucât el nu are motive de luptă. Şi există un loc spre care să se îndrepte.

***

Biblioteca era la fel de străveche ca şi deşertul radioactiv care o înconjura. Deşertul acela n-avea să fie niciodată recultivat; la fiecare mie de ani, îl însămânţau cu radiocobalt, astfel ca nici un Protector să nu-l poată râvni. Protectorii puteau străbate deşertul; ei nu aveau gonade care să fie distruse de particulele subatomice. Prăsitorii n-o puteau face.

Cât de veche era Biblioteca? Phssthpok nu ştiuse niciodată răspunsul la această întrebare şi, de fapt, nici nu-l interesase. Secţiunea dedicată zborurilor spaţiale avea vârsta de trei milioane de ani.

Venise la Bibliotecă însoţit de mai mulţi... nu prieteni, ci tovarăşi de nefericire, foşti membri ai familiilor Pitchok, lipsiţi de copii. Biblioteca era uriaşă şi dezordonată, un vălmăşag de cel puţin trei milioane de ani de cunoştinţe Pak, clasificată în secţiuni în funcţie de subiecte. Evident, adesea, aceeaşi carte figura în mai multe secţiuni. La intrare, fiecare o apucase în altă direcţie, şi Phssthpok, nu mai revăzuse pe nici unul dintre ei vreme de treizeci şi doi de ani.

El petrecuse toţi anii aceia într-o singură sală vastă, un labirint de cărţi puse pe rafturi, din podea până în tavan. În colţuri, existau recipiente cu rădăcini de arborele-vieţii, umplute permanent de custozi. Câteodată, se aduceau şi alte alimente:

carne, legume, fructe, orice era disponibil pentru Protectorii fără copii, care preferaseră să slujească Biblioteca decât să moară. Rădăcina arborelui-vieţii constituia hrana perfectă pentru un Protector, deşi acesta putea mânca aproape orice.

Apoi — cărţile.

Cărţile erau aproape indestructibile. Ele ar fi ieşit precum meteoriţii înaripaţi din inima unei explozii de hidrogen fuzionând. Erau scrise mai mult sau mai puţin în limbajul actual şi erau permanent recopiate de bibliotecari, o dată cu modificările limbii. În sala în care se oprise Phssthpok, toate cărţile se refereau la spaţiu şi la călătorii spaţiale.

Toate tratatele de filosofie a zborului spaţial păreau să facă aceeaşi afirmaţie fundamentală: într-o bună zi, neamul Pak trebuia să-şi găsească un nou cămin — prin urmare, orice contribuţie la tehnicile zborului spaţial contribuia la nemurirea speciei. Phssthpok putea accepta ipoteza respectivă, ştiind că un Protector care nu credea în ea n-ar fi scris niciodată o carte pe marginea unui asemenea subiect. Existau zeci de mii de consemnări ale unor călătorii interplanetare şi interstelare, începând cu o explorare fantastică întreprinsă cu aproape trei milioane de ani în urmă de către un grup, care pornise cu un asteroid sfredelit în interior, căutând stele galbene pitice în braţele galaxiei. Existau texte tehnice despre aproape orice avea legătură cu spaţiul: nave, astronavigaţie, ecologie, miniaturizare, fizică nucleară şi sub-nucleară, materiale plastice, gravitaţie şi modul ei de întrebuinţare, astronomie, astrofizică, consemnările unor exploatări miniere de pe diverse planete din sistemul lor solar şi din altele vecine, desene pentru un ipotetic statoreactor Bussard (într-o lucrare neterminată, scrisă de un Protector care se plictisise la jumătatea ei), desene pentru motoare ionice, teorii despre plasmă, vele solare...

Phssthpok începuse din stânga şi se deplasase în jurul sălii.

Alesese mai degrabă la întâmplare secţiunea călătoriilor spaţiale — i se păruse mai puţin ticsită decât celelalte. Nu-l fermeca romantismul spaţiului cosmic. Preferase totuşi să rămână acolo, decât să ia totul de la început în altă parte. Era posibil să aibă nevoie de fiecare minuţel al celor treizeci şi patru de ani de graţie, indiferent unde ar fi ales să lucreze. În douăzeci şi opt de ani, citise toate cărţile din secţiunea Astro-nautică fără să găsească nimic care ar fi trebuit iniţiat fără

întârziere.
Să înceapă un proiect de migrare? Problema nu era chiar atât de urgentă. Soarele Pak mai avea de trăit destule sute de milioane de ani... probabil mai mult decât specia Pak, ţinând seama de permanenta stare de război. Iar probabilitatea unei catastrofe era redusă. În centrul galaxiei, stelele galbene erau puţine; ar fi trebuit să călătorească departe, cu echipajul Protector luptându-se în permanenţă pentru preluarea controlului navei. Mai mult chiar, era posibil ca nucleele galactice să explodeze în reacţii supernova în lanţ. Un proiect de migrare ar fi trebuit realmente să-şi îndrepte atenţia asupra braţelor galactice.
Prima expediţie care încercase aşa ceva avusese o soartă jalnică.
Atunci? Să se alăture personalului Bibliotecii? Se gândise de multe ori la asta, dar întotdeauna răspunsul fusese acelaşi. Indiferent cu ce aspect al Bibliotecii s-ar fi ocupat, viaţa lui ar fi depins de alţii. Pentru a-şi păstra voinţa de a trăi, el trebuia să ştie că toţi confraţii lui vor beneficia de munca sa în Bibliotecă. Dacă descoperirile ar fi încetat, dacă credinţa lui ar fi suferit, ar fi descoperit brusc că nu-i mai era foame.
Era înspăimântător să nu-ţi mai fie foame. În decursul ultimelor decenii, se întâmplase de câteva ori. De fiecare dată, Phssthpok se silise să recitească veştile primite din valea Pitchok. Cea mai recentă dintre ele îl anunţa că Ttuss era în viaţă. Treptat, pofta de mâncare îi revenea. Fără Ttuss, ar fi fost mort.
Se informase în privinţa bibliotecarilor. Vieţile lor erau neobişnuit de scurte. Înrolarea alături de ei nu reprezenta o soluţie.
Să găsească o modalitate de a o păstra pe Ttuss vie? Dacă ar fi putut face aşa ceva, ar fi folosit metoda asupra sa.
Să studieze astronomia teoretică? Avea unele idei, dar ele nu aveau să ajute specia. Semenii săi nu căutau cunoaşterea abstractă. Să exploateze asteroizii? Cei din jurul soarelui lor, ca şi cei din sistemele stelare vecine fuseseră exploataţi în aceeaşi măsură ca şi suprafaţa planetei sale, cu deosebirea că, în cele din urmă, curenţii de convecţie din interiorul planetei înlocuiau minele secătuite. Ar fi trebuit să se apuce de recuperarea metalelor. Acum era prea târziu să-şi mai modifice direcţia

studiilor. Să ridice pe orbită oraşe protejate în bule incasabile, pentru a oferi Prăsitorilor spaţiu suplimentar? O prostie: erau prea vulnerabile, putând fi capturate ori distruse accidental.

Într-o zi, apetitul lui Phssthpok dispăru. Scrisorile din valea Pitchok nu-l ajutară — nu mai credea în ele. Se gândi să se întoarcă acasă, dar ştia că avea să moară de inaniţie pe drum. Când fu sigur de asta, se aşeză cu spatele rezemat de un perete, ultimul dintr-un şir de Protectori care de asemenea nu mâncau, aşteptând să moară.

Trecu o săptămână.. Bibliotecarii constatară că doi dintre cei aflaţi în capul şirului muriseră. Îi ridicară — două schelete învelite în armură de piele uscată şi zbârcită — şi-i transportară afară.

Phssthpok îşi aminti de o carte.

Încă avea puterea să ajungă până la ea.

Citi atent, ţinând cartea într-o mână şi o rădăcină în cealaltă mână. Brusc, se apucă să muşte din rădăcină.

Nava fusese un asteroid aproximativ cilindric, din fier-nichel şi straturi de rocă, lung de zece kilometri şi cu diametrul de vreo şase kilometri. Un grup de Protectori fără copii îl sfredeliseră, întrebuinţând oglinzi solare, şi construiseră în interior o cabină micuţă, cu sisteme de întreţinere a vieţii şi sistem de comandă, un compartiment vast destinat anabiozei, o sursă atomică şi un generator energetic, un motor ionic şi un imens rezervor de cesiu. Pentru a obţine controlul a o mie de Prăsitori, fusese necesar să extermine Protectorii unei familii mari. Având doi Protectori ca piloţi şi alţi şaptezeci în stare de anabioză, alături de cei o mie de Prăsitori, plus exemplare selectate cu deosebită atenţie din formele de viaţă utile de pe planeta Pak, ei porniseră către unul dintre braţele galaxiei.

Deşi cunoştinţele lor erau cu trei milioane de ani mai sărace decât ale lui Phssthpok, ei avuseseră motive întemeiate să aleagă marginile galaxiei. Acolo existau şanse mai mari să găsească stele galbene, şi şanse mai mari să descopere o planetă dublă aflată la distanţa corespunzătoare. Perturbaţiile din partea stelelor aflate în medie la mai puţin de o jumătate de an-lumină depărtare făceau ca planetele duble să fie extrem de puţine în centrul galaxiei. De asemenea, existau motive să se considere că doar un satelit natural de dimensiuni mari putea oferi planetei sale primare o atmosferă pe care să se dezvolte

formele de Pak.

Un motor ionic şi o anumită cantitate de cesiu... Nu se aşteptaseră să înainteze rapid şi nici n-o făcuseră. La viteza de douăzeci de mii de kilometri pe secundă, relativ la soarele Pak, vehiculul îşi schimbase cursul. Echipajul expediase un mesaj laser către planeta Pak, anunţând Biblioteca despre reuşita motorului ionic. Desenele de execuţie ale acestuia existau pe undeva prin Bibliotecă, cu o listă de sugestii de modificare a proiectului.

Phssthpok nu fusese interesat de ele, ci trecuse direct la ultima secţiune, mai "tânără" cu aproape o jumătate de milion de ani.

Era înregistrarea unui mesaj lasercare străbătuse sistemul planetar Pak, fragmentat, atenuat şi distorsionat de norii de praf şi de distanţă, într-un grai care nu se mai utiliza. Bibliotecarii îl traduseseră şi-l adăugaseră primului raport. Probabil că de atunci fusese retradus de sute de ori. Sute de cercetători, aidoma lui Phssthpok, trebuie să-l fi citit, să-ş fi pus întrebări despre acea parte a poveştii pe care n-o puteau afla niciodată şi să fi trecut mai departe...

Phssthpok îl citi însă cu toată atenţia.

Nava Pak pătrunsese adânc în braţul galactic. Până la sfârşitul călătoriei, jumătate din Protectori muriseră, nu de inaniţie sau în urma unor violenţe, ci din cauza vârstei. Amănuntul era atât de neobişnuit încât mesajul conţinea detaliate descrieri medicale. Trecuseră pe lângă stele galbene fără planete, sau pe lângă altele în jurul cărora se roteau gigante gazoase. Alte stele galbene aveau planete ce puteau fi locuibile, dar toate se aflaseră prea departe de traiectorie ca să poată fi atinse, pe baza rezervelor de cesiu existente. Praful galactic şi forţa gravitaţională a galaxiei încetiniseră vehiculul neobişnuit, sporindu-i capacităţile de manevră. Cerul se întunecase în jurul său, pe măsură ce stelele se răriseră.

Descoperiseră o planetă.

Deceleraseră. Transferaseră plutoniul rămas pentru alimentarea motoarelor navetei de asolizare şi coborâseră. Decizia nu fusese finală, dar dacă planeta nu corespundea, trebuiau să muncească zeci de ani pentru ca nava-mamă să-şi poată relua călătoria spaţială.

Planeta avea forme de viaţă. Unele erau ostile, dar nici una

nu părea invincibilă. Exista sol. Protectorii îi treziseră pe Prăsitori şi-i eliberaseră prin păduri, ca să rodească şi să se înmulţească. Plantaseră recolte, excavaseră mine, construiseră maşini ca să excaveze alte mine, construiseră alte maşini ca să îngrijească recoltele...

Cerul nopţii, negru, aproape lipsit de stele, îi tulbura pe unii, dar se obişnuiseră cu el. Ploile frecvente îi tulburau pe alţii, dar nu-i afectau pe Prăsitori, aşa încât era perfect. Exista spaţiu pentru toţi; Protectorii nici măcar nu se luptaseră între ei. Nici unul nu încetase să mai mănânce. Existau animale de pradă şi bacterii ce trebuiau exterminate, trebuia ridicată o civilizaţie, trebuiau făcute multe lucruri.

O dată cu primăvara şi vara, veniseră primele recolte... şi dezastrul. Ceva nu era în regulă cu arborele-vieţii.

Coloniştii nu înţeleseră ce se întâmplase cu recolta. Răsărise ceva ce avea aspectul şi gustul arborelui-vieţii, însă mirosul nu era cel bun. Iar din punct de vedere al efectului asupra Prăsitorilor şi Protectorilor, la fel de bine s-ar fi putut hrăni cu rădăcini băştinaşe.

Nu puteau reveni în spaţiul cosmic. Provizia lor mică de rădăcini reprezenta un număr strict de ore de muncă ale Protectorilor. Poate că în timpul rămas la dispoziţie ar fi putut umple rezervoarele cu cesiu, poate că ar fi putut chiar pune la punct o tehnologie producătoare de plutoniu, dar în nici un caz nu mai aveau timp să găsească şi să ajungă la altă planetă tip-Pak. Şi chiar dacă ar fi ajuns la ea, ce garanţii aveau că acolo vor creşte arborii-vieţii?

Îşi petrecuseră ultimii ani de viaţă realizând un mesaj laser suficient de puternic ca să străpungă norii de praf ce-i ascundeau de nucleul galactic. Nu ştiau că avuseseră succes. Nu ştiau ce se întâmplase cu recoltele; bănuiau că de vină ar fi fost lipsa unei anumite lungimi de undă din spectrul luminii stelare, sau chiar a luminii stelare în general, deşi experimentele pe care le încercaseră în direcţiile respective nu produseseră nimic. Anexaseră informaţii detaliate în privinţa descendenţilor Prăsitorilor, cu speranţa că unii dintre aceştia ar putea supravieţui. Şi ceruseră ajutor.

Cu două milioane şi jumătate de ani în urmă.

Phssthpok rămase lângă recipientul cu rădăcini, citind şi mâncând. Ar fi putut să zâmbească — dacă faţa lui ar fi avut

muşchii respectivi. Deja putea întrezări faptul că misiunea lui avea să-i implice pe toţi Protectorii fără copii din lume.

Vreme de două milioane şi jumătate de ani, Prăsitorii aceia trăiseră fără arborele-vieţii. Fără nici o modalitate de a se transforma în Protectori. Animale lipsite de raţiune.

Şi numai Phssthpok ştia cum să-i găsească.

Să presupunem că zburaţi din New York, Statele Unite, spre Piquets-burg, Africa de Nord. Deodată, vă daţi seama că New York dispare într-o direcţie, Piquetsburg în alta şi un uragan vă abate avionul de pe rută, trimiţându-l în a treia direcţie.

Un coşmar? Aşa este. Totuşi, o călătorie prin Sistemul Solar diferă de cea pe suprafaţa unei planete. Fiecare bolovan din spaţiu are propria sa viteză, aidoma steluţelor de grăsime de la suprafaţa unei farfurii cu supă.

Marte se deplasează pe o orbită aproape circulară. Asteroizii se mişcă pe orbite mai eliptice, apropiindu-se de planeta roşie ori îndepărtân-du-se de aceasta. Pe unii dintre ei există telescoape, iar echipele ce le deservesc anunţă Ceres despre orice acţiune interesantă de la sol.

Statoreactorul Bussard abandonat traversase Sistemul Solar pe o traiectorie ce se curba spre interior, descriind o hiperbolă superficială, care avea să-l poarte prin planul planetar.

Blue Ox avusese o curbă de acceleraţie de ordin mai înalt, de forma literei J, al cărei băţ vertical urma să egaleze viteza şi poziţia extra-solarului.

U Thantse ridicase de pe Pământ cu o rachetă purtătoare închiriată din spaţioportul Valea Morţii. Urmase un zbor superb, cu peisaje minunate, peste Pacific. La altitudinea de două sute patruzeci de kilometri, conform stipulaţiilor legale, Nick cuplase alimentarea cu fuziune şi se îndreptase spre spaţiu. Racheta purtătoare revenise singură acasă.

Pământul se micşorase şi se îndepărtase. Drumul până la Marte dura patru zile la o acceleraţie de 1 g, cu Ceres drept turn de control, spunându-le ce asteroizi să ocolească.

Nick trecu nava pe autopilot. Nu era cu totul dezamăgit de *U Thant.* Fusese construită de planetari, motiv pentru care funcţiile îi erau compromise de necesitatea aerodinamismului, dar echipamentele păreau adecvate şi comenzile elegant de

simple. În plus, bucătăria era excelent dotată.
— Pot fuma? întrebă Luke.
— De ce nu? Nu cred că-ţi mai faci griji c-o să mori tânăr.
— ONU a primit banii?
— Sigur că da. Transferul s-a încheiat de câteva ore.
— Perfect. Apelează-i, identifică-te şi solicită-le toate informaţiile pe care le au despre Marte. Spune-le să le afişeze pe ecran, iar tu vei plăti transmisia laser. În felul ăsta, împuşti doi iepuri dintr-un foc.
— Cum anume?
— Vor afla încotro te îndrepţi.
— Aşa-i... Luke, tu chiar crezi că asta-i va pune în mişcare? Ştiu cât de rigidă este ONU. Ai uitat cazul Miiller?
— Încearcă să priveşti lucrurile din alt unghi, Nick. Tu cum de ai ajuns să reprezinţi Centura?
— Testele de aptitudini au dovedit că am un coeficient ridicat de inteligenţă şi că-mi place să conduc oamenii. După aceea, am urcat întruna.
— La noi se votează.
— Concursuri de popularitate?
— Uite că treaba merge şi aşa. Există, desigur, şi neajunsuri. Ce formă de guvernare nu are lipsuri? — Garner înălţă din umeri. — Fiecare membru al ONU reprezintă o naţiune, o regiune a planetei. El consideră că regiunea lui este cea mai bună şi conţine indivizii cei mai buni. Altfel n-ar fi fost ales. Vasăzică, sunt vreo douăzeci de reprezentanţi, fiecare dintre ei crede că ştie ce trebuie făcut în cazul extrasolarului şi nici unul nu va accepta părerea altuia. Este o chestiune de prestigiu. Finalmente, vor ajunge la un compromis. Însă dacă vor pricepe că un civil şi un centuran ar putea ajunge înaintea lor la extrasolar, vor grăbi niţel dezbaterile. Înţelegi?
— Nu.
— Bine, atunci apelează ONU.
După o vreme, raza purtătoare de mesaj îi găsi şi cei doi începură să examineze informaţiile despre Marte pe care le deţinea Pământul.
Volumul acestora era măricel; acoperea secole de observaţii. La un moment dat, Nick spuse:
— Eu m-aş opri. De ce trebuie să parcurgem toate astea? După spusele tale, oricum nu facem altceva decât să tragem o

cacealma.

— După spusele mele, efectuăm o cercetare — dacă tu n-ai altceva mai bun de făcut. Cacealmaua cea mai bună este cea cu patru aşi în mână.

Nick deconectă ecranul. Înregistraseră mesajul pe bandă magnetică şi-l puteau accesa oricând.

— Să raţionăm împreună, zise el. Am plătit un milion de mărci din fondurile Centurii pentru datele astea, plus alte taxe pentru expedierea lor prin laser. Oricât de prosper aş fi, mă simt aproape silit să le folosesc. Cu toate acestea, de mai bine de o oră studiem cazul Müller, care exista în totalitate în dosarele Centurii!

Cu unsprezece ani în urmă, un miner centuran pe nume Müller încercase să utilizeze masa lui Marte pentru a obţine o bruscă schimbare de traiectorie. Se apropiase prea mult de planetă şi fusese nevoit să amartizeze. Cazul în sine n-ar fi ridicat probleme. Poliţiştii l-ar fi recuperat, de îndată ce obţineau acordul ONU. N-aveau de ce se grăbi… dar Müller fusese ucis de marţieni.

Până atunci, marţienii fuseseră o legendă. Probabil că Müller rămăsese stupefiat. Totuşi, deşi sufocat, din cauza atmosferei extrem de rarefiate, reuşise să omoare şase marţieni, întrebuinţând un rezervor de apă, cu care împrăştiase moarte în toate direcţiile.

— Nu chiar "în totalitate". Noi am studiat cadavrele marţiene recuperate de voi, preciza Garner. S-ar putea să avem nevoie de informaţiile respective. Încă nu mi-este clar motivul pentru care extrasolarul a ales Marte. Poate că ştia despre existenţa marţienilor. Poate că intenţionează să-i contacteze.

— La ce l-ar ajuta?

53

— Marţienii folosesc suliţe. Din punctul meu de vedere, asta denotă inteligenţă. Nu ştim cât de înaintată le este inteligenţa, fiindcă nimeni n-a încercat vreodată să discute cu un marţian. Acolo, sub colb, ar putea avea orice fel de civilizaţie eşti în stare să-ţi imaginezi.

— Spui că sunt civilizaţi?! — Glasul lui Nick se înăsprise. — Au sfârtecat cortul lui Müller! L-au golit de aer!

În Centură, nu exista o crimă mai monstruoasă.

— N-am afirmat că ar fi prietenoşi…

***

Blue Ox îşi schimbă cursul. Înapoia navei, vehiculul alien era vizibil cu ochiul liber şi se apropia. Tina se simţea neliniştită fiindcă nu-l putea urmări. Situaţia era, însă, reciprocă, iar aici se găseau în pata oarbă a extrasolarului, unde trei centurani se luptau să elibereze naveta-solo a lui Einar Nilsson din uriaşul ei uter metalic.

— Clamele posterioare eliberate, anunţă femeia.

Transpira. Simţi curentul de aer pe chip, când sistemul de climatizare intră în acţiune, împiedicând aburirea vizorului.

— Bravo, Tina! se auzi vocea lui Nate.

— Ar fi avut loc şi un patrulea om în cabină, mormăi Einar. La dracu'! îmi pare rău că nu m-am gândit la asta. Doi dintre noi s-ar fi putut duce dincolo.

— Oricum, probabil că nu contează, replică Nate cu o voce care trăda neliniştea. Extrasolarul a plecat. Nava asta-i moartă.

— Şi câţi membri de echipaj a lăsat în urmă? Eu nu prea cred povestea că extrasolarul ar fi venit într-o călătorie interstelară de unul singur într-o navetă-solo. Mi se pare prea poetic. Nu contează... Tina, vreau cinci secunde de jet sub tubul de fuziune.

Femeia îşi încordă umerii şi acţiona jeturile raniţei. Alte flăcări ţâşniră de sub blindajul cabinei. Naveta cea veche se înălţă lent între uşile imense.

— Perfect! Nate, suie repede! Ai grijă să menţii permanent pe *Ox* între tine şi extrasolar. Va trebui să presupunem că el n-are radar de profunzime.

Nici unul dintre bărbaţi n-a putut zări încruntătura derutată a Tinei.

Femeile din Centură aveau înălţimea medie de un metru şi optzeci, dar în acelaşi timp erau zvelte şi mlădioase. Tina Jordan avea un metru optzeci, însă şi greutatea corespunzătoare... după stilul planetarilor. Era în formă fizică excelentă şi se mândrea cu asta. O irita faptul că centuranii continuau s-o considere planetară.

Părăsise Pământul la douăzeci şi unu de ani. Trăise paisprezece ani în Centură, pe Ceres, Juno, Mercur, la staţia Hera, aflată pe orbita lui Jupiter, şi în punctele troiene

posterioare. Considera Centura şi Sistemul Solar drept căminul ei. N-o deranja faptul că nu pilotase niciodată o navetă-solo. Mulţi centurani n-o făcuseră. Minerii cu navete-solo reprezentau doar unul dintre aspectele industriei Centurii, care includea chimişti, fizicieni nucleari, astrofizicieni, politicieni, astronomi, funcţionari, negustori şi... programatori de calculatoare.

Cu mult timp în urmă, auzise că în Centură nu existau prejudecăţi împotriva femeilor. Era perfect adevărat! Pe Pământ, femeile continuau să aibă slujbele cele mai prost plătite. Se afirma că în anumite meserii erau necesare calităţi fizice specifice bărbaţilor, şi că femeile îşi puteau părăsi slujba, ca să se mărite, în momentul cel mai nepotrivit, sau că familia însăşi suferea atunci când femeia muncea. Lucrurile stăteau cu totul altfel în Centură şi Tina fusese mai degrabă surprinsă decât încântată. Se aşteptase să fie dezamăgită.

Iar acum o o programatoare de calculatoare devenise membrul cel mai important al echipajului lui *Ox.* Teamă şi încântare! Teama îl încerca pe Nate, prea tânăr ca să-şi asume un astfel de risc, pentru că un centuran îl întâlnise deja pe extrasolar şi de atunci nu se mai auzise nimic despre el.

Ce făcea însă Nate la bordul navetei?

Femeia îl ajută pe Einar să-şi dezbrace costumul — era un munte de carne; pe Pământ, n-ar fi fost în stare să se ridice de pe scaun —, apoi fu ajutată la rândul ei.

— Credeam că Nate va intra în nava extrasolarului.

Einar păru surprins.

— Cum? Nu, tu vei intra.

— Dar...

Îşi căută cuvintele şi, spre groaza ei, le găsi: *Dar eu sunt femeie.* Tăcu din gură.

— Gândeşte-te, zise Einar căutând să fie cât mai răbdător. Este posibil ca nava să nu fie pustie. Interiorul poate ascunde pericole.

— Aşa-i, încuviinţă Tina apăsat.

— De aceea, cel care va intra în navă va beneficia de toată protecţia de care dispunem. *Ox* face parte din respectiva protecţie. Eu nu voi opri motorul — ar trebui să-l vaporizeze pe ticălos, dacă încearcă ceva, iar laserul de comunicaţii îl poate perfora de la distanţa asta. Există, totuşi, posibilitatea ca şi *Ox* să fie distrus.

— De aceea, naveta stă de pază, făcu un gest aprobator femeia. La asta mă gândisem şi eu. Crezusem însă că eu voi...

— Nu, termină cu prostiile! N-ai pilotat în viaţa ta o navetă-solo. În privinţa asta, n-am avut de ales. Mă gândisem să-l las pe Nate să piloteze *Ox,* dar ce dracu', asta-i nava mea, iar el se pricepe la navete. Pe tine nu te puteam pune în nici unul dintre rolurile astea.

— Cred că nu.

La exterior se menţinea calmă, dar simţea cum în stomac îi creştea un ghem rece de spaimă.

— Oricum, reprezentat alegerea optimă. Tu îl vei contacta pe extrasolar şi vei încerca să-i înveţi graiul. În plus, eşti planetară. Din punct de vedere fizic, eşti cea mai puternică dintre noi.

Tina aprobă cu un gest sacadat.

— Ştii bine că ai fi putut să rămâi acasă.

— Ah, nu, nu-i vorba despre *asta.* Sper că nu crezi că-ncercam să bat în retragere. Pur şi simplu... n-am...

— N-ai luatîn considerare toate posibilităţile. Trăind în Centură, o să te obişnuieşti cu asta, rosti cu blândeţe Einar.

Lua-te-ar dracu'! zise femeia în gând.

***

Nisipul marţian este unic.

Unicitatea lui rezultă din cementarea în vid. Cândva, acest gen de cementare reprezenta spaima industriilor spaţiale. Mici componente ale sondelor spaţiale, care în condiţii atmosferice normale glisau fără probleme una peste cealaltă, se sudau pur şi simplu în vid, imediat ce gazul absorbit de suprafeţele lor se evapora. Cementarea în vid sudase componentele primului satelit artificial american şi ale primelor sonde automate interplanetare sovietice. Cementarea în vid împiedică Luna să fie acoperită de metri de praf meteoritic. Particulele fuzionează în roca sfărâmicioasă, formând ciment natural, pe baza aceleiaşi atracţii moleculare care transformă mâlul de pe fundul oceanelor în roci sedimentare.

Pe Marte, există suficientă atmosferă care să stopeze procesul acesta, şi totuşi insuficientă pentru a opri meteoriţii. Praful meteoritic acoperă majoritatea planetei. Meteoriţii pot solidifica particulele de praf în cratere, dar nu le cimentează,

deşi substanţa rezultată poate curge precum uleiul vâscos.

— Nisipul ăsta o să fie problema noastră cea mai mare, spuse Luke. Extrasolarul nici măcar n-a trebuit să-şi sape o ascunzătoare. Se putea afunda oriunde pe planetă.

Nick decuplă transmiţătorul laser. Tubul era fierbinte după cele două zile de folosire neîntreruptă, în care emisese către Pământ o undă de locaţie.

— Se putea ascunde oriunde prin Sistemul Solar, şi totuşi a ales Marte. Trebuie să fi avut un motiv. Poate că-i vorba despre ceva ce n-ar fi putut face sub nisip. În cazul ăsta, ar trebui să se găsească într-un crater, sau pe o pantă.

— Ar fi fost observat.

Luke apelă din memoria autopilotului o imagine înregistrată de monitorul anticontrabandă. Aceasta înfăţişa un ovoid metalic, vag strălucitor, cu un capăt ascuţit, ce se deplasa cu capătul teşit înainte şi părea acţionat de un motor-rachetă. Nu se zărea însă vreun jet de evacuare — cel puţin, nimic detectabil de instrumente.

— E îndeajuns de mare ca să poată fi zărit din spaţiu, spuse pământeanul, şi uşor de identificat după fuzelajul argintiu.

— Mda... Perfect, s-a ascuns sub nisip. Vor fi necesare o mulţime de nave cu radare de profunzime ca să-l descopere, iar găsirea nu-i garantată. — Nick îşi trecu palmele peste ţeasta depilată în părţile laterale. — Noi ne-am putea retrage. Guvernul vostru planetar a mărit în sfârşit viteza şi ne-a trimis nişte nave. Am senzaţia că nu vor fi prea încântaţi dacă ne vom băga nasul în căutarea lor.

— Eu aş vrea să continuăm. Tu ce zici?

— Votez pentru. Vânătoarea necunoscutului este îndeletnicirea mea favorită în timpul liber.

— De unde ai începe?

— Nu ştiu. Cea mai mare cantitate de nisip se află în Tractus Albuş.

— Ar fi fost o prostie să aleagă locul cel mai evident. Probabil că a preferat o opţiune aleatorie.

— Ai alte idei?

— Lacis Solis.

— Aha, vechea bază a planetarilorl Bună idee. Este posibil să aibă nevoie de echipamente de susţinere a vieţii pentru Brennan.

— Nici măcar nu m-am gândit la aspectul ăsta. Indiferent de ce ar avea nevoie-tehnologie umană, apă, *absolut orice—,* pe Marte există un singur loc unde putea merge. Dacă nu este acolo, am putea cel puţin să luăm nişte şalupe-de-nisip…

— *Blue Ox* către *U Thant.* Repet: *Blue Ox* către *U Thant,* din spaţioportul Valea Morţii.

Mesajul respectiv trebuia să conţină şi un semnal direcţional. Nick cuplă autopilotul să le orienteze într-acolo laserul de comunicaţii.

— Va dura câteva minute, zise el, după care adăugă: Mă-ntreb ce s-a-ntâmplat cu Brennan.

— Putem scoate radarul de profunzime din resturile de acolo?

— Să sperăm. Nu ştiu ce altceva am putea utiliza.

— Un detector de metale. Trebuie să existe unul chiar la bord.

***

— Aici Nicholas Brewster Sohl, la bordul lui *U Thant,* către echipajul lui *Blue Ox.* Ce noutăţi aveţi? Repet: Aici Nicholas…

— Einar Nilsson, comandantul lui *Blue Ox.* Suntem lângă nava extrasolarului. TinaJordan se pregăteşte să patrundăîn interior. Comut pe transmisia Tinei.

Einar efectuă manevra şi se pregăti de aşteptare.

Îi plăcea de Tina. Existau cincizeci la sută şanse ca fata să moară în urma unui incident neprevăzut. Nate protestase vehement, dar argumentele sale nu aveau nici cea mai mică fisură. Se lăsă pe spate în fotoliu şi privi imaginile transmise de camera video din casca Tinei.

***

Nava extrasolarului părea pustie, cu jeturile oprite şi cu cablurile dintre module slăbite şi începând să se curbeze. În hubloul imensului glob ocular, tânăra nu zărea nici o mişcare. Se opri la câţiva metri de tribord şi observă mulţumită că degetele nu-i tremurau pe tastele de comandă a jeturilor direcţionale.

— Aici Tina. Mă găsesc lângă ceea ce pare a fi un modul de comandă. Prin hublou — dacă este un hublou —, pot vedea o

cuşetă de acceleraţie şi pupitrele de comandă. Probabil că extrasolarul este aproximativ umanoid. Modulul de propulsie este prea fierbinte ca să mă pot apropia de el. Modulul de comandă este o sferă netedă, cu un hublou mare şi cabluri ce atârnă în toate direcţiile. Ar trebui să poţi vedea toate astea, *U Thant.*

Descrise un cerc larg în jurul globului ocular. Nu se grăbea. Centu-ranii se grăbesc doar atunci când este absolut nevoie.

— Nu disting nimic asemănător unei ecluze. Va trebui să străpung peretele ca să intru.

— Intră prin hublou. În felul ăsta, n-o să atingi din întâmplare nimic exploziv, rosti Einar în urechea ei.

Materialul transparent al hubloului avea punctul de topire în jurul valorii de două mii de grade Kelvin şi nu se punea problema utilizării laserului. Tina folosi un ac termic, descriind un cerc în mod repetat. Treptat, îl străpunse.

— Prin tăietură ies aburi, anunţă ea. Aha, am intrat!

Un disc transparent cu diametrul de un metru fu suflat în exterior de ultimele rămăşiţe de aer, înconjurat de o pâclă albicioasă. Tina îl prinse şi-l expedie spre *Ox,* urmând să fie recuperat ulterior.

— Să nu-ncerci să intri imediat, pârâi glasul lui Einar.

— Nici nu mă gândeam!

Aşteptă să se răcească perimetrul discului decupat în hublou. Trecură cincisprezece minute, fără să se întâmple ceva. *Probabil că cei de la bordul lui U Thant fşi pierduseră răbdarea,* se gândi fata. Din interior nu răzbătea nici o mişcare. Cercetarea modulului cu radarul de profunzime nu revelase nimic, însă pereţii erau groşi şi ceva amorf — de exemplu apa — putea să treacă neobservat.

Avea timp suficient la dispoziţie. Plonjă înăuntru prin deschizătură.

— Mă aflu într-o cabină micuţă de comandă, anunţă ea, răsucin-du-se din talie astfel ca să poată transmite cât mai multe detalii prin intermediul camerei video. (Fuioare de ceaţă îngheţată pluteau spre cercul tăiat în hublou.) Repet, este foarte mică. Bordul de comandă este primitiv de complex, atât de complex încât sunt înclinată să cred că extrasolarul nu avea autopilot. Un om n-ar putea manevra atâtea comenzi şi reglaje. Există o singură cuşetă, iar locul este pustiu. Chiar lângă cuşetă

se află un recipient plin cu ceva asemănător bataţilor. Este singurul semn al unor facilităţi de preparare a hranei din acest modul. Cred că voi trece mai departe.

Încercă să deschidă uşa din fundul cabinei, dar presiunea o apăsa puternic. Îşi utiliză acul termic — acesta se perforă mult mai repede decât materialul hubloului. Aşteptă până ce încăperea se umplu cu ceaţă groasă, apoi se propulsă dincolo.

— Cabina aceasta pare de aceeaşi mărime ca şi cea de comandă. Îmi pare rău în legătură cu transmisia... Locul aduce cu o sală de gimnastică în imponderabilitate.

Se răsuci lent, transmiţând totul, apoi se apropie de una dintre maşinării şi încercă s-o acţioneze. Aparent, trebuia să intri în ea în poziţie ghemuit, apoi să te ridici în picioare, învingând forţa unor arcuri. Tina nu izbuti să se ridice nici măcar un milimetru.

Demontă camera video de pe cască, o fixă pe un perete şi o orientă spre aparatul de gimnastică. Încercă din nou.

— Fie că procedez incorect, rosti ea, fie că extrasolarul m-ar putea folosi pe post de scobitoare. Să vedem ce mai există pe aici...

Privi în jur, apoi spuse:

— Ciudat...

Nu mai exista absolut nimic. Doar uşa de întoarcere în cabina de comandă.

O căutare amănunţită de două ore, întreprinsă de ea şi de Nate La Pan, îi confirmă observaţia iniţială. Modulul era compus din:

O cabină de control de dimensiuni similare cabinei dintr-o navetă-solo.

O sală de gimnastică de aceeaşi mărime.

Un recipient cu rădăcini.

Un rezervor imens de aer. Nu existau dispozitive de siguranţă pentru a opri pierderile accidentale. Rezervorul era gol. Aerul trebuia să fi fost pe terminate când nava intrase în Sistemul Solar.

O maşinărie extrem de complexă pentru purificarea aerului, aparent concepută ca să îndepărteze cele mai infime urme de reziduuri biochimice. Fusese reparată de multe ori.

Un echipament la fel de complicat pentru convertirea excreţiilor solide şi fluide.

Era incredibil. Se părea că extrasolarul îşi petrecuse tot timpul în două cabine minuscule, consumând un singur tip de aliment, fără mijloace de divertisment, fără un autopilot care să-i menţină traiectoria, să-i monitorizeze rezerva de combustibil şi să ocolească meteorii. Cu toate acestea, călătoria durase cel puţin câteva decenii. Ţinând seama de complexitatea aparaturii de purificare, imensul rezervor de aer trebuie să fi fost prevăzut exclusiv pentru înlocuirea aerului pierdut datorită osmozei, prin pereţi.

— Asta-i! anunţă în cele din urmă Einar. Puteţi reveni pe *Ox.* Vom face o pauză şi vom solicita instrucţiuni lui *U Thant.* Nate, pune câteva dintre rădăcinile alea într-o pungă presurizată. Le putem analiza.

***

— Mai cercetaţi o dată nava, le ceru Nick. Poate că veţi găsi un autopilot simplificat — nu un calculator, ci pur şi simplu un dispozitiv pentru menţinerea cursului navei. Nu-i posibil să fi trecut cu vederea vreun chepeng mai special, orice locşor în care s-ar fi putut ascunde un extrasolar? Încercaţi să pătrundeţi în rezervorul de aer. Poate fi o ascunzătoare foarte bună, din care să evadeze ulterior.

Primul Secretar decuplă legătura şi se întoarse către Luke.

— Bineînţeles că nu vor găsi nimic. Ai altă idee?

— Aş dori să analizeze aerul. Au echipament de laborator?

— Da.

— Apoi, materialul hubloului şi compoziţia rădăcinilor.

— Până le voi transmite mesajul, cred că vor termina cu rădăcinile. -Reveni la comunicatorul cu *Ox:* După ce analizaţi probele prelevate, puteţi începe să vă gândiţi cum să remorcaţi nava spre casă. Menţineţi contactul cu ea şi nu opriţi motorul. Dacă apare o situaţie periculoasă, întrebuinţaţi imediat jetul flăcării de fuziune. Terminat.

Rămase cu privirea asupra ecranului chiar şi după ce acesta se întunecă. În cele din urmă, rosti:

— O supernavetă-solo. Pe ochii lui Finagle! N-aş fi crezut-o!

— Pilotată de un fel de supercenturan, adăugă Luke. Un solitar. N-are nevoie de divertisment. Nu-i pasă ce mănâncă. Puternic cât King Kong. Aproximativ umanoid.

— Toate astea n-ar face din el o specie superioară? surâse Nick.

— Nu te pot contrazice. Ba chiar sunt îngrijorat. Va trebui să aşteptăm şi să vedem.

***

Brennan se mişcă.

Nu se clintise de multe ore. Zăcea pe spate, în recipientul cu rădăcini; avea ochii închişi, iar corpul îi era ghemuit ca un fetus în jurul abdomenului umflat, cu pumnii încleştaţi. Acum, însă, mişcă un braţ şi Phssthpok tresări brusc, alarmat.

Bărbatul bâjbâi după o rădăcină, o duse la gură, muşcă şi înghiţi. Muşcă şi înghiţi. Muşcă şi înghiţi, sub privirea atentă a lui Phssthpok, continuând să ţină ochii închişi. După câteva clipe, dădu drumul ultimului fragment de rădăcină, ceva mai mic de trei centimetri, se întoarse pe partea cealaltă şi nu se mai clinti.

Phssthpok se destinse. Începu să viseze.

Cu câteva zile în urmă, încetase să mai mănânce. Îşi repetase că era prea devreme, dar stomacul nu-l crezuse. Avea să supravieţuiască exact atât cât trebuia. Între timp, visa.

... Stătea pe podeaua Bibliotecii, cu o bucată de rădăcină în gură, cu o carte străveche ţinută în echilibru pe genunchiul cât un pepene şi o hartă întinsă înaintea lui pe jos. Era o hartă a galaxiei, dar fusese realizată cu gradienţi temporali. Stelele nucleului erau prezentate în poziţia de acum trei milioane de ani, în vreme ce braţele galactice erau cu o jumătate de milion de ani mai târziu. Bibliotecarii avuseseră nevoie de aproape un an ca s-o pregătească.

Să presupunem că au parcurs o distanţă X, îşi spuse el. *Viteza lor medie trebuie să fi fost 0,06748 din viteza luminii, ţinând seama de frecarea cu praful cosmic, ca şi de câmpul gravitaţional şi de cel electromagnetic al galaxiei. Mesajul lor laser a sosit cu viteza luminii, considerând curbura spaţiului. Să zicem că au avut nevoie de un secol să construiască laserul... Atunci, X = 33.210 ani-lumină.*

Phssthpok luă un compas şi descrise un arc de cerc, având în centru soarele Pak. Prespuse o eroare de 0,001- treizeci de ani-lumină. Se *găsesc pe arcul ăsta!*

Acum, să mai presupunem că au mers rectiliniu din nucleul

galactic. Era o ipoteză validă; în direcţia respectivă existau stele, iar soarele Pak se găsea la periferia nucleului. Phssthpok trasă o rază. *Aici eroarea poate fi mai mare. Eroarea iniţială, plus modificările de traiectorie...* Linia dreaptă s-ar fi curbat deja, în vreme ce galaxia se rotise. *Ar fi rămas în planul galactic şi ar trebui să fie în apropierea acestui punct, l-am găsit...*

Subordonaţii lui Phssthpok se revărsau precum furnicile prin Bibliotecă. Toţi Protectorii disponibili se alăturaseră căutării sale. *Sunt în secţiunea Astronautică, Phwee. Găseşte-le! Avem nevoie de schiţele statoreactorului. Ttuss, trebuie să ştiu ce se întâmplă atunci când un Protector îmbătrâneşte — când se petrece asta, plus toţi factorii determinanţi. Probabil că o copie a raportului se găseşte în secţiunea Medicală. Poate c-a fost actualizată. Hratchp, trebuie să aflăm ce ar putea stopa dezvoltarea corespunzătoare a arborelui-vieţii în braţele galactice. Ai nevoie de agronomi, cercetători medicali, chimişti, astrofizicieni. Foloseşte valea Pitchok şi nu uita că mediul a fost locuibil. Încearcă să faci experienţe cu solul, să reduci intensitatea luminii stelare, să reduci radiaţiile... voi, cei din secţiunile Fizică şi Inginerie — am nevoie de un motor cu fuziune pentru manevrele în interiorul sistemului planetar. Îmi trebuie vehicule de lansare pentru tot ceea ce construim. Proiectaţi-le!* Toţi Protectorii fără copii de pe planetă căutau un scop pentru care să trăiască, o Cauză. Iar Phssthpok Ie-o oferi.

În cele din urmă, nava alcătuită din trei module îşi făcu apariţia pe nisipul din apropierea Bibliotecii. Armata lui Phssthpok o asambla. *Avem nevoie de monopoli, avem nevoie de rădăcinile şi seminţele arborelui-viepi, avem nevoie de cantităţi enorme de hidrogen combustibil. Căuşul statoreactorului nu va funcţiona sub o anumită viteză. Tot ceea ce ne trebuie există în Golful Meteor. Le putem lua!* Pentru prima dată în douăzeci de mii de ani, Protectorii fără copii de pe Pak se pregăteau de război.

Propriul său virus OQ folosit asupra Prăsitorilor, cu echipe finale care să-i vâneze pe supravieţuitori... Noi Protectori fără copii, alăturându-se armatei sale... Hratchp raportându-i secretul straniu şi complex al rădăcinii arborelui-vieţii...

Ceva lovi de trei ori în blindaj.

Pentru o clipă, Phssthpok crezu că fusese o amintire, într-atât se afundase în visare. Apoi sări în picioare, privind în sus,

spre un punct de pe peretele curb al calei. Mintea lui o porni la galop.

Ştiuse că la suprafaţa nisipului exista un tip de proces de fotosinteză nonorganică. Acum extrapola: curenţi în nisip, fotosinteză desfăşurându-se deasupra, curenţi aducând hrana în jos, spre formele de viaţă mai mari. Ar fi trebuit s-o ghicească mai devreme şi să fi verificat. Se sclerozase. Vârsta şi motivaţiile tot mai reduse îl afectau mai devreme decât ar fi fost firesc.

Trei lovituri regulate răsunară aproape sub tălpile sale.

Traversă cala dintr-un salt, aterizând lin, tăcut. Ridică reducătorul bont şi aşteptă.

Ipoteză: Ceva inteligent ciocănea blindajul calei, căutând s-o exploreze pe baza ecourilor. Dimensiuni: necunoscute. Inteligenţa: necunoscută. Complexitate: probabil scăzută, din cauza mediului. În subteran, orice creatură ar fi fost oarbă sau chiar nu şi-ar fi dezvoltat deloc organe de văz. Ar fi compensat prin auz. Ecourile ciocăniturilor ar fi transmis multe despre cele aflate înăuntru. Şi apoi?

Apoi ar fi încercat să pătrundă. Creaturile inteligente sunt curioase.

Twingul era dur, totuşi nu impenetrabil.

Phssthpok sări drept în sus, prin chepeng, în cabina de comandă. Nu-i plăcea să-l părăsească pe prizonier, dar nu avea alternativă. Închise uşa spre cală şi o verifică. Îmbrăcă rapid costumul spaţial.

Trei ciocănituri regulate, undeva, dedesubtul lui. Pauză.

Ceva lovi lângă braţul său drept. Phssthpok declanşă reducătorul spre twing. *Bum,* şi un baston de sticlă lung de treizeci de centimetri ţâşni prin twing. Phssthpok smulse puternic de el, întinse cealaltă mână prin perete şi prinse ceva mai moale. Trase.

Înhăţase ceva de forma unui Pak, dar mai mic şi mai dens. Creatura ţinea strâns coada unei suliţe. Phssthpok izbi cu putere în punctul de joncţiune dintre cap şi umeri. Ceva se rupse şi fiinţa deveni inertă. Phssthpok îi pipăi corpul, căutând puncte moi. Găsi un asemenea punct, neprotejat de osatură, în mijlocul trupului. Apăsă cu putere acolo până ce simţi că degetele îi pătrund. Probabil că fiinţa murise.

Începu să fumege.

Phssthpok o privi.
Ceva anume din atmosfera cabinei determina fumegarea aceea. Părea promiţător. Suliţa nu denota o civilizaţie avansată. Probabil că băştinaşii nu deţineau ceva care să poată străpunge twingul. Nu-i plăcea să rişte... dar alternativa era să elibereze în exterior aerul pe care-l respira el, pentru a otrăvi nisipul din jur.
Îşi deschise o clipă casca şi adulmecă. O închise imediat. Simţise însă mirosul unor elemente chimice familiare.
Luă o punguliţă cu apă şi stoarse câteva picături pe piciorul creaturii. Rezultatul fu un glob de foc. Phssthpok sări în lături. Din capătul opus al cabinei, privi creatura arzând.
Era destul de clar.
Se apucă de treabă, instalând un furtun de la rezervorul de apă până la perete. Ultimele lui mişcări fură extrem de rapide: acţionă reducătorul, scoase furtunul prin perete, acţionă din nou reducătorul ca să solidifice twingul şi porni apa. De jur împrejurul modulului, se auziră ciocănituri frenetice, care încetară brusc.
Phssthpok îşi consumă majoritatea proviziei de apă, eliberând-o în nisip.
Aşteptă câteva ore, până ce bâzâitul sistemului de purificare a aerului reveni ia normal. După aceea, îşi scoase costumul şi reveni lângă Brennan. Prizonierul nu remarcase nimic.
Apa ar fi trebuit să-i îndepărteze pe băştinaşi pentru o vreme. Cu toate acestea, rezervele lui Phssthpok se consumau exagerat de rapid. Îşi abandonase nava, propulsia rămasă era inutilă, mediul de viaţă îi era limitat de un înveliş sferic din nisip. Acum, rezerva de apă era pe sfârşite. În mod evident, istoria vieţii lui se apropia de capăt.
Reîncepu să viseze.

***

Blue Ox ocolise Soarele şi se afla acum de cealaltă parte a Sistemului Solar, îndreptându-se către spaţiul interstelar. Între *Ox* şi *U Thant* exista un decalaj comunicaţional de treizeci de minute. Sohl şi Garner aşteptau, ştiind că orice informaţie avea să sosească cu o jumătate de oră mai târziu.
Marte se zărea pe trei sferturi, impresionant de mare în camerele video posterioare.

Bărbaţii puseseră toate întrebările, emiseseră ipoteze în privinţa răspunsurilor şi stabiliseră şablonul de cercetare al regiunii Lacis Solis. Luke se plictisea. Ducea dorul facilităţilor fotoliului său terestru. Credea că şi Nick se plictisea, dar în privinţa asta se înşela. În spaţiu, Nick avea obiceiul să rămână tăcut.

Ecranul învie brusc, arătând chipul unei femei. O auziră dregându-şi glasul, apoi rostind:

— *U Thant,* sunt Tina Jordan, la bordul lui *Blue Ox.*

Luke simţi panica abia stăpânită a femeii. Tina căută să-şi controleze vocea, apoi izbucni:

— Avem probleme. Testam rădăcina alienă şi Einar a muşcat din ea! Blestemăţia este ca azbestul expus la vid, dar a mestecat o bucăţică şi a înghiţit-o, înainte să-l pot opri. Nu-nţeleg de ce a făcut-o... Mirosea oribil! Ii este rău acum, foarte rău. A încercat să mă omoare, când i-am luat rădăcina. Acum a intrat în comă. L-am cuplat la automedic, dar ni s-a afişat "Informaţii insuficiente".

Se auzi o inspiraţie gâfâită şi Luke avu senzaţia că putea zări vânătăi formându-se pe gâtlejul femeii.

— Am dori permisiunea să-l transportăm la un medic.

Nick blestemă în gând şi rosti:

— Aici Nick Sohl. Fixaţi-vă traiectoria şi porniţi. După aceea, terminaţi de analizat rădăcina. Mirosul vă părea cunoscut? Terminat.

Se întoarse spre celălalt bărbat şi se încruntă.

— Ce naiba s-a-ntâmplat?

Luke strânse din umeri.

— Era flămând?

— Einar Nilsson, pentru numele lui Finagle! Mi-a fost şef timp de un an, înainte să iasă din politică. De ce să fi încercat o prostie atât de mare? Este un tip inteligent şi precaut.

Bătu darabana cu degetele pe mânerul fotoliului, apoi orientă laserul comunicator spre Ceres.

În jumătatea de oră scursă până primiră răspunsul lui *Blue Ox,* căpătă dosarele celor trei membri ai echipajului.

— Tina Jordan este o planetară. Asta explică de ce au aşteptat ordine, comentă el.

— La ce ar fi nevoie de o explicaţie?

— Majoritatea centuranilor ar fi plecat spre casă în clipa

când Einar s-ar fi îmbolnăvit. Nava extrasolarului este abandonată şi poate fi monitorizată fără dificultate. Practic, staţionarea lângă ea este inutilă. Jordan însă este planetară, încă obişnuită să i se spună când poate respira, iar La Pan n-a avut suficientă încredere în aprecierea lui asupra situaţiei pentru a-şi impune punctul de vedere.

— Vârsta, zise Luke. Nilsson era cel mai bătrân.

— Nu-nţeleg ce legătură are vârsta cu asta.

— Nu ştiu... În plus, era cel mai masiv dintre ei. Poate că dorea senzaţia unui nou gust... nu, la dracu'!, nici eu nu cred ipoteza asta...

— *Blue* Ox către *U Thant.* Am pornit spre casă, traiectorie în direcţia lui Vesta. Analizele rădăcinii sunt aproape normale. Conţinut mare de hidrocarbonati, incluzând dextroze. Proteinele par obişnuite. Nici un fel de vitamine. Am găsit doi componenţi despre care Nate spune că sunt necunoscuţi. Unul dintre ei seamănă cu un hormon, cu testosteronul, dar nu-i în nici un caz testosteron. Nu pot găsi similitudini în privinţa mirosului rădăcinii — pe departe, aduce cu laptele acru sau cu smântână acrită. Aerul din nava extrasolarului era rarefiat, cu o presiune parţială adecvată de oxigen, fără componente toxice, şi deţinea în jur de două procente heliu. Am analizat la spectroscop materialul hubloului şi... (Enumeră elementele unui spectru bogat în siliciu.) Automedicul continuă să afişeze "Informaţii insuficiente", dar în plus s-a aprins ledul de urgenţă. Indiferent despre ce ar fi vorba, nu-i bine. Alte întrebări?

— Deocamdată, nu, răspunse Nick. Nu ne mai contactaţi, deoarece începem procedura de amartizare.

Întrerupse legătura şi rămase răpăind pe consolă cu degetele lui lungi şi ascuţite la vârf.

— Heliu... Asta ar trebui să ne spună ceva...

— O planetă mică fără satelit natural, speculă Luke. Sateliţii mari au tendinţa să îndepărteze atmosfera unei planete. Fără Lună, Pământul ar fi arătat ca Venus. Heliul ar fi primul îndepărtat, nu?

— Poate că da. Oricum, ar dispărea primul, dacă ar fi vorba despre o planetă mică. Gândeşte-te la forţa extrasolarului. Nu cred că provine de pe o planetă mică.

Nick şi Luke erau nişte bărbaţi care preferau să gândească înainte de a vorbi. Conversaţia lor încetă minute bune înainte să

continue din acelaşi punct.

— Atunci, ce poate fi?

— Poate că planeta se află într-un nor de gaze, alcătuit preponderent din heliu. Extrasolarul a sosit din direcţia nucleului galactic. Acolo există o mulţime de nori de gaze şi de praf.

— De acord, dar distanţele sunt incomensurabile. Vrei să încetezi cu răpăitul ăsta?

— Mă ajută să gândesc. La fel ca ţigările, în cazul tău.

— Atunci, răpăie.

— Nu există limite privind distanţa de la care ar fi putut veni. Cu cât un statoreactor Bussard se deplasează mai rapid, cu atât el va culege mai mult combustibil.

— Trebuie să existe o limită, la care viteza jetului propulsor este egală cu viteza cu care gazele lovesc câmpul căuşului statoreactor.

— Posibil. Dar trebuie să fie al lui Finagle de mare! Rezervorul de aer era uriaş. Extrasolarul a ajuns foarte departe de casă.

***

Automedicul era integrat în peretele cabinei, deasupra uneia dintre cele trei cuşete. În cuşeta respectivă zăcea Einar. Braţul său se găsea introdus până aproape de umăr în automedic.

Tina îi privea chipul. Starea bărbatului se înrăutăţea. Nu părea o boală, ci mai degrabă o îmbătrânire. În ultima oră, Einar îmbătrânise cu câteva decenii. Avea nevoie urgentă de un medic adevărat, dar o acceleraţie mai mare l-ar fi ucis, iar altceva nu aveau la dispoziţie.

L-ar fi putut oare opri? Dacă ar fi ţipat imediat la el... Însă Einar o apucase de gât şi fusese prea târziu. De unde avusese asemenea putere? Ar fi putut s-o omoare.

Pieptul bărbatului încetă să se mai mişte.

Tina ridică ochii spre indicatoarele automedicului. De obicei, acestea erau acoperite de un panou; în nave existau destule cadrane şi afişaje, ca să nu mai aibă nevoie de alte distrageri. De mai multe ore, Tina privise numai indicatoarele acelea, la fiecare cinci minute. Acum toate arătau culoarea roşu.

— A murit, rosti ea.

Îşi auzi mirarea din voce şi acest lucru o surprinse. Pereţii

cabinei începură să se înceţoşeze şi să se îndepărteze.

Nate se ridică din fotoliul de comandă şi se aplecă deasupra lui Einar.

— De-abia acum ai observat? Trebuie să fi murit de cel puţin o oră!

— Nu, îţi jur...

Tina înghiţi un nod şi încercă să se lupte cu anestezia ce-i curgea prin vene. Îşi simţea corpul moale ca o cârpă. Avea să leşine.

— Uită-te la faţa lui!

Femeia se ridică anevoie — picioarele n-o mai ascultau — şi privi chipul descompus. Mort, Einar părea în vârstă de sute de ani. Copleşită de vinovăţie, de durere şi în acelaşi timp de neplăcere, întinse mâna să-i atingă obrazul.

— Dar e cald încă!

— Cald? — Nate atinse cadavrul. -Arde! Febră... Probabil că acum câteva secunde mai trăia. Iartă-mă, Tina. Hei, ai păţit ceva?

***

— Cât de periculoase sunt coborârile astea?

— Alungă-ţi din voce tremuratul ăla de bravură, mârâi Nick. (Fusese o înţepătură gratuită; Luke era pur şi simplu interesat.) Am executat câteva sute în viaţa mea. Ca spaimă reală, n-am întâlnit niciodată ceva mai îngrozitor ca atunci când te-am lăsat să conduci spre spaţioportul Valea Morţii.

— Tu ai spus că te grăbeşti.

— Era foarte adevărat. Luke, aş dori să solicit o tăcere admirativă pentru următoarele câteva minute.

— Aha! Ah-HA!

Planeta roşie se ridică spre ei, deschizându-se precum pumnul unui zeu al războiului. Dispoziţia glumeaţă a lui Nick se topi aproape instantaneu. Chipul său căpătă o expresie împietrită. Răspunsul dat pământeanului nu fusese tocmai corect. Era adevărat că efectuase câteva sute de coborâri, dar toate fuseseră pe asteroizi, a căror atracţie gravitaţională este aproape neglijabilă.

Deimos dispăru în direcţia cunoscută din punct de vedere tehnic drept "susul navei". Nick deplasă câţiva milimetri o

manetă. Marte începuse să se aplatizeze şi, simultan, să alerge pe sub ei, în vreme ce se îndreptau spre nord.

— Baza artrebui să fie acolo, îl atenţionă Luke. La marginea nordică a acelui arc. Aha — acolo, craterul ăla mic!

— Treci pe telescop.

— M-m-m... la dracu'! Aha! Uite-l! Dezumflat, bineînţeles. Îl vezi, Nick?

— Mda.

Părea un balon de jucărie, de culoarea cerului, care se spărsese şi fusese abandonat.

Nisipul se înălţă în nori învolburaţi spre flacăra jetului lor. Nick blestemă obscen şi mări puterea. Luke învăţase deja predilecţiile tovarăşului său în materie de înjurături. Când lansa o imprecaţie amintind de Finagle, o făcea ca să glumească sau ca să accentueze ceva. Când pomenea de biserică, situaţia era complicată.

U Thant încetini şi pluti deasupra solului. Apoi, coborî treptat în nisip şi, lent, norii ocru se rarefiară şi se îndepărtară. O furtună circulară de nisip se propagă spre orizont. Stratul de rocă fu expus vederii pentru prima dată după mii de ani. Era neregulat, cafeniu şi erodat. În lumina flăcării propulsiei, stânca se zărea albă, cu umbre negre perfect conturate. Acolo unde flacăra o atingea, se topea.

— Va trebui să cobor în crater, zise Nick. Nisipul va reveni de îndată ce voi opri motorul.

Aplecă nava în stânga şi decuplă propulsia. Fundul craterului nu se mai zări. Coborâră lin până jos, menţinuţi numai de jeturile direcţionale, şi atinseră fundul fără cel mai mic şoc.

— Superb! comentă Luke.

— Aşa fac eu întotdeauna. Ies să investighez baza. Tu monitorizează-mă.

***

Peretele circular se ridica în jurul său: stâncă aparent de natură vulcanică, tocită, măcinată de timp şi de vânt. Nisipul se revărsa peste marginea lui, curgând aidoma melasei pe panta puţin abruptă şi adu-nându-se în jurul amortizoarelor navei. Craterul avea diametrul de opt sute de metri. Aproximativ în centrul lui se găsea domul, înconjurat de un ocean de pulbere.

Nick privi de jur-împrejur, încruntându-se. Nu putea ajunge la dom altfel decât traversând nisipul, care putea să fie mai gros decât părea.

Craterul era străvechi, cu puţin mai tânăr decât planeta însăşi. Cu toate acestea, fisuri de origine recentă îl brăzdau în toate direcţiile. Unele muchii erau aproape ascuţite; nisipul şi atmosfera erau prea rarefiate ca să le erodeze repede. Mersul putea fi periculos.

Bărbatul porni în lungul peretelui circular, păşind cu precauţie. Nisipul masca unele fisuri.

Soarele mic şi strălucitor atârna deasupra buzei craterului, pe un cer purpuriu-închis.

De cealaltă parte a domului, o potecă îngustă de stâncă, topită cu laserul, unea baza şi peretele de stâncă. Probabil că fusese făcută cu laserul comunicator. Şalupele se găseau acolo, amarate lângă potecă. Nick nu se opri să le examineze.

Materialul domului fusese străpuns în zeci de locuri. Centuranul găsi în interior douăsprezece corpuri mumificate. Cu peste un secol în urmă, marţienii uciseseră întregul personal al bazei. Îl omorâseră şi pe Müller în acelaşi mod, după ce acesta represurizase domul.

Nick scotoci pe rând barăcile din interior. În unele locuri, fu nevoit să se târască pe sub pliurile transparente ale domului. Nu se întâlni cu nici un extrasolar. Se părea că, după Müller, nimeni nu mai trecuse pe aici.

— Fundătură, anunţă el. Care-i pasul următor?

— Va trebui să mă duci în cârcă până la o şalupă.

***

Nisipul se depusese peste şalupe, conturându-le ca pe nişte forme lătăreţe. Timp de doisprezece ani, ele aşteptaseră un alt val de exploratori... dar aceştia îşi pierduseră interesul şi plecaseră acasă.

Parcă s-ar fi întâlnit cu fantome ale trecutului. Poate că un faraon egiptean ar fi găsit asemenea spectre aşteptându-l în lumea de după moarte: şiruri de servitori credincioşi, prea puţin inteligenţi, dispăruţi înaintea lui şi aşteptând răbdători.

— De aici, par în stare perfectă, comentă Luke, instalându-se mai confortabil pe umerii lui Nick. Avem baftă, Sinbad.

— Nu zice hop.
Nick porni prin nisip spre dom. Luke era destul de uşor pe umerii lui şi propriul său corp se simţea mai uşor aici — şi totuşi, laolaltă, aveau o masă considerabilă.
— Dacă o să cad cumva, o să-ncerc să mă trântesc pe o parte. Nisipul nu ne va face nici un rău.
— Mai bine să nu cazi.
— Probabil că şi flota ONU o să vină tot aici, ca să ia şalupele.
— Au o întârziere de câteva zile faţă de noi. Dă-i drumul!
— Poteca este lunecoasă sub nisipul ăsta.
Cele trei şalupe erau înşiruite în partea de vest a craterului. Fiecare avea patru locuri şi două ventilatoare la pupa, sub nivelul nisipului, protejate împotriva bolovanilor. Fundurile le erau plate — valurile unui ocean adevărat le-ar fi scufundat imediat, dar în nisipul gros se descurcau de minune.
Nick îşi aşeză povara, fără multă delicateţe, pe unul dintre locuri.
— Acum să vedem dacă porneşte. Mă duc în dom, să caut combustibil.
— Ar trebui să meargă cu hidrazină, folosind ca oxidant aer marţian comprimat.
— Eu o să caut pur şi simplu eticheta Combustibil.
Luke reuşi să pornească compresorul, însă nu şi motorul. *Probabil că rezervoarele sunt goale,* decise el şi decuplă toate contactele. Găsi în partea din spate o cupolă depliată. După ce se asigură că putea fi instalată manual, o introduse în lăcaşuri şi o etanşă, legându-se de scaun cu centura de siguranţă, pentru a avea un punct de sprijin. Braţele lui lungi şi palmele late nu pierduseră nici o competiţie de scanderberg. Probabil că aerul va mai scăpa pe la marginile cupolei, dar nu în mod serios. Găsi chepengul care ascundea un convertor ce transforma oxizii de azot exteriori în azot şi oxigen respirabil.
Nick reveni, purtând pe umăr o butelie mare, de culoare verde. Alimentă şalupa prin ajutajul unui injector şi Luke încercă din nou starterul. De data aceasta funcţionă, şi vehiculul încercă să plece fără Nick. Luke descoperi punctul mort, apoi marşarierul. Centuranul îl aşteptă până reveni lângă ei.
— Cum intru prin cupolă?
— Cred că nu poţi.

Luke colapsă cupola, ridică o latură pentru Nick, apoi o etanşă la loc. Cupola începu să se umfle lent.

— E mai bine să ne păstrăm costumele, zise pământeanul. Este posibil să putem respira de-abia peste vreo oră.

— Atunci, colapseaz-o din nou. Trebuie să aduc provizii din navă.

***

Peste două ore, ridicară cupola şi se îndreptară către deschiderea din peretele circular.

Stâncile întunecate ce încadrau trecerea respectivă aveau muchii perfect distincte, în mod evident obţinute în mod artificial, ca şi poteca sticloasă dintre dom şi perete. Nick se instalase confortabil pe unul dintre locurile pentru pasageri, ridicându-şi picioarele pe alt fotoliu, şi stătea cu ochii aţintiţi asupra ecranului radarului de profunzime.

— Mi se pare destul de gros acum, observă el.

— Atunci, o cuplez, încuviinţă Luke.

Ventilatoarele începură să se rotească, pupa se afundă adânc, apoi reveni la poziţia orizontală. Goneau cu zece noduri la suprafaţa nisipului, lăsând în urmă două siaje drepte, egal distanţate şi superficiale.

Ecranul radarului înregistra configuraţia densităţii în trei dimensiuni. Arăta un fund şlefuit, presărat de scobituri şi proeminenţe, ale căror muchii şi vârfuri ascuţite fuseseră îndepărtate de milioanele de ani. Pe Marte, activitatea vulcanică era extrem de redusă.

Deşertul se zărea neted ca oglinda. Suprafaţa îi era întreruptă pe alocuri de stânci rotunjite, întunecate, stranii, desprinse parcă din picturile unui Dali. Craterele se distingeau aidoma unor scrumiere grosolane din argilă. Unele aveau diametrul de câţiva centimetri. Altele erau atât de mari încât doar de pe orbită se puteau vedea în totalitate. Orizontul era o linie dreaptă, apropiată şi perfect distinctă, sclipind galben dedesubt şi roşu-aprins deasupra. Nick întoarse capul, privind craterul bazei, care se micşora în depărtare.

Ochii i se holbară, apoi i se îngustară, scrutând cu atenţie. Era ceva?

— La dracu'! Stai! strigă el. Întoarce! întoarce mult la

stânga!

— Înapoi spre crater?

— Da!

Luke decuplă un motor şi şalupa îşi întoarse prova spre stânga, dar continuă să derapeze în lateral peste nisip. Apoi, ventilatorul din dreapta intră în acţiune şi vehiculul viră.

— Îl văd, rosti Luke.

De la distanţa aceea, nu era decât un punctuleţ, dar se distingea limpede pe fundalul monocrom şi nemişcat din jur. În plus, se deplasa. Zvâcnea, se oprea, parcă odihnindu-se, şi iar zvâcnea, rostogolindu-se spre lateral. Se găsea la câteva sute de metri de peretele craterului.

Deveni tot mai clar pe măsură ce se apropiau de el. Era cilindric, de forma unei omizi scurte, transparente; era moale, deoarece văzură cum se îndoia în timpul deplasării. Încerca să ajungă la deschiderea din perete.

Luke reduse viteza. Şalupa încetini şi se afundă. Când ajunseră lângă creatură, pământeanul văzu că Nick ridicase un pistol semnalizator.

— El este, murmură fascinat Nick.

Se aplecă peste marginea vehiculului, cu arma pregătită.

Omida era un sac transparent în interiorul căruia ceva se rostogolea, mereu şi mereu, încetişor, chinuitor, căutând să se apropie de şalupă.

Era umanoid în aceeaşi măsură în care poate fi umanoid un om desenat din beţe. De fapt, cel din faţa lor era alcătuit din sfere. Coatele, genunchii, umerii, pomeţii — toate se profilau aidoma unor bile, mere sau mingi. Ţeasta cheală era proeminentă şi bombată ca la hidrocefali.

Când se lovi de şalupă, se opri.

— Pare destul de neajutorat, mormăi nesigur Nick.

— Iar pierdem aerul!

Luke deplie cupola vehiculului. Cei doi bărbaţi se aplecară peste bordul şalupei, apucară sacul presurizat şi-l ridicară, răsturnându-l înăuntru. Expresia alienului nu se modifică şi probabil că nici nu se putea modifica. Chipul lui părea rigid. Făcu însă un gest ciudat. Apropie degetul mare şi arătătorul, împreunându-le într-un cerc alcătuit parcă din mătănii supradimensionate.

— Trebuie să fi învăţat asta de la Brennan, comentă Nick.

— Fii atent la osatură! Oasele corespund scheletului omenesc.

— Are braţele prea lungi pentru un om. Iar spinarea îi este mai gârbovită.

— Mda. Ei bine, nu-l putem duce la navă şi nici nu putem discuta cu el în starea în care se găseşte acum. Va trebui să aşteptăm aici până se restabileşte atmosfera sub cupolă.

***

— Se pare că ne petrecem majoritatea timpului aşteptând, zise Luke. Nick încuviinţă din cap, fără să scoată un cuvânt. Degetele sale

răpăiau pe spătarul unui scaun. De vreo douăzeci de minute, micul convertizor al şalupei se străduia să umple cupola, transformând amestecul rarefiat şi otrăvitor din exterior.

Alienul nu se clintise însă deloc; Luke îl privise cu atenţie. Zăcea pe fundul şalupei în sacul presurizat şi aştepta. Ochii lui umani îi priveau din mijlocul unor adâncituri de riduri ale pielii aspre. Exact la fel, cu tot atâta răbdare, ar fi putut aştepta un mort ziua Judecăţii de Apoi.

— Cel puţin, rosti Nick, acum avem un avantaj. Nu ne va putea răpi.

— Cred că-i nebun.

— Nebun? Chiar dacă nu-i putem pricepe motivaţiile…

— Priveşte dovezile. A ajuns în sistemul nostru solar cu o navă echipată doar cât să-l aducă aici. Rezervorul lui de aer era pe terminate. Nicăieri la bordul navei nu există dispozitive de siguranţă. N-a încercat să contacteze pe nimeni -din câte ne dăm seama. L-a ucis sau l-a răpit pe Brennan. După aceea, şi-a abandonat nava şi a fugit spre Marte, probabil ca să se ascundă. Acum şi-a părăsit vehiculul cu care a amartizat şi resturile lui Brennan. S-a rostogolit prin deşertul marţian,

Înfăşurat într-o folie alimentară, ca să ajungă în cel dintâi loc unde ar fi coborât o navă de explorare! E nebun! A scăpat din vreun azil.

În clipa aceea, alienul se mişcă. Mâna lui se deplasă în lungul sacului, sfârtecându-l. Instantaneu, Nick ridică pistolul. Instantaneu… şi cu toate acestea, alienul întinse mâna prin tăietura prelungă a sacului şi luă pistolul lui Nick, înainte ca

acesta să poată reacţiona. Gestul nu fusese însă deloc grăbit. Alienul puse arma înapoia sa şi se ridică în picioare.

Apoi vorbi. Glasul lui abunda în clicăituri, foşnete şi pârâituri. Probabil că ciocul dur şi plat reprezenta un handicap. Cu toate acestea, cuvintele lui putură fi înţelese.

Rostise:

— Duceţi-mă la conducătorul vostru.

Nick îşi reveni primul. Îşi îndreptă umerii, îşi drese glasul şi replică:

— Asta va necesita o călătorie de câteva zile. Între timp, îţi salutăm venirea în spaţiul oamenilor.

— Mă tem că nu-i chiar aşa, spuse monstrul. N-aş vrea să vă stric ziua. Mă numesc Jack Brennan şi sunt un centuran. Nu cumva tu eşti Nick Sohl?

III

Tăcerea îngrozită fu întreruptă de hohotele lui Luke.

— Credeam că-i un alien nebun care... ha-ha-ha...

Nick simţi panica încleştându-i beregata.

— Tu... tu eşti Brennan?

— Da. Iar tu eşti Nick Sohl. Te-am văzut odată, în Mărginire. Dar nu-l recunosc pe prietenul tău.

— Lucas Garner. — Luke reuşi în cele din urmă să-şi stăpânească râsul. — Fotografiile tale pe care le-am văzut cred că erau cam vechi, Brennan.

— Am făcut o tâmpenie, spuse monstrul-Brennan. (Glasul nu-i mai era omenesc, iar înfăţişarea sa părea la fel de ameninţătoare.) Am vrut să-l contactez pe extrasolar. Voi încercaţi să faceţi acelaşi lucru, nu?

— Da, răspunse Luke.

Ochii şi vocea lui trădau un amuzament extrem de evident. Indiferent dacă-l credea sau nu pe monstrul-Brennan, situaţia îl încânta.

— A existat cu adevărat un extrasolar? întrebă el.

— Doar dacă nu doreşti să teoretizăm despre definiţia unui extrasolar.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Brennan! interveni Sohl. Ce

ţi s-a întâmplat?

— Este o poveste cam lungă. Ne zoreşte ceva? Bineînţeles că nu, altfel aţi fi pornit motorul. Perfect — aş dori s-o istorisesc în felul meu, de aceea vă rog să menţineţi o tăcere respectuoasă şi să nu uitaţi că dacă eu n-aş fi arătat aşa, probabil că aţi fi păţit-o voi şi v-ar fi fost învăţătură de minte.

Îi privi atent pe cei doi bărbaţi.

— Ba nu, greşesc. N-aţi fi păţit-o. Sunteţi prea în vârstă. În sfârşit, fiţi atenţi! La marginea unei aglomerări stelare din centrul galaxiei trăieşte o rasă de bipezi, despre care amănuntul cel mai important este faptul că prezintă trei etape de dezvoltare. Mai întâi, copilăria, care se ştie ce înseamnă. Apoi etapa Prăsitor — un biped lipsit de inteligenţă, al cărui scop este de a crea copii. În cele din urmă, etapa a treia — Protectorul. Pe la vârsta de patruzeci şi doi de ani tereştri, Prăsitorul simte imboldul de a consuma rădăcina unei anumite plante. Până atunci, el o evită, fiindcă mirosul îi repugnă. Pe neaşteptate, mirosul devine apetisant. Planta cu pricina este un tufiş care creşte peste tot pe planetă, aşa încât este disponibilă oricărui Prăsitor care trăieşte îndeajuns de mult ca s-o dorească. Rădăcina aceea declanşează anumite transformări de natură fiziologică şi emoţională. Înainte de a intra în detalii, o să vă spun marele secret. Rasa despre care vă povestesc se numeşte... -Monstrul-Brennan pocni brusc din ciocul cornos. Pak! — Noi însă o numim *Homo habilis.*

— Cum?!

Nick se simţea silit să joace rolul scepticului şi nu-i plăcea. Luke însă îşi strânsese la piept picioarele inutile şi rânjea extrem de încântat.

— Acum două milioane şi jumătate de ani, o expediţie a coborât pe Pământ. Tufişul pe care-l aduseseră nu s-a dezvoltat însă aşa cum ar fi trebuit, de aceea pe Pământ n-a mai existat etapa Protector. O să vă explic imediat. Atunci când un Prăsitor mănâncă rădăcina, se petrec o serie de transformări. Îi dispar gonadele şi caracteristicile sexuale evidente. Craniul său devine mai moale şi creierul începe să-i crească, până ce ajunge mult mai mare şi mai complex decât al vostru, domnilor. După aceea, craniul se întăreşte, dezvoltându-şi o creastă osoasă. Dinţii cad, iar gingiile şi buzele se contopesc, formând un cioc dur, aproape plat. Faţa mea este *prea* plată — la *Homo habilis* transformările

sunt mai evidente. Dispare complet pilozitatea. Unele articulaţii se măresc enorm, pentru a oferi pârghii mai mari muşchilor. Creşte importanţa braţului, aţi priceput? Pielea se întăreşte şi se cutează, preschimbându-se într-un soi de platoşă. Unghiile devin gheare retractile, astfel că vârfurile degetelor unui Protector sunt, de fapt, mai sensibile decât anterior şi reprezintă unelte mai bune. Se formează o inimă simplă, cu numai două cavităţi, unde se contopesc cele două vene de la picioare — cum naiba s-or numi ele! Observaţi că pielea mea este mai groasă aici? Ei bine, există şi alte modificări mai puţin dramatice, dar toate contribuie pentru a face din Protector o maşină de luptă puternică şi inteligentă. Garner, se pare că nu mai eşti la fel de amuzat.

— Toate astea mi se par teribil de familiare.

— Mă-ntrebam dacă-ţi vei da seama... Transformările emoţionale sunt radicale. Un Protector care a prăsit simte un singur imbold: să-i protejeze pe cei de acelaşi sânge cu el. El îi recunoaşte după miros. În cazul respectiv, inteligenţa lui sporită nu-l ajută cu nimic, deoarece motivaţiile îi sunt dictate de hormoni. Nick, te-ai gândit că toate transformările astea sunt un fel de exagerări, de amplificări ale proceselor prin care trec oamenii la bătrâneţe? Garner şi-a dat seama imediat.

— Da, dar...

— Inima suplimentară, interveni Luke. Ce-i cu ea?

— La fel ca şi creierul mărit, ea nu se formează fără arborele-vieţii. După cincizeci de ani, în absenţa unor tratamente medicale moderne, inima unui om obişnuit devine necorespunzătoare. În cele din urmă, ea se opreşte.

— Mda...

— Vi se par convingătoare spusele mele?

— De ce ne-ntrebi? întrebă Luke, evitând să se pronunţe.

— Mă interesează mai mult să-l conving pe Nick. Cetăţenia mea cen-turană depinde de posibilitatea de a te convinge că eu sunt Brennan. Ca să nu mai amintesc de contul bancar, de navetă şi de încărcătura ei. Nick, am găsit o treaptă intemediară abandonată de Mariner XX. Este legată de naveta mea, care, când am lăsat-o în urmă, cădea prin Sistemul Solar.

— Nu l-a părăsit încă. Nici nava extrasolarului. Ar trebui să facem ceva pentru a le recupera.

— Pe ochii lui Finagle, sigur că da! Nu-i vorba de concepţia în

sine, pe care aş putea s-o îmbunătăţesc legat la ochi, dar cu monopolii ăia ai putea cumpăra întregul Ceres!

— Să nu ne grăbim, rosti încetişor Garner.

— Dacă n-o facem, nava poate părăsi Sistemul Solar. Aha, am înţeles la ce te referi, ţi-e teamă să aduci un alien în preajma unei nave aflate în stare de funcţionare.

Monstrul-Brennan întoarse capul spre armă, apoi păru că renunţă la ideea de a deturna şalupa.

— Bine, încuviinţă el, vom rămâne aici până veţi fi convinşi. De acord? Aţi putea găsi alternativă mai bună?

— În nici un caz din partea unui centuran. Uite ce-i, Brennan, există destule dovezi că omul este înrudit cu celelalte primate de pe Pământ.

— Nu mă-ndoiesc. Am şi eu unele ipoteze.

— Şpune-le.

— În legătură cu colonizatorii aceia... Vasăzică, în Sistemul Solar a intrat o navă mare şi pe Pământ au coborât patru navete, cu vreo treizeci de Protectori şi o mulţime de Prăsitori. După un an, Protectorii şi-au dat seama că aleseseră o planetă necorespunzătoare. Tufişul de care aveau nevoie nu se dezvolta aşa cum ar fi trebuit. S-au folosit de laser ca să expedieze un mesaj prin care solicitau ajutor, apoi au murit. Moartea prin inaniţie este normală pentru un Protector, însă de obicei reprezintă un act voluntar. Aceştia au murit de foame împotriva voinţei lor.

Pe chipul ca de mască al monstrului-Brennan nu se vedea nici o expresie, iar glasul lui rămânea egal.

— Aşadar, ei au murit. În schimb, Prăsitorii se înmulţeau fără noimă. Spaţiul locuibil era imens şi probabil că Protectorii eliminaseră toate formele de viaţă periculoase. Ce s-a petrecut după aceea rămâne deschis speculaţiilor. Protectorii nu mai existau, iar Prăsitorii erau învăţaţi să fie ajutaţi de ei şi nu s-au îndepărtat de navete.

— Şi?

— Fără Protectori, care să aibă grijă de ele, reactoarele s-au încălzit peste măsură. Ţinând seama de dezvoltarea lortehnologică, era vorba despre reactoare de fisiune. Poate că au explodat, sau poate că nu. Oricum, radiaţiile au determinat mutaţii ce au dus la apariţia tuturor formelor de viaţă cunoscute nouă, de la lemuri la cimpanzei, apoi la om. Asta ar fi o ipoteză.

Alta ar fi că Protectorii au determinat în mod deliberat mutaţiile, astfel ca Prăsitorii să aibă şansa de a supravieţui până la sosirea ajutoarelor. Rezultatul avea să fie acelaşi.

— Eu nu cred, vorbi Nick.

— O s-o crezi. Deja ar trebui să crezi. Există suficiente dovezi, mai cu seamă în religie şi în miturile străvechi. Câţi la sută dintre oameni cred realmente că vor trăi veşnic? De ce atât de multe religii amintesc de o rasă de nemuritori ce se luptă permanent între ei? Care-i justificarea pentru venerarea strămoşilor? Ştii bine ce se întâmplă cu un om care nu-i supus tratamentelor geriatrice moderne — pe măsură ce îmbătrâneşte, celulele lui cerebrale mor. Cu toate acestea, oamenii manifestă tendinţa să-i respecte pe bătrâni, să-i asculte. De unde provin îngerii păzitori?

— Din memoria rasei?

— Probabil. Este greu de crezut că o tradiţie ar putea supravieţui atât de mult.

— Africa de Sud, vorbi pe neaşteptate Luke. Probabil c-au aterizat în Africa de Sud, undeva pe lângă Parcul Naţional Olduvai Gorge. Toate primatele se află acolo.

— Nu tocmai. Poate că una dintre navete a coborât în Australia, în căutare de metale. Este posibil ca Protectorii să fi împrăştiat doar praf radioactiv şi nimic mai mult. În absenţa unor duşmani naturali, Prăsitorii s-ar fi înmulţit ca iepurii, iar radiaţiile le-ar fi ajutat transformarea. Protectorii fiind morţi cu toţii, ei trebuiau să-şi dezvolte noi aptitudini. Unii şi-au dezvoltat puterea, alţii agilitatea, unii au devenit inteligenţi… Evident, majoritatea au murit. Aşa se petrece în cazul mutanţilor.

— Îmi amintesc, spuse Luke, că procesul îmbătrânirii omului a fost comparat cu programul calculatorului care pilotează o sondă spaţială automată. După ce sonda şi-a încheiat programul de explorare preconizat, nu mai contează ce se întâmplă cu ea. În mod similar, după ce noi depăşim vârsta la care putem procrea…

— Ne-am încheiat evoluţia. Ne deplasăm din inerţie, urmându-ne traiectoria fără să mai beneficiem de mecanisme de corecţie. — Monstrul-Brennan aprobă din cap. — Evident, rădăcina asigură programul pentru etapa a treia. Este o comparaţie foarte bună.

— Ai idee ce s-ar fi putut întâmpla cu rădăcina? întrebă Nick.

— În privinţa asta, nu-i nici un mister, deşi Protectorii şi-au bătut mult timp capetele să afle soluţia. N-a fost de mirare că o colonie micuţă n-a putut rezolva problema. În rădăcină există un virus care poartă genele modificării prăsitorului în Protector. Virusul nu poate supravieţui în exteriorul rădăcinii, de aceea Protectorii trebuie să consume rădăcini, la răstimpuri. Dacă în sol nu există taliu, rădăcina continuă să se dezvolte, dar fără virus.

— Mi se pare destul de complicat.

— Ai avut vreodată de a face cu o grădină hidroponică? Relaţiile dintr-o ecologie stabilă pot fi complicate. Pe planeta Pak nu existau nici un soi de probleme. Taliul este un element rar, dar poate că abundă în jurul stelelor de populaţia II. Iar rădăcina creşte peste tot.

— Unde apare extrasolarul? întrebă Nick.

Un şuierat şi un păcănit din cioc: *Phssth-pok.*

— Phssthpok a descoperit o serie de documente străvechi, inclusiv mesajul ce solicita ajutor. După două milioane şi jumătate de ani, el a fost primul Protector care şi-a dat seama că exista o modalitate de găsire a Soarelui, sau cel puţin de îngustare a căutării acestuia. Nu avea copii, aşa că trebuia să găsească rapid un Obiectiv, o Cauză, înainte să-l părăsească imboldul de a se hrăni. Asta se petrece cu Protectorii atunci când le mor descendenţii direcţi. Altă lipsă de programare...

Puteţi observa şi protecţia împotriva mutaţiilor pe care o deţine specia Pak. O mutaţie nu are mirosul corect. Detaliul acesta poate fi important în nucleul galactic, unde nivelul radiaţiilor este ridicat.

— Aşadar, a venit glonţ aici, cu cala plină de seminţe?

— Plus rezerve de oxid de taliu. Oxidul era cel mai simplu de transportat. Mă nedumerise felul cum era construită nava lui, dar puteţi înţelege de ce cala ocupa ultima poziţie, înapoia cabinei de comandă. Radiaţia nu-l afectează, în doze mici. El nu poate avea copii.

— Unde se află acum?

— A trebuit să-l ucid.

— Cum? exclamă Garner şocat. Te-a atacat?

— Nu.

— Atunci... nu-nţeleg.

Monstrul-Brennan păru că şovăie.

— Ascultaţi-mă cu atenţie, spuse el. La douăzeci de kilometri de aici, la vreo cincisprezece metri sub nisip, se află un modul al navei aliene, plin cu rădăcini, seminţe şi saci cu oxid detaliu. Rădăcinile care pot creşte din seminţele acelea sunt capabile să-i facă aproape nemuritori pe oameni. Întrebarea este: Ce vom face noi cu ele?

Luke şi Nick schimbară câte o privire. Pământeanul fu gata să replice, apoi închise gura.

— Nu-i simplu, aşa-i? Dar puteţi ghici ce dorea Phssthpok?

***

Phssthpok visa.

Ştia cu aproximaţie de o zi cât va dura deşteptarea lui Brennan. Bineînţeles, exista posibilitatea să fi greşit. Într-un asemenea caz, însemna că rasa lui Brennan se abătuse prea mult de la forma Pak.

Ştiind cât timp îi mai rămânea, Phssthpok îşi putea fixa durata viselor. Marţienii nu mai reprezentau o ameninţare acum, deşi, în cele din urmă, trebuia făcut ceva şi în privinţa lor. Visatul constituia o artă subtilă pentru Protectori. Phssthpok avea la dispoziţie aproape zece zile. Timp de o săptămână visă trecutul, până în ziua când îşi părăsise planeta. Stimulii senzoriali fuseseră rari pe durata călătoriei. Apoi, trecu în viitor.

Phssthpok visă...

Va începe prin trezirea prizonierului său. După cum arăta, creierul lui avea să fie mai mare decât al lui Phssthpok; avea proeminenţa aceea frontală care strica linia feţei. Va învăţa rapid. Phssthpok îl va învăţa cum să fie Protector şi cum să utilizeze rădăcinile şi seminţele arborelui-vieţii.

Oare Prăsitorul avea copii? În cazul acesta, el va ţine secretul pentru sine, folosind arborele-vieţii ca să facă Protectori din descendenţii săi. Nu era nimic rău în asta. Dacă avea inteligenţa de a-şi răspândi familia, evitând împerecherile încrucişate, descendenţa lui directă ar trebui să includă majoritatea rasei Pak din acest sistem solar.

Probabil că avea să-l ucidă, pentru a păstra secretul. Nimic rău nici în această privinţă.

Visele lui Phssthpok aveau însă şi nuanţe de coşmar. Prizonierul nu avea un aspect tocmai corect. Unghiile lui se

dezvoltau greşit. Capul nu avea în nici un caz forma cea bună. Proeminenţa aceea frontală... iar ciocul îi era la fel de plat ca şi faţa. Spinarea nu era arcuită, picioarele nu păreau bune, braţele erau prea scurte. Mutaţiile afectaseră prea mult timp rasa lui.

Totuşi, reacţionase corect în faţa rădăcinilor.

Viitorul era nesigur... mai puţin pentru Phssthpok. Prizonierul va învăţa ceea ce trebuia să ştie, dacă putea s-o facă; va duce treaba mai departe, dacă era capabil. Într-o bună zi, Pământul va fi o a doua planetă Pak. Phssthpok făcuse tot ce putuse. Avea să-l înveţe şi să moară.

Brennan se foise. Îşi descolăcise trupul ghemuit, se întinsese din toate mădularele şi deschisese ochii. Îl privise pe Phssthpok fără să clipească, parcă citind în mintea Protectorului. Toţi noii Protectori procedau aşa — orientându-se prin amintiri, abia acum începeau să înţeleagă.

***

— Mă întreb dacă vă pot face să-nţelegeţi cât de rapid s-a desfăşurat totul, spuse monstrul-Brennan.

Îi privi pe cei doi bătrâni, dintre care unul avea dublul anilor celuilalt, dar amândoi trecuţi de vârsta tranziţiei, şi se minună că tocmai ei aveau să-i fie judecători.'

— În două zile, ne-am învăţat reciproc graiurile. Al lui era mai rapid şi se potrivea mai bine noului aspect al gurii mele, de aceea ne-am folosit de el. Phssthpok mi-a spus povestea vieţii sale. Am discutat despre marţieni, punând la punct modalitatea optimă de a-i extermina...

— Cum?!

— Da, Garner, de a-i extermina. Ce dracu', au ucis deja treisprezece oameni! Am discutat practic nonstop. Phssthpok vorbea cel mai mult, dar nici unul dintre noi nu stătea locului. Făceam exerciţii caliste-nice care să-mi dezvolte corpul, construiam aripioare pentru costumul lui Phssthpok, astfel încât să poată înota prin nisip, plus dispozitive care să extragă atomii de aer şi de apă din sistemul de susţinere a vieţii, pentru bază. Nu văzusem niciodată baza şi a trebuit să-i extrapolăm proiectul de construcţie, pentru a şti cum s-o presurizăm şi s-o protejăm. În a treia zi, Phssthpok m-a învăţat cum să îngrijesc arborele-vieţii. A deschis lada şi mi-a arătat cum se decongelează

seminţele. Îmi dădea ordine de parcă aş fi fost un roboţel. L-aş fi întrebat: "Părerile mele nu contează?" N-am făcut-o însă niciodată.

— Nu-nţeleg de ce..., mormăi Garner.

— Părerile mele nu difereau de ale lui. Eram prea inteligent. Aşa fusesem din clipa când mă trezisem. Căpătăm răspunsuri înainte de a termina de formulat întrebarea. Dacă întotdeauna ştiu care-i răspunsul cel mai bun, atunci prin ce diferă părerea mea? Nu puteţi înţelege cât de rapid s-a desfăşurat totul. Într-o clipită, am înţeles întregul lanţ logic. L-am izbit pe Phssthpok cu capul de marginea incintei criogenice. L-am ameţit suficient ca să-i pot frânge gâtul. Apoi am sărit îndărăt, în eventualitatea că mă ataca. M-am gândit că l-aş putea apăsa cu uşa incintei până se sufoca. Dar el n-a replicat.

— Mi se pare o crimă! El nu voia să te ucidă, nu?

— Nu încă. Eu constituiam speranţa lui. Nici măcar nu se putea apăra, de teamă să nu-mi afecteze dezvoltarea. Era mai în vârstă decât mine şi ştia cum să se lupte. Dacă ar fi dorit, m-ar fi putu ucide, dar nu putea să dorească aşa ceva. Avusese nevoie de treizeci şi două de mii de ani în timp real ca să ne aducă rădăcinile alea. Eu trebuia să-i termin misiunea. Bănuiesc că a murit crezând că reuşise. Pe jumătate, se aştepta să-l omor.

— Brennan, dar de ce?

Monstrul-Brennan ridică din umerii cât nişte pepeni.

— Se înşela. L-am ucis fiindcă ar fi încercat să distrugă omenirea, când ar fi aflat adevărul.

Introduse braţul în balonul despicat care-l purtase prin aproape douăzeci de kilometri de nisip fluid. Scoase de acolo un aparat care bâzâia încetişor — generatorul de aer construit din piese ale pupitrului de comandă al lui Phssthpok — şi-l aşeză în şalupă. După aceea, extrase o jumătate de rădăcină galbenă care semăna cu batatun şi o vârî sub nasul lui Garner.

— Miroase.

Luke adulmecă atent.

— Destul de plăcut. Seamănă cu aroma unui lichior.

— Sohl?

— Nu-i rău. Ce gust are?

— Dacă aţi şti că vă poate transforma în ceva asemănător mie, aţi muşca din ea? Garner?

— Chiar în clipa asta. Mi-ar plăcea să trăiesc veşnic şi mi-e teamă de senilitatea bătrâneţii.

— Sohl?

— NU! Încă nu sunt pregătit să renunţ la activitatea sexuală.

— Câţi ani ai?

— Peste două luni, împlinesc şaptezeci şi patru.

— Eşti deja prea bătrân. Cincizeci de ani înseamnă de acum prea mult. Ai fi murit dacă ai fi mâncat din ea. La patruzeci şi cinci de ani, te-ai fi oferit voluntar?

— Nu cred, chicoti Sohl.

— Ei bine, ăsta-i jumătate din răspuns. Din punctul de vedere al lui Phssthpok, reprezentăm un eşec. Cealaltă jumătate a răspunsului este că nici un om cu minţile întregi n-ar răspândi rădăcina asta pe Pământ, în Centură sau altundeva.

— Sper că nu, dar aş dori să aud şi motivele tale.

— Războiul. Pe toată durata istoriei sale cunoscute, planeta Pak a fost bântuită de războaie. Un lucru de altfel evident, gândindu-ne că fiecare Protector acţiona în vederea extinderii şi protejării propriei sale descendenţe directe, pe seama uciderii altora. Cunoştinţele se pierd întruna. Rasa nu poate coopera nici un minut dincolo de punctul în care un Protector vede un avantaj din a-i trăda pe aliaţii săi. Din cauza acestei stări permanente de război, cei din neamul Pak nu pot progresa.

Monstrul-Brennan se opri câteva clipe, apoi continuă:

— Să supun şi Pământul unei asemenea situaţii? Vă puteţi imagina o mie de Protectori hotărând că descendenţii lor au nevoie de mai mult spaţiu vital? Cele optsprezece miliarde de planetari ai tăi, Garner, trăiesc deja la limită. Nu vă puteţi îngădui alte resurse. În plus, noi nu avem cu adevărat nevoie de arborele-vieţii. Geriatria progresează atât de rapid încât copiii mei ar putea trăi o mie de ani. Vom obţine longevitatea fără arborele-vieţii, fără să sacrificăm nimic. Să privim acum situaţia din punctul de vedere al lui Phssthpok. Noi reprezentăm o mutaţie. Am colonizat Sistemul Solar şi am stabilit chiar şi câteva colonii interstelare. Vom refuza rădăcina şi trebuie s-o facem. Chiar dacă ne va fi impusă cu forţa, Protectorii mutanţi ce vor rezulta sunt atipici. Phssthpok gândea în termenii viitorului. Noi nu suntem Pak, nu le suntem utili semenilor săi, dar este probabil că într-o bună zi vom ajunge la stelele din centrul galaxiei. În clipa în care ne vor detecta, ei ne vor ataca,

iar noi le vom răspunde cu aceeaşi monedă.
Ridică din umeri, apoi vorbi mai departe:
— Şi vom învinge. Cei din neamul Pak nu sunt în stare de o alianţă efectivă. Noi suntem. Tehnologia noastră le este superioară.
81
— Crezi că vom învinge?
— V-am spus, ei nu-şi pot păstra cunoştinţele tehnologice. Ceea ce nu poate fi întrebuinţat imediat se pierde, până când cineva îl arhivează în Bibliotecă. Cunoştinţele militare nu sunt arhivate niciodată, deoarece familiile le păstrează ca pe secrete preţioase. Singurii care folosesc Biblioteca sunt Protectorii fără copii. Numărul lor este mic şi au o motivaţie foarte redusă.
— N-ai fi putut să încerci să vorbeşti cu el?
— Garner, se pare că nu pricepi problema. M-ar fi ucis în clipa când ar fi înţeles cum stau lucrurile! Era antrenat să se lupte cu Protectorii. N-aş fi avut nici o şansă. După aceea, ar fi încercat să distrugă rasa umană. Pentru el, am fi însemnat ceva mult mai rău decât nişte alieni ostili. Noi suntem o pervertire a formei Pak.
— Nu putea însă distruge toată omenirea. Era singur.
— Cunosc şase-şapte lucruri pe care le-ar fi putut încerca. Nici unul dintre ele nu este garantat, totuşi nu puteam risca.
— Dă-mi un singur exemplu.
— Răspândirea arborelui-vieţii prin Parcul Naţional Congo. Ar fi creat Protectori în rândurile maimuţelor şi cimpanzeilor.
— Era naufragiat aici.
— V-ar fi putut cuceri nava cu uşurinţă. V-ar fi dezarmat la fel de simplu pe cât am făcut-o eu. Domnilor, pot să vă atrag atenţia că se apropie apusul? Nu cred că doriţi să bâjbâim pe întuneric în jurul zidului.
Luke porni motorul.

***

— Aici Martin Shaeffer din Ceres, către Nick Sohl, la bordul lui *U Thant.* Nick, nu ştiu cum merge vânătoarea ta, dar Phobos a raportat că ai amartizatfără probleme la baza Olympus şi că-ţi monitorizează siajul prin nisip. Probabil că, la revenire, vei găsi înregistrarea acestui mesaj. Am trimis *Blue Ox* către tine, în

ideea că vei avea nevoie de calculatorul navei pentru interfaţa de traducere. Comandantul navei este Eisaku Ikeda şi ar trebui să ajungă la baza Olympus a doua zi după flota ONU. Einar Nilsson a murit. Vei avea la dispoziţie şi raportul autopsiei. Am trimis nave-cisternă şi de intervenţie, ca să facă joncţiunea cu nava extrasolarului. Este deja însoţită de două navete-solo, plus că are propriile ei cabluri de remorcare, testate. Este posibil s-o legăm de navete, totuşi va fi o operaţiune destul de complicată, care va dura mult timp. Este posibil să revenim în Centură abia peste vreo doi ani. Nick, când Ox ajunge acolo, ai grijă cum te porţi cu Tina Jordan. Trateaz-o cu blândeţe. A suferit un şoc destul de puternic. Cred că se autoînvino-văţeşte pentru soarta lui Einar. Repet mesajul...

***

Luke amară şalupa-de-nisip aproape pe întuneric.

— Va trebui să aştepţi aici, Brennan, rosti el. Nick nu ne poate duce pe amândoi.

— Eu o să mă rostogolesc, zise monstrul-Brennan.

Parcursul lui Nick pe potecă şi în jurul marginii bazinului de nisip fu efectat într-o grabă neobişnuită.

— Uşurel! se plânse Luke. Nu poţi alerga pe bezna asta. O să cazi şi-o să ne spargem amândoi căştile.

— El va ajunge înaintea noastră la navă! şuieră centuranul. Brennan o luase pe scurtătură, rostogolindu-se direct prin nisip.

— Încetineşte! Nu-l poţi întrece, iar el nu poate urca pe scară.

— Poate că s-a gândit la o modalitate. Dacă o face, ah, la naiba! Nick încetini. Brennan ajunsese la piciorul scăriţei lui *U Thant* şi-i

aştepta acolo, semănând cu un cârnat transparent.

— Nick, tu ai încredere în el?

Răspunsul veni abia după câteva secunde:

— Cred că nu ne-a minţit. Este un centuran. Sau... un ex-centuran.

— Când a înjurat, nu l-a pomenit pe Finagle.

— Nici eu n-o fac. În plus, m-a recunoscut. Nu... o să-ţi spun ce anume m-a convins cu adevărat. N-a întrebat de nevastă-sa, pentru că ea se poate descurca şi singură. S-a interesat de

încărcătura navetei. Este un centuran.

— Aşadar, îi vom accepta povestea. Gândeşte-te ce-nseamnă asta din punct de vedere antropologic!

— Povestea i-o vom accepta. Luke, o să te duc în navă, apoi voi coborî pentru Brennan. N-o voi face însă până nu vorbeşti cu Ceres. Vreau ca totul să fie consemnat, înainte ca să-l aduc în navă. Am încă dubii privind motivele lui.

— Aha!

— A spus-o chiar el. Pentru un Protector, motivaţiile se transformă. Garner tocmai încheia mesajul, când Brennan ieşi din balonul lui

etanş. Nu făcu nici o remarcă privitoare la întârzierea cu care fusese adus înăuntru, ci spuse:

— Dacă vă faceţi griji referitoare la locul unde voi sta, mă pot descurca şi fără cuşetă de acceleraţie. Ba chiar pot călători în exterior, într-o plasă pentru încărcătură, dacă-mi asiguraţi o legătură radio. Dacă generatorul meu de aer se defectează, vreau să pot intra înăuntru cât mai repede.

— Nu va fi nevoie, răspunse Nick. Vom sta ceva mai înghesuiţi, dar nu atât de mult încât să ne deranjeze.

Trecu pe lângă Brennan, tresărind involuntar la atingerea pielii sale uscate, şi se instală în fotoliul de comandă.

— Se pare că avem un mesaj.

Ascultară în tăcere vocea lui Lit Shaeffer.

— Îmi pare rău de Nilsson, vorbi după aceea Brennan. Nu existau şanse să-l lase să mănânce suficient din rădăcină, chiar dacă nu avea încă vârsta maximă.

Cum nu-i răspunse nimeni, continuă:

— Să ştiţi că Shaeffer are dreptate. În felul acela, veţi avea nevoie de vreo doi ani să remorcaţi nava lui Phssthpok.

— Ai o idee mai bună?

— Bineînţeles că am o idee mai bună, Nick. Eşti idiot? Pot pilota eu nava aia.

— Tu? se holbă Nick. Când te-a învăţat extrasolarul să operezi comenzile?

— Nu m-a învăţat, dar le-am văzut cum arătau şi nu mi s-au părut indescifrabile, ci doar complicate. Sunt sigur că-mi pot da seama cum s-o pilotez. Ajunge să-i umpleţi rezervorul cu combustibil şi să mă duceţi la ea.

— Mda... Şi ce facem cu modulul cală? Îl abandonăm?

— Nu. În el există un polarizator de gravitaţie.

— Chiar aşa?

— Ca să nu mai amintesc de rezerva de rădăcini de care eu am nevoie, chiar dacă vouă vă este indiferentă. Plus seminţele. ..Domnilor, când veţi pricepe finalmente dimensiunile inteligenţei mele amplificate, veţi vedea ce înseamnă seminţele acelea. Ele sunt o garanţie pentru rasa umană. Dacă vreodată vom avea realmente nevoie de un conducător, îl putem obţine. Luăm pur şi simplu un voluntar în vârstă de patruzeci şi doi de ani, fără copii, şi-i dăm drumul în rezervaţia de arborele-vieţii.

— Nu ştiu dacă mi-ar plăcea varianta asta, murmură Garner.

— Ei bine, polarizatorul de gravitaţie este suficient de important. Tu şi flota ONU îl puteţi extrage de acolo, în timp ce eu şi Nick plecăm după nava lui Phssthpok.

— Stai a..., începu Nick.

— Nu trebuie să vă faceţi griji în legătură cu marţienii — cel puţin pentru o vreme. Înainte de a pleca, am purjat toată apa lui Phssthpok în nisip. Să *nu lăsaţi pe nimeni să intre în modul fără costum presurizat.* Mai este nevoie să vă explic motivul?

— Nu, zise Garner.

Se simţea ca un începător pe schiuri. Cumva, pierduse controlul asupra situaţiei, iar acum evenimentele se desfăşurau prea rapid.

— Stai aşa! se răsti Nick. Ce te face să crezi că vom avea încredere în tine pentru a te lăsa să pilotezi nava extrasolaruiui?

— Nu te grăbi, ci gândeşte-te, replică Brennan. Vei avea drept garanţie provizia mea de rădăcini. Apoi, unde m-aş duce cu un statoreac-tor Bussard? Unde l-aş vinde? Unde l-aş ascunde, cu înfăţişarea mea?

Nick era derutat. Ce se întâmplase cu voinţa lui?

— Este probabil cel mai valoros obiect artificial din spaţiul uman, continuă Brennan. Se îndreaptă spre graniţele Sistemului Solar cu câteva sute de kilometri pe secundă. Fiecare minut pe care-l pierzi chiar acum, încercând să iei o decizie, ne va costa timp suplimentar. Vei plăti pentru asta în combustibil, provizii, ore de lucru şi întârzieri. Totuşi, nu te grăbi. Gândeşte pe îndelete.

Monstrul-Brennan deţinea capacitatea de a se relaxa. Viitorul lui avea să cunoască perioade de activitate frenetică...

***

Îl lăsară pe Garner pe Phobos, realimentară acolo şi decolară. Garner îl revăzu pe Nick abia după şapte luni. Pe Brennan nu-l mai revăzu niciodată.

Nu avea însă să uite conversaţia lor din spaţiul înghesuit al cabinei de pe *U Thant.* Stând pe spate, cu genunchii ridicaţi, într-o poziţie de disconfort acut, Brennan nu era decât o voce pe jumătate alienă înapoia fotoliului-cuşetă. Avea probleme îndeosebi cu litera "V", totuşi putea fi înţeles. Glasul lui abunda în clicăituri.

După ce ajunseseră în imponderabilitate, o tensiune nedefinită se ridicase de pe umerii lui Nick. Marte se micşora lent şi peisajul devenea tot mai roşu, pe măsură ce detaliile se pierdeau.

— Copiii, îşi amintise brusc Luke. Tu ai copii.

— Sunt conştient de asta. Nu te teme. Nu intenţionez să fiu o cloşcă pentru ei. Ar avea mai multe şanse de a fi fericiţi dacă n-o voi face!

— Transformările hormonale n-au avut succes?

— Sunt asexuat ca o albină. Probabil că ele s-au petrecut într-o anumită măsură. Bănuiesc că mare parte din impulsul spre moarte pe care-l simte un Protector după stingerea descendenţei sale trebuie să fie de natură culturală. Educativă… Eu nu deţin educaţia respectivă, convingerea că un Prăsitor nu poate fi fericit sau în siguranţă fără ca strămoşii lui să-i spună în permanenţă ce să facă. Nick, ai putea anunţa că extrasolarul m-a omorât?

— De ce? De ce vrei asta?

— Este mai bine pentru copii. N-aş putea să-i vizitez fără să nu le afectez vieţile. În acelaşi timp, este mai bine şi pentru Charlotte. Nu intenţionez să revin în societate sub forma aceasta. Aici nu mai am ce face.

— Centura nu-i abandonează pe schilozi.

— Nu contează, rostise Brennan hotărât. Daţi-mi un asteroid transformat şi voi cultiva arborele-vieţii. Aranjaţi-mi o legătură lunară cu Ceres, ca să fiu ţinut la curent cu ultimele descoperiri. Voi fi capabil să plătesc pentru astea prin invenţii. Cred că pot proiecta o statosondă cu echipaj. Mai bună decât cea a lui Phssthpok.

— I-ai spus arborele-vieţii? întrebase Garner.
— Mi se pare un nume bun. Ţineţi minte că Adam şi Eva au mâncat din pomul cunoaşterii binelui şi răului? Conform Genezei, motivul pentru care au fost alungaţi a fost că s-ar putea de asemenea să fi

mâncat din pomul vieţii, pentru a trăi veşnic... s-au făcut ca unii dintre

Noi" ar fi însemnat să ajungă echivalentul îngerilor. Acum, există părerea că ambii arbori erau, de fapt, unul şi acelaşi.
Luke îşi căutase o ţigară.
— Nu ştiu dacă-mi place ideea ta de a cultiva arborele-vieţii.
— Mie nu-mi place ideea unui secret de stat, comentase Nick. Centura n-a avut niciodată secrete de stat.
— Sper să vă pot convinge. Nu-mi pot proteja copiii, dar pot încerca să protejez rasa umană. Dacă va fi nevoie de mine, voi fi acolo. Dacă va fi nevoie de mai mulţi, va exista rădăcina.
— Probabil că tratamentul va fi mai teribil decât boala, rostise Luke aprinzând bricheta. Ce...
O mână noduroasă se întinsese în jurul cuşetei, îi luase ţigara din gură şi o strivise de perete.
Fusese un şoc. Şi-l amintea acum, cu un fior, în vreme ce trecea prin ecluza dublă din axa Fermei.
Cu mult timp în urmă, Ferma fusese un asteroid din fier-nichel, de formă aproximativ cilindrică, aflat pe o orbită între Marte şi Jupiter. Industria centurană îl transformase — îi conferise o mişcare de rotaţie susţinută, încălzise metalul până aproape de punctul de topire şi-1 dilatase, prin intermediul exploziilor dirijate ale unor recipienţi cu apă, într-un cilindru cu raza de opt kilometri. Rotaţia lui producea o acceleraţie gravitaţională egală cu jumătate din valoarea celei terestre. În interiorul lui, se cultivau o mare parte din recoltele ce aprovizionau Centura.
Până atunci, Luke mai fusese doar o dată în Fermă. Îi plăcea peisajul din interior, lacul aidoma unui inel, ogoarele în tablă de şah ce se întindeau în depărtare şi apoi urcau şi iar urcau până sus, unde tractoraşe mititele arau la şaisprezece kilometri deasupra capului.
Din ecluză, ieşi în axa asteroidului. Era rece acolo, înapoia ecranului parasolar, locul unde nu ajungeau niciodată razele dinspre tubul de fuziune axial. Din aer se condensau aisberguri

care, finalmente, se desprindeau şi lunecau pe pante în jos, topindu-se în râuri ce curgeau în albii săpate spre lacul inelar ce încingea Ferma. Nick Sohl îl aştepta şi-l ajută să coboare cei câţiva metri până la un fotoliu de călătorie.

— Pot ghici motivul pentru care ai venit, spuse Nick.

— Oficial, mă găsesc aici la solicitarea Autorităţii Coloniilor Interstelare Reunite. Au recepţionat cererea ta de expediere a unui mesaj de avertizare către Wunderland. Nu înţelegeau însă situaţia, iar eu nu le-am putut oferi mult ajutor.

— Ai primit raportul meu, se încruntă Nick.

— Îmi vine greu să-l numesc raport...

Centuranul tăcu puţin, apoi încuviinţă din cap.

— Este vina mea. Purşi simplu, nu voiam să discut despre asta — de fapt, nu vreau nici acum — şi era al naibii de târziu. Să ştii că noi n-am renunţat. Continuăm să-l urmărim.

— Ce s-a întâmplat, Nick?

— Când am ajuns acolo cu Brennan, făcuseră deja treabă bună. Ideea era să cuplăm două navete-solo, astfel încât tuburile lor de fuziune să facă un unghi reciproc de zece grade, după care să ancorăm de ele cablul navei Pak. Înapoia modulului cabinei de comandă existau doisprezece kilometri de cablu. Apoi am fi putut remorca nava spre casă, la acceleraţie mică. Brennan însă afirma că motoarele Pak ar fi putut produce o acceleraţie de zece ori mai mare. Am intrat în cabina navei alienului şi Brennan a început să umble pe la comenzi. Am stat două zile acolo, urmărindu-l. S-a dovedit că puteam face toţi pereţii cabinei transparenţi, sau numai anumite părţi ale lor, aşa cum fusese când o găsisem. Am lărgit gaura tăiată de Tina şi am montat o ecluză. După două zile de încercări, Brennan ne-a anunţat că pricepea totul şi că nu trebuia decât să alimentăm cu combustibil. A mai spus că dacă încercam să-l remorcăm cu spatele înainte, s-ar fi declanşat tot soiul de sisteme de siguranţă. De unde dracu' să fi ştiut...

— N-aveai de unde să ştii. Şi aşa mi se pare complet lipsit de sens.

Nick îşi trecu o mână prin creasta albă, lânoasă.

— Ei improvizaseră deja un sistem de alimentare care se putea cupla la rezervorul Pak. Brennan a insistat să facă totul singur, dar chiar şi el a fost nevoit să folosească un costum antiradiaţii. I-am amarat naveta-solo de cablul final, în

eventualitatea că pe drumul de întoarcere s-ar fi petrecut ceva. Asta a fost ideea mea.

— Mda.

— Apoi a pornit spre Soare. Am încercat să ne menţinem în formaţie cu el, darfăcea tot soiul de manevre cu nava, testând comenzile, aşa că am păstrat distanţa. După aceea... pur şi simplu, s-a întors şi s-a îndreptat către spaţiul interstelar.

— Aţi încercat să-l prindeţi?

— Ce să-ncercăm! izbucni Nick. Am mers paralel cu el! Nu voiam să întreprind nimic ameninţător, dar el întrerupsese toate comunicaţiile şi noi ne găseam în pericol de a rămâne fără combustibil. Le-am ordonat lui Dubchek şi Gorton să folosească jeturile ca arme, dacă Brennan nu se supunea.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Cred că-şi activase câmpul statoreactor. Efectele electromagnetice ne-au prăjit destule componente ca să ne lase cu buzele umflate în spaţiu. Am avut noroc că n-a explodat propulsia. În cele din urmă, o navă-cisternă a ajuns la noi şi am izbutit să facem unele reparaţii. Deja Brennan ajunsese la viteza de statoreactor.

— Aha!

— De unde dracu' să fi ştiut? Aveam la noi proviziile lui de hrană! Recipientul lui de rădăcini era aproape gol. Să fi fost doar o modalitate mai extravagantă de sinucidere? Se temea de ceea ce am fi putut realiza cu un statoreactor Bussard cu echipaj?

— Nu mă gândisem la asta. Ştii că s-ar putea să ai dreptate? Nick, tu-ţi mai aminteşti când mi-a strivit ţigara?

— Bineînţeles, chicoti celălalt. Şi-a cerut o mulţime de scuze, dar n-a vrut să te lase să fumezi. Am crezut c-o să-l pocneşti.

— Este un Protector. Ceea ce face, face pentru binele nostru.

Luke se strâmbă, amintindu-şi de cineva... nu — asta fusese tot ce-şi amintea despre femeia aceea. O profesoară de liceu?

— Nu voia să punem mâna pe nava Pak, adăugă el, şi nici să aflăm ceva din examinarea ei... sau a lui.

— Atunci, de ce a petrecut două luni dincolo de Pluton? Cu un statoreactor Bussard, nu te opreşti în mijlocul zborului! îţi consumă toată rezerva de combustibil! Iar pe acolo nu există nimic care...

— Hei, hei, nu neglija norul de comete! Cele mai multe comete îşi petrec majoritatea timpului dincolo de Pluton. Nu-i un

nor dens, dar există materie. Plus a zecea planetă...
— Nu s-a apropiat de Persefona.
— Dar este posibil să se fi apropiat de multe comete.
— Adevărat... Bine. Perfect, a petrecut două luni acolo — cel puţin aşa ne-au indicat detectoarele de monopoli. Luna trecută s-a pus din nou în mişcare. Abia după o lună de monitorizare am fost siguri că se mişcă. Accelerează spre Alpha Centauri. Wunderland.
— În cât timp va ajunge acolo?
— Oho, cel puţin douăzeci de ani. Este vorba despre o propulsie cu acceleraţie redusă. Noi însă îi putem avertiza pe colonişti şi putem aranja lucrurile aşa încât urmaşii noştri să-i avertizeze din nou peste cincisprezece ani. Pentru orice eventualitate...
— Bine, putem face asta. Ce-ar mai fi? Ştii că am recuperat modulul cală.
— Asta-i tot ce ştiu. ONU se pricepe să ţină secretele.
— Am distrus rădăcinile şi seminţele. Nimeni n-a fost cu adevărat încântat de idee, dar am făcut-o.
După câteva secunde lungi, Nick murmură:
— Este bine.
— Bine sau rău, am făcut-o. N-am avut însă noroc să pricepem polarizatorul de gravitaţie. Dacă într-adevăr asta era... Poate că Brennan ne-a minţit.
— Era un polarizator de gravitaţie.
— De unde ştii?
— Am analizat înregistrarea traiectoriei extrasolarului spre Marte. Acceleraţia lui variază în conformitate cu gradienţii gravitaţionali locali -nu numai ca valoare, ci şi ca direcţie.
— Perfect, poate că asta ne va ajuta. Ce altceva putem face?
— În legătură cu Brennan, nimic. În cele din urmă, va muri de foame. Oricum, noi îi vom cunoaşte în permanenţă poziţia exactă.
— Adică poziţia sursei de monopoli.
— Nu poate avea o navă fără monopoli, rosti Nick cu tot mai puţină răbdare. Nu are sursă de hrană! Este mort, Garner.
— Nu pot uita că-i mai inteligent decât noi. Dacă poate găsi o modalitate de hibernare, ar putea ajunge pe Wunderland. O colonie înfloritoare... şi ce dacă? Ce vrea el de la Wunderland?
— Ceva la care noi nu ne-am gândit.

— Nu voi şti niciodată despre ce a fost vorba. Voi muri înainte ca Brennan să ajungă acolo. — Luke oftă: Sărmanul extrasolar! Câtă cale a bătut ca să ne aducă rădăcinile ce ne-ar fi îngăduit să ducem o viaţă normală!

— Intenţiile i-au fost bune, dar viaţa este aspră cu eroii, încuviinţă Nick cu seriozitate.

INTERLUDIU

Cum s-ar putea descrie un interval de două secole? Evenimentele constituie măsura timpului. Foarte multe s-au întâmplat în două sute douăzeci de ani.

Corpul mumificat al lui Phssthpok a ajuns în Institutul Smithsonian. Au existat multe controverse dacă poate fi clasificat alături de hominizi. Istoria lui era cunoscută acum la mâna a treia, dar scheletul se potrivea oscior cu oscior cu cel al hominizilor.

Lucas Garner murise deja când nava Pak ajunsese la mijlocul drumului. Nu decelerase. Nick Sohl privise semnătura ei magnetică trecând de Wunderland, continuând să accelereze aparent spre niciunde. Apoi căzuse pe gânduri.

Baza Olympus de pe Marte a fost reconstruită pentru a se studia modulul Pak *in situ,* această modalitate fiind mai simplă decât încercarea de a-l ridica şi de a-l opune gravitaţiei, atâta vreme cât polarizatorul de gravitaţie continua să funcţioneze. Echipa de cercetători ezita să-l decupleze, neştiind deocamdată cum putea fi repornit. Ca protecţie împotriva marţienilor, fusese întrebuinţat jetul unei navete-solo ca să solidifice nisipul de sub bază şi din jurul ei.

Populaţia din Centură a crescut considerabil. Asteroizii transformaţi au proliferat, unii fiind echipaţi cu motoare care să-i poată deplasa. Mineritul a devenit mai dificil, întrucât cele mai bune zăcăminte fuseseră epuizate. Oraşele s-au extins pe asteroizii mari. Un procent tot mai redus de centurani folosea navetele-solo.

Un imens asteroid de gheaţă a izbit Marte, provocând furtuni de nisip şi cutremure minore ce au zgâlţâit baza Olympus.

Coloniile interstelare a prosperat şi s-au modificat. Jinx a dezvoltat industriile vidului, acolo unde relieful planetei se ridica

în afara atmosferei, la Capătul Estic. Pe Plateau, societatea a devenit represivă. Populaţia lui Wunderland s-a extins şi s-a răspândit pe principalele continente, astfel încât oraşele s-au dezvoltat mult mai lent. Civilizaţia a înflorit în adâncurile lui Am Făcut-O, pentru a evita uraganele verilor şi iernilor.

Căminul a fost colonizat şi a prosperat, beneficiind de noi tehnici, dar şi de învăţămintele desprinse din erorile făcute pe anterioarele colonii.

Razele laser circulau între Pământ şi colonii, iar ocazionalele stato-sonde părăseau acceleratorul liniar de pe Juno, purtând încărcături de noi cunoştinţe. În ultima vreme, cele mai multe asemenea "daruri" erau oferite de progresele ingineriei biologice, de seminţe şi ovule fertilizate şi criogenizate. Ştirile dinspre colonii erau rare, deşi Jinx şi Căminul beneficiau de excelente lasere de comunicaţii.

Pe timpul vieţii lui Lucas Garner, problema drogurilor dispăruse de pe Pământ. Potenţialii dependenţi de droguri manifestaseră tendinţa de a deveni cerebrocablaţi; experienţele pe care le aveau erau mai complete, iar după operaţia iniţială, care era costisitoare, cheltuielile erau neglijabile. Cerebrocablaţii nu deranjau pe nimeni; problema lor nu fusese nici o clipă una serioasă. Până în anul 2340, se rezolvase aproape de la sine. Oamenii învăţaseră cum s-o abordeze.

Populaţia Pământului a rămas stabilă... prin constrângere, atunci când a fost necesar.

Polarizatorul de gravitaţie părea să depăşească înţelegerea omenească.

Chirurgia plastică îmbunătăţită — folosirea de proteze sofisticate în locul transplantelor de organe — a jucat un rol decisiv în rezolvarea insuficienţei cronice a băncilor de organe. Cetăţenii ONU au votat chiar pentru abolirea pedepsei cu moartea în cazul anumitor delicte: evaziunea fiscală şi publicitatea ilegală. Autoritatea cvasitotală conferită lui ARM, poliţia ONU, a cunoscut o oarecare relaxare.

Războaiele la scară planetară au fost uitate.

În Sistemul Solar, viaţa devenise aproape idilică...

VANDERVECKEN

I. Perversitatea Universului tinde spre un maximum.
II. Dacă ceva poate merge rău, aşa se va întâmpla.
Prima şi a doua lege a lui Finagle

Se deşteptă cu gerul arzându-i nările şi obrajii. Se deşteptă complet, deodată, şi deschise ochii spre cerul negru şi spre stelele sclipitoare. Complet surprins, se sculă în capul oaselor. Îi veni destul de greu s-o facă. Era înfăşurat ca o pupă în sacul său de dormit.

Umbrele piscurilor se întindeau peste peisaj. Lumina oraşului strălucea hăt — departe, dincolo de un orizont neregulat.

Plecase de dimineaţă, să urce în Steiuri, după o săptămână de pregătiri. Parcursese ruta completă, prin peşteri, suise apoi kilometri de potecă îngustă, mărginită doar de tufişuri şi prăpăstii, până în locul unde în piatră trebuiseră săpate trepte şi instalate balustrade metalice. Mâncase de prânz acolo, deasupra tuturor. Începuse să coboare, având timp suficient la dispoziţie, picioarele sale protestând faţă de reluarea eforturilor. Geologia stranie, verticală, a Steiurilor se înălţa aidoma unor degete spre cer. Apoi... ce se întâmplase?

Aparent, se afla în acelaşi loc, la jumătatea versantului, cu sacul de dormit întins pe potecă.

Nu-şi reamintea că se culcase.

Să fi suferit vreun şoc? Să fi căzut? Scoase un braţ din sac şi se pipăi, căutând vânătăi. Nici una. Se simţea perfect, nu-i durea nici un locşor al corpului. Aerul îi îngheţă braţul şi bărbatul căzu pe gânduri. Ziua fusese dogoritoare.

Îşi lăsase rucsacul în maşină. Cu o săptămână în urmă, oprise maşina în parcarea Steiurilor, iar în dimineaţa aceasta revenise la ea şi-şi pusese echipamentul în portbagaj, alături de sacul de dormit. Cum ajunsese înapoi sus?

Traseele prin Steiuri erau îndeajuns de primejdioase şi ziua în amiaza mare. Elroy Truesdale nu intenţiona câtuşi de puţin să bâjbâie în beznă. Îşi încropi o gustare din raţiile aflate în rucsac-care ar fi trebuit să se găsească în maşină, dar care se afla lângă el, acoperit de rouă -şi aşteptă zorii.

Când se lumină de ziuă, porni să coboare. Îşi simţea picioarele în formă excelentă, iar peisajul stâncos, pustiu şi sterp, i se părea superb. Cântă plin de voioşie, coborând pe traseele periculoase. Nimeni nu ţipă la el să înceteze. În ciuda

escaladei de după-amiază, muşchii nu-l dureau deloc. Se gândi că probabil condiţia fizică i se îmbunătăţise. Deşi numai un nebun ar fi purtat un rucsac pe aceste poteci — exceptând cazul în care i-ar fi fost adus de altcineva la jumătatea versantului.

Soarele se afla destul de sus pe cer, când ajunse în parcare.

Maşina era încuiată, aşa cum o părăsise. Elroy se opri din fluierat. Acum chiar că părea lipsit de sens. Vreun bun samaritean îl găsise inconştient pe potecă, sau îl ameţise acolo. Nu ceruse însă ajutor, ci-i deschisese maşina şi-i adusese rucsacul, urcând jumătate de munte, şi-l băgase în sacul de dormit. Ce dracu'? Îi luase cineva automobilul, ca să-i pună în cârcă cine ştie ce delict? Deschizând portbagajul, se aşteptă să găsească un cadavru, dar nu zări nici măcar pete de sânge. Se simţi uşurat şi în acelaşi timp dezamăgit.

În interiorul maşinii, pe setul divertisment, se găsea o bobină-mesaj.

O introduse în aparat şi ascultă.

Truesdale, sunt Vandervecken. Este posibil ca în clipa când asculţi asta să-ţi fi dat seama că din viaţa ta au dispărut patru luni de zile. Îmi cer scuze. A fost necesar — tu îţi poţi permite să pierzi patru luni, iar eu intenţionez să te răsplătesc corespunzător pentru ele. Pe scurt: pentru tot restul vieţii tale, vei primi trimestrial suma de cinci sute de mărci ONU, cu condiţia să nu încerci să afli cine sunt. La întoarcerea acasă, vei găsi o bobină confirmatoare din partea lui"Barrett, Hubbard şi Wu", care îţi va furniza detalii. Crede-mă, pe durata celor patru luni de care nu-ţi mai poţi aminti, n-ai întreprins nici un delict. Ai făcut lucruri ce ţi s-ar părea interesante, şi de aceea te plătesc aşa cum o fac. Oricum, vei constata că-ţi va fi greu să-mi afli identitatea. Amprenta vocală nu-ţi va releva nimic. Cei de la "Barrett, Hubbardşi Wu" nu cunosc absolut nimic despre mine. Efortul ar fi costisitor şi fără roade, de aceea sper că nu-l vei întreprinde.

Elroy nu tresări când dinspre bobina-mesaj se ridică un fuior subţire de fum acrişor. Pe jumătate, se aşteptase la aşa ceva. Oricum, îşi recunoscuse glasul. Propriul său glas. Probabil că făcuse înregistrarea aceasta pentru... Vandervecken... În decursul perioadei pe care nu şi-o reamintea.

Se adresă benzii carbonizate:

— Nu te-ai minţi singur, aşa-i, Roy?

Î*n ce condiţii?*

Coborî din maşină, merse la recepţie şi cumpără discul ştirilor matinale. Aparatul său de redare continua să funcţioneze, deşi bobi-na-mesaj se preschimbase în cărbune. Introduse discul, doar ca să afle data. 9 ianuarie 2341.

Ultima dată cunoscută lui fusese 8 septembrie 2340. Pierduse Crăciunul, Anul Nou şi patru luni, de ce anume? Clocotind de furie, ridică receptorul telefonului. Cine se ocupa de răpiri? Poliţia locală sau ARM-ul?

Rămase cu receptorul în mână vreme îndelungată, apoi îl lăsă.

Înţelese că nu avea să apeleze la poliţie.

***

În vreme ce vehiculul îl purta spre San Diego, Elroy se zbătea într-un soi de capcană.

Îşi pierduse prima şi, deocamdată, unica soţie datorită faptului că nu era cheltuitor. Femeia îi reproşase în nenumărate rânduri că aşa ceva reprezenta un defect de caracter. Nimeni altul nu-l deţinea. Într-o lume în care nimeni nu murea de foame, stilul de viaţă era mai important decât siguranţa contului.

El nu fusese dintotdeauna aşa.

La naştere, Elroy căpătase un cont care avea rostul de a-i asigura, nu bogăţia, ci un trai tihnit pentru restul vieţii. Aşa s-ar fi petrecut, totuşi el dorise mai mult. La douăzeci şi cinci de ani, îşi convinsese tatăl să-i transfere personal banii din cont. Dorea să facă unele investiţii.

După cum decurgeau lucrurile, ar fi trebuit să ajungă bogat. Fusese însă o escrocherie rafinată. Undeva, pe Pământ sau în Centură, un individ care purta numele de Lawrence St. John McGeetrăiaîn lux. N-ar fi putut cheltui toţi banii, chiar la stilul de viaţă adoptat.

Era posibil ca Elroy să fi exagerat în reacţia sa. Nu deţinea însă nici un fel de aptitudini, nu se putea bizui pe sine ca asigurare de viitor. Acum ştia lucrul acesta. Era vânzător într-un magazin de pantofi. Anterior, lucrase la o benzinărie, vânzând baterii şi verificând motoarele. Era un om obişnuit. Îşi menţinea forma fizică pentru că aşa procedau toţi; grăsimea şi

musculatura flască erau considerate dovezi ale unei neglijenţe personale. Renunţase la barbă, o podoabă destul de arătoasă, după ce Lawrence St. John McGee plecase cu averea lui. Un muncitor nu avea timpul necesar pentru a întreţine o barbă frumoasă. Câştiga două mii pe an. Nu putea renunţa la banii aceia.

Acum, se simţea prins în capcană, întemniţat în propriile sale defecte de caracter. La dracu' cu Vandervecken! Era sigur că el cooperase, că se vânduse. Pe bobină, glasul fusese al lui.

Şi încă ceva! Puteau să nu urmeze nici un fel de bani... fusese doar o promisiune prin care "Vandervecken" îşi cumpărase câteva ore şi-l expediase pe Elroy la câteva sute de kilometri spre sud.

Tânărul sună acasă. Robotul telefonic îl anunţă că-l aşteptau mesaje vechi de patru luni. Solicită căutarea unui apel din partea lui "Barrett, Hubbard şi Wu" şi aşteptă răbdător.

Mesajul exista. Îl ascultă. Spunea exact ceea ce se aşteptase.

Sună la Biroul Afacerilor de Calitate.

Da, aveau date despre "Barrett, Hubbard şi Wu". Din câte ştiau, era o firmă de reputaţie, specializată în legislaţia corporaţiilor. Îi oferiră numărul lor de apel.

Barrett era o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată elegant, cu un stil competent şi direct. Chiar după ce Elroy se identifică, nu dori să-i ofere informaţiile solicitate.

— Doresc doar să ştiu dacă firma dumneavoastră este sigură în privinţa fondurilor, spuse tânărul. Acest Vandervecken mi-a promis cinci sute de mărci trimestrial. Dacă el sistează plăţile, eu voi rămâne cu buza umflată, nu? Indiferent dacă am respectat sau nu termenii contractului.

— Nu este adevărat, domnule Truesdale, răspunse ea cu severitate. Domnul Vandervecken v-a cumpărat o rentă. Dacă încălcaţi termenii contractului, renta este atribuită... să vedem... Centrului de Studii privind Reabilitarea Criminalilor.

— Aha! Iar termenii precizează că eu nu trebuie să încerc să aflu cine-i domnul Vandervecken.

— În linii mari, da. Totul este explicat destul de clar, într-un mesaj pe care...

— L-am parcurs.

Închise, apoi căzu pe gânduri. Două mii anual, pe tot restul

vieţii. Şi era absolut adevărat. Nu putea trăi numai din acei bani, însă ei constituiau un supliment deloc neglijabil; în afara salariului său. Deja se gândise la vreo şase-şapte modalităţi în care putea folosi primele cecuri. Putea să-şi caute altă slujbă...

Două mii pe an... Părea un preţ exorbitant pentru patru luni de muncă. Pentru majoritatea tipurilor de muncă. Ce făcuse el în acele patru luni?

Şi de unde ştiuse Vandervecken că suma avea să fie suficientă?

Probabil că i-am spus-o chiar eu, se gândi Elroy cu amărăciune. *M-am trădat singur.* Cel puţin, nu minţise. Cinci sute, din trei în trei luni, ca să adauge puţin lux în traiul său... şi să cadă pe gânduri tot restul vieţii. Nu intenţiona, totuşi, să se adreseze poliţiei.

Nu-şi putea reaminti un alt moment când fusese încercat de un val de sentimente atât de diverse.

Brusc, se apucă să asculte restul mesajelor înregistrate de robotul telefonic.

***

— Totuşi aţi făcut-o, spuse locotenentul ARM. Vă aflaţi aici.

Era un bărbat solid, cu maxilare pătrate şi ochi neîncrezători. O privire atentă în ochii aceia şi oricine s-ar fi îndoit de propriile sale spuse.

Elroy ridică din umeri.

— Ce anume v-a determinat să vă răzgândiţi?

— Tot banii. Am început să ascult restul mesajelor înregistrate de robotul telefonic. Printre ele, se afla unul din partea altei firme de avocatură. Aţi auzit de *doamna Jacob Randall?*

— Nu... Staţi puţin. Estelle Randall? Preşedinta Clubului Struldbrug până... m-m-m...

— A fost stră-stră-stră-străbunica mea.

— Şi a decedat luna trecută. Condoleanţe!

— Mulţumesc. Vedeţi dumneavoastră, eu... n-am văzut-o prea des pe Bunica 'Stelle. Poate de vreo două ori pe an, o dată la sărbătorirea zilei ei de naştere şi încă o dată la vreun botez, sau ceva similar. Îmi amintesc că am prânzit cu ea la câteva zile după ce am aflat că-mi pierdusem toţi banii. Ea clocotea de

furie. Măiculiţă! S-a oferit să mă refinanţeze, dar am refuzat-o.

— Mândria, nu? Se putea întâmpla oricui. Lawrence St. John McGee practică o profesiune străveche şi bine pusă la punct.

— Ştiu.

— Ea a fost cea mai bătrână femeie din lume.

— Ştiu. (Preşedinţia Clubului Struldbrug revenea membrului cel mai vârstnic. Era un titlu onorific; de obicei, munca efectivă era făcută de Preşedintele Executiv.) Când m-am născut, avea o sută şaptezeci şi trei de ani. Chestia era că nimeni dintre noi nu se aştepta la moartea ei. Vi se pare o prostie?

— Nu. Câţi oameni mor la două sute zece ani?

— Apoi am ascultat mesajul din partea lui "Becket şi Hollingsbrooke" şi am aflat că murise! Iar eu moştenisem cam o jumătate de milion de mărci — dintr-o avere care trebuie să fi fost fabuloasă. Bunica avea destui stră-stră-stră-stră-până-la-puterea-N-nepoţi ca să fi preluat conducerea oricărei naţiuni din lume. Să fi văzut ce petreceri dădea la aniversări!

— Am înţeles. — Ochii locotenentului îl sfredeleau. — Aşadar, acum nu mai aveţi nevoie de banii lui Vandervecken. Două mii pe an sunt firimituri.

— Plus că, din cauza nenorocitului, n-am participat la ultima ei aniversare.

Locotenentul se lăsă pe spate în scaun.

— Mi-aţi spus o poveste destul de stranie. N-am auzit niciodată de vreo amnezie care să nu lase absolut nici o amintire.

— Nici eu n-am auzit. A fost ca şi cum m-aş fi culcat şi m-aş fi trezit după patru luni.

— Dar nu vă amintiţi nici măcar când v-aţi culcat.

— Exact.

— O armă paralizantă putea realiza efectul ăsta... Ei bine, vă vom supune unei hipnoze profunde ca să vedem ce putem găsi. Bănuiesc că nu aveţi nici o obiecţie. Va trebui să completaţi nişte formulare de acceptare.

— Perfect.

— S-ar putea să... m-m-m... nu vă placă ce vom afla.

— Ştiu.

Elroy se pregătise deja pentru ceea ce ar fi putut afla. *Glasul fusese al său.* Ce anume se temea să afle despre sine?

— Dacă în perioada pe care nu v-o amintiţi aţi comis vreun

delict, va fi necesar să răspundeţi în faţa legii. Nu este un alibi prea grozav.

— Îmi asum riscul.

— Perfect.

— Credeţi că mă prefac?

— Să fiu sincer, m-am gândit la asta. Vom vedea...

***

— Acum vă veţi reveni, zise o Voce.

Elroy îşi reveni aidoma unui om trezit prea brusc din somn, cu visele pierindu-i din minte.

Vocea aparţinea doctoriţei Michaela Shorter, o negresă cu umeri laţi, îmbrăcată într-o salopetă largă, albastră.

— Cum vă simţiţi? întrebă ea.

— Perfect. Am avut ceva noroc?

— Foarte ciudat... Nu numai că nu vă amintiţi nimic din perioada celor patru luni, dar nici măcar n-aţi simţit scurgerea timpului. N-aţi visat.

Locotenentul ARM se găsea ceva mai departe de pat, aşa că Elroy nu-l observă decât atunci când vorbi.

— Cunoaşteţi vreun drog care să fi putut face aşa ceva?

Femeia clătină din cap.

— Doamna doctor este expertă în medicină legală, explică locotenentul. Se pare că cineva a inventat ceva nou. Doamnă Shorter, poate că-i vorba despre ceva necunoscut până acum. Poate că o investigare cu calculatorul...

— Am efectuat-o. Oricum, nici un fel de drog n-ar putea fi atât de selectiv. Este ca şi cum ar fi fost paralizat şi adormit, apoi ţinut în hibernare timp de patru luni. Atâta doar că atunci ar fi prezentat semne medicale ale dezgheţării: rupturi ale celulelor datorate cristalizării gheţii şi altele similare. — Se întoarse către Elroy: Nu vă lăsaţi din nou hipnotizat de vocea mea!

— Nu adormeam, replică tânărul, ridicându-se în capul oaselor. Ceea ce mi s-a făcut ar fi necesitat o clinică, nu? Un laborator, dacă este vorba despre ceva cu adevărat nou. Asta ar reduce niţel sfera cercetărilor, nu?

— Aşa ar trebui, încuviinţă medicul. O să caut un produs secundar al cercetărilor genetice. Ceva care descompune ARN-

ul.
— Aţi fi crezut că transportul dumneavoastră pe un munte ar fi lăsat nişte urme, aşa-i? făcu locotenentul. Ei bine — nimic! Un vehicul ar fi fost observat de radar. Probabil că Vandervecken v-a transportat cu o targă din parcare, pe la patru dimineaţa, când locul este pustiu.
— Pe cărările acelea, ar fi fost o expediţie de-a dreptul periculoasă.
— Ştiu. Aveţi o idee mai bună?
— N-aţi aflat chiar *nimic?*
— Despre bani... Maşina dumneavoastră a rămas în parcare, deoarece taxa de parcare fusese achitată în avans. La fel ca şi renta. Totul a fost plătit dintr-un cont înregistrat sub numele Vandervecken. Un cont nou, care ulterior a fost lichidat.
— Normal.
— Numele vă spune ceva?
— Nu. Probabil că-i olandez.
Locotenentul încuviinţă scurt din cap şi se sculă în picioare. Doctoriţa Shorter părea nerăbdătoare să revină în cabinetul de consultaţii.

***

O jumătate de milion de mărci era o sumă impresionantă. Elroy se jucă cu ideea de a-i spune şefului său să se ducă dracului... dar, în ciuda tradiţiei, Jeromy Link nu merita un asemenea tratament. Nu avea rost să-l pună în faţa faptului împlinit, să-l facă să caute cu desperare un înlocuitor. Elroy îşi anunţă şeful că intenţiona să demisioneze peste o lună.
Având doar o natură temporară, slujba lui deveni mai plăcută. Un simplu vânzător de pantofi... Însă în felul acela cunoscu câţiva oameni interesanţi. Într-o zi, cercetă cu atenţie maşinăria care modela pantofii în jurul picioarelor cumpărătorilor. Un dispozitiv admirabil, remarcabil. Până atunci, nu-şi dăduse seama de asta.
În timpul liber, îşi planifică o vacanţă turistică.
Cu ocazia executării testamentului Bunicii Estelle, reluă legătura cu nenumărate rude. Unii îl întrebară de ce nu participase la ultima ei aniversare şi la înmormântare?
— Mi s-a întâmplat ceva incredibil, le răspunse Elroy şi fu

nevoit să repete povestea de şase-şapte ori în seara aceea.
Simţea însă o plăcere perversă procedând astfel. "Vandervecken" nu dorise publicitate.
Încântarea i se nărui când un fel de cumnat de gradul doi spuse:
— Deci, ai fost jefuit din nou. Se pare că-i atragi pe hoţi, Roy.
— S-a terminat! De data asta, voi pune mâna pe ticălos!
Cu o zi înainte de a-şi începe vacanţa, trecu pe la sediul ARM. Nu-şi aminti imediat numele locotenentului cel voinic, apoi îl zări pe acesta aşezat la un birou în formă de bumerang. În faţa lui, se afla o plăcuţă cu numele Robinson.
— Veniţi, veniţi, îl salută Robinson. Vă bucuraţi de moştenire?
— Oarecum ... Cum merge?
Elroy se instala pe un scaun. Separeul era mic, dar confortabil, cu robinete de ceai şi cafea încastrate în birou.
Robinson se lăsă pe spate, parcă bucurându-se de această pauză neaşteptată.
— În general, negativ. Tot nu ştim cine v-a răpit. N-am putut descoperi nimic, mergând pe firul banilor, dar suntem siguri că n-au provenit de la dumneavoastră. — Îl privi cu atenţie. — Nu păreţi surprins.
— Eram convins că mă veţi verifica.
— Mda. Să presupunem că un individ pe care-l vom numi Vandervecken deţine un anumit tratament amnezic. Este posibil ca el să încerce să-l vândă celor care doresc să comită crime... de pildă, să ucidă o rudă pentru a-i căpăta moştenirea.
— N-aş fi dorit să-o ucid pe Bunica 'Stelle.
— Indiferent de dorinţele dumneavoastră, n-aţi făcut-o. Vandervecken ar fi trebuit să vă plătească pentru asta, şi încă o sumă frumuşică. Ipoteza este ridicolă. În plus, am mai descoperit alte două cazuri similare — de amnezie selectivă.
Tăblia biroului conţinea un terminal de calculator şi locotenentul îl activă.
— Primul a fost o anume Mary Boethals, care a dispărut pentru patru luni în 2220. Ea n-a raportat dispariţia. ARM a devenit interesat de situaţia ei, fiindcă a încetat să se mai prezinte la tratamentul pentru deficienţa renală pe care o avea. Era posibil să fi făcut un transplant de la o bancă de organe clandestină, dar femeia ne-a relatat o cu totul altă poveste, mult

asemănătoare istoriei dumneavoastră, inclusiv în privinţa rentei. După aceea, în 2241 a dispărut vreme de patru luni un bărbat pe nume Charles Mow. Şi el căpătase o rentă, care i-a fost însă retrasă din cauza unor ilegalităţi comise în domeniul asigurărilor. Mow a fost atât de revoltat încât ni s-a adresat nouă. Evident, ARM a început să caute şi alte cazuri, dar nu s-a mai descoperit nimic. Nimic, timp de o sută de ani, după care aţi apărut dumneavoastră.

— Şi renta mea a fost retrasă.

— Vai de capul dumneavoastră! Mai departe, în cele două cazuri amintite, banii trebuiau să fie vărsaţi în contul cercetărilor în domeniul protezelor. Acum o sută de ani, nu exista reabilitarea criminalilor. Practic, rentele au sfârşit în băncile de organe.

— Mda...

— Altfel, cazurile au fost destul de similare. Aşadar, se pare că ne aflăm în căutarea unui struldbrug. Ca timp, s-ar potrivi: primul caz s-a petrecut acum o sută cincizeci de ani. Numele Vandervecken corespunde... Interesul faţă de proteze corespunde...

Elroy căzu pe gânduri. Nu mai existau atât de mulţi struldbrugi. Vârsta minimă pentru admiterea în acel club exclusivist îngheţase la o sută optzeci şi unu de ani.

— Aveţi vreun suspect?

— Chiar dacă am avea, nu v-aş putea spune. Recunosc, însă, că nu avem. Doamna Randall a decedat în mod clar datorită unor cauze naturale, iar ea nu era Vandervecken. Dacă avea vreo legătură cu acesta, n-am putut-o descoperi.

— Aţi verificat şi în Centură?

— Nu, îşi miji ochii Robinson. De ce?

— Pur şi simplu, mă gândisem...

Distanţa în timp este egală cu distanţa în spaţiu?

— Putem verifica, sigur că da. Este posibil ca şi acolo să fi existat cazuri similare. Eu unul nu ştiu încotro să mă mai îndrept. Nu cunoaştem motivul şi nici procedura.

***

Toate parcurile naţionale şi internaţionale ale Pământului nu-i puteau satisface pe turiştii potenţiali din anul 2341. Lista de

aşteptare pentru jungla amazoniană acoperea rezervările pentru doi ani. Alte parcuri aveau liste similare.

Elroy Truesdale vizitase Londra, Paris, Roma, Madrid, Rabat, Cairo. Călătorise cu trenuri supersonice. Mâncase în restaurante, folosind cărţi de credit, nu se mulţumise cu alimente deshidratate. Plănuise de multă vreme o asemenea excursie, dar nu avusese banii necesari.

Văzuse piramidele, Turnul Eiffel, Turnul Londrei şi Turnul din Pisa. Văzuse Valea Căzuţilor. Păşise pe şoselele romane dintr-o duzină de ţări.

Peste tot, existau alţi turişti. Nopţile, aceştia poposeau în locuri amenajate special de către municipalităţi, de obicei în vechi parcări sau tronsoane de şosele abandonate. Îşi adunau laolaltă miniarzătoarele, formau focuri de tabără şi stăteau în jurul lor, învăţând cântece unii de la alţii. Când prezenţa lor îl obosea, Elroy trăgea la un hotel.

Consumase extrem de multe perechi de ciorapi speciali de turist, pe care-i cumpăra de la automatele din campinguri. Picioarele îi deveniseră tari ca lemnul.

Trecuse o lună, dar el nu terminase. Ceva îl îmboldea să viziteze tot Pământul. Retragerea neaşteptată a unei înscrieri îi permise să vadă deşertul australian, probabil cel mai puţin populat dintre Parcurile Naţionale. Acolo, petrecuse o săptămână. Simţea nevoie de linişte şi de spaţiu.

Apoi ajunsese în Sydney şi cunoscuse o fată cu tunsoare centu-rană.

***

Stătea cu spatele la el. Îi văzu părul strâns în coadă de cal legă-nându-se, negru şi ondulat, lung până aproape de talie. Craniul era în majoritate ras şi cu pielea la fel de întunecată ca restul trupului, de ambele părţi ale crestei late de cinci centimetri.

Cu douăzeci de ani în urmă, acest lucru nu l-ar fi surprins. Existase o modă care imitase crestele centuranilor, dar moda trecuse, şi acum fata aducea cu un ecou al trecutului... sau al viitorului? Avea înălţimea unui centuran, însă cu musculatura mult mai dezvoltată. Stătea singură; nu se alăturase grupului din jurul focului de tabără aflat la celălalt capăt al etajului opt,

dintr-o parcare cu zece etaje.

Cântecele false răsunau între podeaua de beton şi plafon. *M-am născut în urmă cu în zece mii de ani... Când ne-om întoarce, voi spune tot, pe bani...*

O adevărată centurană? Turistă?

Elroy se îndreptă spre ea printr-un labirint de saci de dormit.

— Scuză-mă, rosti el. Eşti o centurană?

Fata se întoarse.

— Da. Este vreo problemă?

Avea ochi căprui. Chipul îi era drăguţ, pentru cei cărora le plac feţele alcătuite numai din planuri şi din unghiuri. Nu părea încântată. În mod sigur, ar fi reacţionat prompt faţă de o tentativă de flirt. Poate că nu-i îndrăgea pe planetari; fără îndoială, era prea obosită pentru jocuri.

— Doream să povestesc ceva unui centuran, zise Elroy.

Ea îşi înălţă sprâncenele într-o expresie de iritare.

— De ce nu te duci în Centură?

— În seara asta, tot nu pot ajunge.

— Bine, dă-i drumul!

Elroy îi povesti cum fusese răpit în Steiuri. Se săturase să tot repete istoria. I-o spuse repede. Deja regreta că nu se dusese la culcare.

Fata îl ascultă cu o răbdare iritată, apoi întrebă:

— De ce mi-ai spus-o?

— Ei bine, au mai existat două alte cazuri de răpire similare, ambele petrecute cu mult timp în urmă. Mă întrebam dacă şi în Centură s-a întâmplat ceva asemănător.

— Nu ştiu. Dacă au fost, trebuie să fie consemnate în fişierele copoilor.

— Mulţumesc, zise Elroy şi plecă.

Se întinse în sacul de dormit, cu ochii închişi şi mâinile încrucişate pe piept. Mâine... Brasilia? Ceilalţi turişti continuau să cânte:

Odat' m-am înrolat pe Amra şi-a fost s-o fac de oaie,
Când a-nceput cafteala, sângele curgea şiroaie.
Din echipajul lui Vandervecken, sunt singurul fugit...

Ochii lui Elroy se deschiseră brusc.

Ş-asta-i ceva de care nimeni n-a mai auzit.

Până atunci, nu căutase în locurile cuvenite.

***

Turiştii obişnuiau să se trezească în zori. Unii preferau să ia micul dejun la vreun local, iar alţii şi-l preparau singuri. Elroy îşi prăjea nişte ouă, când fata se apropie de el.

— Mă mai ţii minte? Mă numesc Alice Jordan.

— Roy Truesdale. Poftim la masă.

— Mulţumesc.

Tânăra îi întinse un pacheţel, pe care el îl turnă în apă şi amestecă totul cu ouăle. În lumina dimineţii, ea arăta altfel: mai odihnită, mai tânără, mai puţin încruntată.

— Azi-noapte, spuse Alice, am început să-mi amintesc nişte chestii. Cazuri precum al tău... Eu sunt copoi şi am auzit despre ele, dar nu m-am sinchisit niciodată să aflu detalii.

— Eşti copoi?

O poliţistă? Dacă se uita mai bine, avea statura lui — suficient ca să se poată descurca în prezenţa oricărui centuran.

— Am fost şi contrabandistă, răspunse ea pe un ton de apărare, dar într-o bună zi am hotărât că Centura avea mai multă nevoie de bani decât contrabandiştii.

— Poate că va trebui să plec în Centură, reflectă Elroy, visător gândindu-se în acelaşi timp: *Ori să-l conving pe Robinson să solicite dosarele.*

Omleta era gata. O servi în gamelele pe care toţi turiştii le purtau la centură.

— Mai povesteşte-mi despre cazul Vandervecken, îl îndemnă Alice.

— Mare lucru n-ar fi de spus. Aş fi preferat să fi uitat totul.

De mai bine de o lună, numai la asta se gândise. *Fusese jefuit.*

— Te-ai dus imediat la poliţie?

— Nu.

— *Asta* era ceea ce mi-am amintit. Răpitorul îşi alege victimele din Centura principală, le ţine vreo patru luni, apoi le oferă bani. În majoritatea cazurilor, suma este considerabilă. Bănuiesc că nu şi pentru tine.

— Nu tocmai. *(Nu* intenţiona să-i povestească unei străine despre Bunica 'Stelle.) Dar dacă majoritatea acceptă banii, cum afli despre ei?

— Nu-i chiar atât de uşor să ascunzi o navă. Cele mai multe

au dispărut din Centura principală, apoi au reapărut peste patru luni. Dacă însă telescoapele nu le zăresc nicăieri în cele patru luni, se pot isca unele nedumeriri.

Deşertară resturile de omletă din gamelele nonaderente şi le umplură cu granule de cafea şi apă fiartă.

— Există câteva astfel de cazuri, urmă Alice, toate nerezolvate. Unii centurani cred că la originea lor stă extrasolarul, care culege eşantioane.

— Extrasolarul?

— Primul alien pe care-l va întâlni vreodată omenirea.

— Ceva de felul Statuii Oceanului? Sau ca alienul care a coborât pe Marte în timpul...

— Nu, nu, îl opri ea clătinând din cap. Statuia Oceanului a fost dezgropată din platoul continental al Pământului. Se afla acolo de un miliard de ani. Cât despre Pak, se ştie că a fost o ramură a rasei umane. Nu, noi continuăm să-l aşteptăm pe adevăratul extrasolar.

— Crezi că el ia eşantioane pentru a vedea dacă suntem pregătiţi pentru a ne civiliza? În clipa când vom fi, îşi va face apariţia.

— N-am spus că eu cred în teoria asta.

— Crezi?

— Nu ştiu. Mi se părea o legendă frumoasă şi niţel ameninţătoare. Nu m-am gândit niciodată că ar putea lua eşantioane şi dintre planetari.

— Mulţumesc, râse tânărul.

— N-am vrut să te jignesc.

— De aici, plec spre Brasilia, rosti el fără să facă o propunere deschisă.

— Eu mă odihnesc. O zi merg, o zi stau. Sunt puternică pentru un centuran, totuşi nu rezist să călătoresc zi după zi. — Şovăi, apoi continuă: — De asta merg singură. Am căpătat câteva oferte', însă nu-mi place să-i încetinesc pe alţii.

— Înţeleg.

Alice se sculă şi Elroy îi urmă exemplul. Avusese impresia că ea îl domina copios în înălţime, dar fusese o simplă iluzie.

— Unde locuieşti? o întrebă. Pe Ceres?

— Pe Vesta. La revedere.

— La revedere.

***

Elroy vizită Brasilia, Sao Paulo şi Rio de Janeiro. Vizită şi Chichen Itza şi se îndopă cu preparatele bucătăriei peruviene. Când ajunse în Washington, furtul celor patru luni din viaţă continua să-i sâcâie creierul.

Centrul lui Washington se afla sub un dom meteo. Nu-l acceptară înăuntru cu rucsacul. Washington era un oraş al afacerilor, care guverna o porţiune importantă a Pământului.

Se duse direct la Institutul Smithsonian.

Statuia Oceanului reprezenta un personaj nu tocmai umanoid, cu suprafaţa exterioară ca oglinda. Stătea cu picioarele răşchirate, cu ambele mâini având câte trei degete ridicate, parcă apărându-se de o ameninţare. În ciuda erelor petrecute pe fundul oceanului, nu dovedea nici urmă de coroziune. Părea produsul unei civilizaţii înaintate... şi asta era; un costum presurizat dotat cu facilităţi de stază de câmp, iar ceea ce se găsea în interiorul său era foarte periculos. O dată scăpase de acolo...

Pakul era o mumie străveche, cu chip dur, inuman, inexpresiv. Avea capul răsucit într-un unghi straniu, iar braţele îi atârnau inerte pe lângă corp, fără să se fi ridicat împotriva a ceea ce-i zdrobise beregata. Elroy îi citi istoria în ghidul muzeului şi încercă un sentiment de compătimire. Venise de la asemenea depărtare ca să-i salveze pe toţi oamenii...

Aşadar, în spaţiu existau *creaturi.* Universul era suficient de vast ca să adăpostească felurite forme de viaţă. Dacă ceva anume culegea eşantioane de oameni, singurele întrebări erau: Ce-i păsa lui Elroy? Şi de ce i-ar fi păsat să readucă eşantioanele acolo unde le era locul? '

Totuşi, întrebările nu se limitau la acestea două. Se înălţau altele, mai persistente: De ce venise pe Pământ, după planetari? Perechile de bogătaşi îşi petreceau luna de miere pe Titan, sub gigantica măreţie inelară a lui Saturn. În mod sigur, ar fi fost mai simplu să răpească un asemenea cuplu. Apoi, de ce răpea din Centura principală? Mulţi centurani continuau să se ocupe cu mineritul la periferia Centurii.

Un sâmbure de idee îi fulgeră prin minte, dar nu se opri asupra lui, ci îl lăsă să se cristalizeze...

Urmă o călătorie pe Mississippi, apoi o ascensiune în Munţii

Stâncoşi. Acolo îşi rupse piciorul şi fu transportat pe calea aerului până la o arcologie construită într-un canion neregulat. Un medic îi aranja oasele fracturate şi întrebuinţa tratamente de regenerare accelerată. După aceea, Elroy plecă spre casă. Se săturase.

***

Poliţia din San Diego nu avea informaţii noi despre Lawrence St. John McGee. Se obişnuiseră cu apariţiile lui Elroy, ba chiar începuseră să fie plictisiţi de ele. Tânărului îi devenea clar că nici măcar nu se mai aşteptau să găsească banii lui şi pe McGee.

— A avut timp suficient ca să-şi cumpere o faţă nouă şi un transplant de amprente, îi explicase odată un ofiţer.

Acum, poliţiştii emiteau sunete liniştitoare şi aşteptau să-l vadă plecat. Trecuse un an de când nu mai fusese pe la ei.

Elroy se îndreptă după aceea spre sediul ARM. Preferă să ia un taxi, în loc să întrebuinţeze trotuarele rulante; piciorul încă-l durea.

— N-am abandonat cazul, îl anunţă Robinson. Un caz de o asemenea stranietate nu se uită. De fapt... nu contează.

— Ce s-a-ntâmplat?

Locotenentul rânji pe neaşteptate.

— Nu există o asociere reală... Am solicitat calculatorului central alte cazuri nerezolvate, cu bază tehnologică avansată — fără limită temporală. Am căpătat nişte lucruri ciudate... Ai auzit vreodată de duplicatul Stonehenge*?

— Bineînţeles. Am fost acolo acum o lună şi jumătate.

— Nu-i uimitor? Un nebun l-a instalat într-o singură noapte. Dimineaţa, existau două Stonehenge, practic imposibil de deosebit, cu excepţia poziţiei: duplicatul se găseşte la câteva sute de metri mai spre nord. În duplicat există chiar şi aceleaşi iniţiale, scrijelite de vechii turişti vandali.

Elroy încuviinţă din cap.

— Ştiu. Probabil că-i cea mai costisitoare farsă din istoria omenirii.

— De fapt, nici nu ştim care-i adevăratul Stonehenge. Dacă glumeţul le-a deplasat pe ambele? A beneficiat de suficientă putere ca să transporte toţi bolovanii duplicatului. Putea foarte

simplu să-i mute şi pe cei din monumentul real, ca să pună duplicatul în locul său.

— Să nu mai spuneţi ipoteza asta nimănui.

Locotenentul izbucni în râs.

— Aţi găsit ceva prin Centură?

Robinson îşi pierdu zâmbetul.

— Mda. Vreo şase cazuri cunoscute şi nesoluţionate, răpiri şi amnezii. Eu continuu să cred că-i vorba despre un struldbrug.

Nici un caz soluţionat... Speranţele lui Elroy se reduceau.

— Un struldbrug bătrân, continuă ARM-ul. Cineva care, acum o sută douăzeci de ani, era îndeajuns de bătrân ca să creadă că învăţase destule pentru a soluţiona problemele omenirii. Sau poate pentru a scrie o carte de răscruce despre progresul Omului. De aceea, a început să culeagă eşantioane.

— Si n-a terminat încă?

— Ori este vreun nepot care-i continuă opera..., suspină Robinson. Nu vă faceţi griji. Îl vom prinde.

— Sunt sigur. N-aţi avut la dispoziţie decât o sută douăzeci de ani.

— Nu-ntindeţi coarda! zise Robinson.

Asta îl decise.

***

Cartierul general al copoilor se găsea în acelaşi loc ca şi sediul guvernului: Ceres. Sediile poliţiei de pe Pallas, Jurio, Vesta şi Astra erau cumva redundante, însă foarte necesare. Cinci asteroizi puteau acoperi Centura principală. Întâmplător, toţi se aflau de aceeaşi parte a Soarelui, dar probabilitatea unui asemenea fenomen era foarte redusă.

*Monument preistoric aflat în Anglia, compus în principal dintr-un cerc mare de stâlpi megalitici, (n. trad.)

Dintre cei cinci asteroizi Vesta era cel mai mic. Aşezările sale se aflau la suprafaţă, sub patru cupole duble.

De trei ori în istorie, asemenea cupole fuseseră perforate şi nu era tocmai genul de eveniment care să fie uitat. Toate clădirile de pe Vesta fuseseră etanşeizate. Câteva aveau tuburi-ecluză, care ieşeau din dom.

Alice Jordan pătrunse în ecluza poliţiei din Waring City după

o patrulare de rutină. După ce străbătu două incinte, intră într-un coridor pe laturile căruia se înşiruiau costume spaţiale. Se dezbrăcă şi-şi atârnă costumul acolo. Pe pieptul scafandrului, un dragon fluorescent scuipa flăcări.

— N-am avut noroc, îi raportă şefei.

Vinnie Garcia îi răspunse printr-un rânjet. Era brunetă şi mlădioasă, cu degete prelungi şi subţiri — aducea mai mult decât Alice cu o centurană medie.

— Se pare că pe Pământ ai avut mai mult noroc.

— Pe umorul lui Finagle, am avut! Mi-ai citit raportul.

Alice plecase pe Pământ, sperând să rezolve o problemă socială care se acutiza. Unul dintre păcatele planetarilor — cerebrocablarea, obiceiul de a introduce curent în centrii cerebrali — se răspândise în Centură. Din păcate, soluţia Pământului fusese să aştepte. Problema se rezolva de la sine în trei sute de ani... dar asta n-o încântase deloc pe Alice.

— Nu la el mă refeream. Ai făcut o cucerire. — Vinnie tăcu, cu subînţeles. — În birou te aşteaptă un planetar.

— Un planetar?

Pe Pământ, se culcase cu un bărbat, dar nici unul dintre ei nu avusese parte de satisfacţie. Gravitaţia era prea mare, iar lipsa de practică acută. El fusese politicos, dar nu se mai revăzuseră. Se ridică de pe scaun.

— Mai ai nevoie de mine pentru ceva?

— Nu. Distrează-te!

***

La intrarea Alicei, Elroy încercă să se scoale. Se împletici puţin, în gravitaţia redusă, dar reuşi să-şi lase tălpile pe podea şi în acelaşi timp să-şi păstreze poziţia verticală.

— Salut. Roy Truesdale, rosti el înainte ca fata să-i greşească numele.

— Bun venit pe Vesta! Aşadar, ai venit. Încă îl cauţi pe Răpitor?

— Da.

Alice se aşeză înapoia biroului.

— Ia zi, ţi-ai terminat excursia?

Tânărul încuviinţă din cap.

— Cred că Stâncoşii au fost cei mai interesanţi şi n-ai nici o

problemă să ajungi acolo. Ar trebui să-ncerci cândva. Nu sunt un Parc Naţional, totuşi puţini sunt atraşi să construiască acolo.

— O să-ncerc, dacă voi mai ajunge vreodată pe Pământ.

— I-am văzut pe ceilalţi extrasolari... ştiu că, de fapt, nu sunt extrasolari, dar, la naiba, sunt alieni! Dacă şi adevăratul extrasolar seamănă cu ei...

— Crezi că Vandervecken este om?

— Cam aşa ceva.

— În tot cazul, te străduieşti din plin să-l găseşti.

Se gândi că Truesdale venise după o anumită centurană. Era un gând măgulitor.

— Se pare că oamenii legii nu ajung nicăieri, zise Elroy. Ba chiar mai rău, se pare că-l urmăresc pe Vandervecken, sau pe cineva asemănător, de o sută douăzeci de ani. M-au apucat dracii şi am solicitat un bilet spre Vesta. O să-l găsesc pe Vandervecken şi singur. Ştii ce greu mi-a fost să ajung aici?

— Ştiu. Foarte mulţi planetari doresc să viziteze asteroizii şi trebuie să aplicăm o mulţime de restricţii.

— Eu a trebuit să aştept trei luni până s-a ivit un loc. Deşi nu eram deloc sigur dacă să vin sau nu. La urma urmelor, puteam oricând anula rezervarea... Apoi, s-a petrecut altceva. (Tânărul îşi încleştă fălcile plin de furie, amintindu-şi.) Lawrence St. John McGee! Acum zece ani, el m-a curăţat de aproape toţi banii pe care-i aveam. Un escroc.

— Se întâmplă...

— L-au prins. Acum îşi spune Ellery Jones din St.Louis. Începuse o afacere nouă în Topeka, statul Kansas, dar cineva a însemnat banii şi l-au prins. Are alte amprente noi, retine noi, o faţă modificată... A trebuit să-i facă analiza undelor cerebrale, înainte de a fi siguri că despre el era vorba. Este posibil chiar să-mi recuperez o parte din bani.

— Grozav, zâmbi fata.

— Vandervecken l-a demascat. A încercat din nou să mă mituiască.

— Eşti sigur? A folosit numele ăsta?

— Nu. Blestemat fie că-mi zăpăceşte minţile! Probabil c-a ajuns la concluzia că-l urmăresc fiindcă m-a jefuit. Mi-a furat patru luni din viaţă. Mi l-a azvârlit pe Lawrence St. John McGee, ca să nu mă mai gândesc la cele patru luni lipsă.

— Nu-ţi place să fii considerat aşa previzibil...

— În nici un caz!

Nu o privea. Palmele i se încleştară pe braţele fotoliului. Muşchii i se umflară proeminenţi pe braţe. Unii centurani obişnuiau să privească cu dispreţ musculatura planetarilor.

— Este posibil ca Vandervecken să fie o nucă prea tare pentru noi, zise Alice.

— Ai început aşadar să ai opinii. Ce ai aflat?

— Ei bine, m-am interesat şi eu despre Vandervecken. Ştii că au existat şi alte dispariţii.

— Da.

Biroul ei, ca şi al lui Robinson, avea terminalul calculatorului încorporat. Fata îl activă.

— Şase nume. Plus nişte ani: 2150, 2191, 2230, 2250, 2270, 2331. După câte vezi, informaţiile noastre sunt mai vechi decât ale voastre. Am vorbit cu ultima "victimă", Lawrence Jannifer, dar individul nu-şi aminteşte mai multe decât tine. Intrase pe o orbită rapidă spre punctele troiene anterioare, transportând nişte piese de rezervă, când... beznă. Când i-a revenit cunoştinţa, se afla pe orbită în jurul lui Hector. — Zâmbi. -El n-a privit lucrurile ca tine. A fost fericit că I-a readus înapoi.

— Dintre ceilalţi, mai trăieşte vreunul?

— Dandridge Sukamo şi Norma Stier au dispărut în 2270, respectiv în 2230. Nu mi-au spus şi data exactă. Şi-au încasat banii şi... atât. Am luat-o pe urma conturilor de plată şi am ajuns la două nume diferite -George Olduvai şi C. Cretemaster—, dar nici o faţă care să se asocieze numelor.

— Ai făcut multe...

Alice ridică din umeri.

— Mulţi copoi s-au interesat, la un moment sau altul, despre Răpitor. Vinnie este chiar la zi.

— Se pare că ia un "eşantion" la fiecare zece ani, alternând între Pământ şi Centură. — Elroy fluieră, amintindu-şi datele respective. -2150 a fost acum aproape două sute de ani. Nu-i de mirare că-şi spune Vandervecken.

Ea îl privi atent.

— Există vreo semnificaţie?

— Vandervecken era căpitanul "Olandezului Zburător". Am căutat prin bazele de date. Cunoşti legenda Olandezului Zburător?

— Nu.

— În trecut, existau nave comerciale ce călătoreau pe oceane, folosind energia eoliană. Vandervecken a încercat să evite Capul Bunei Speranţe în timpul unei furtuni cumplite. El a făcut un jurământ teribil, că va ocoli Capul, chiar dacă se va lupta cu vânturile până la sfârşitul zilelor. În timpul furtunilor, corăbiile ce trec pe acolo îl pot vedea, încercând şi acum să ocolească locul. Uneori, le opreşte şi le roagă să ducă scrisori acasă.

Râsul fetei fu oarecum nesigur.

— Scrisori adresate *cui?*

— Poate Jidovului Rătăcitor. Există felurite variante. Una dintre ele susţine că Vandervecken şi-a ucis soţia şi a fugit de poliţie. O alta afirmă că la bordul corăbiei lui s-ar fi comis o crimă. Se pare că scriitorilor le place legenda asta. Este reluată în romane, a existat un film bidimensional, ba chiar şi o operă — mult mai veche — şi... ai auzit cântecul acela vechi pe care-l cântau turiştii în jurul focurilor de tabără? *Din echipajul lui Vandervecken, sunt singurul fugit...*

— Cântecul Lăudărosului.

— Toate legendele au acest detaliu comun: un nemuritor care călătoreşte veşnic, din cauza unui blestem.

Ochii Alicei se rotunjiră de surpriză.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Jack Brennan.

— Brennan... Îmi amintesc. Cel care a mâncat rădăcini la bordul navei Pak. Jack Brennan... Ar fi trebuit să fie mort.

— Ar fi trebuit. — Fata rămase cu ochii aţintiţi asupra teancurilor de imprimate de pe biroul ei. — Roy, mai am nişte treabă de terminat. Unde stai, la Palace?

— Evident, este singurul hotel din Waring City.

— O să vin să te iau de acolo la ora optsprezece. Oricum, vei avea nevoie de o călăuză prin restaurantele locale.

***

Ţinând seama de faptul că reprezenta un monopol, Palace era un hotel excelent. Serviciul uman mai lăsa de dorit, însă toate maşinăriile-baia, facilităţile, curăţătoriile, ospătarii — atingeau perfecţiunea. Cen-turanii păreau să trateze automatele de parcă vieţile le-ar fi atârnat de ele.

Peretele estic se afla la numai trei metri de cupolă şi avea ferestre protejate de ecrane dreptunghiulare imense ce se activau automat, pentru a filtra razele directe ale soarelui. Ecranele erau deschise acum. Elroy privi prin peretele de sticlă, peste proeminenţa micuţă a domului lui Alderson City, spre un orizont atât de neregulat şi de apropiat încât avea senzaţia că se găsea pe creasta unui munte. Totuşi, stelele nu se distingeau atât de limpede de pe nici un munte terestru. Aici, Universul părea că poate fi atins cu mâna.

De altfel, camera îl costa pe măsură. Trebuia să reînveţe să cheltuiască bani fără să se înfioare.

Tânărul făcu un duş şi se amuză copios. Duşul revărsa volume imense şi lente de apă fierbinte ce manifesta tendinţa să rămână pe corpul lui ca o gelatină. Existau apoi jeturi laterale şi un spray acicular. Bănuia că reprezenta un enorm progres faţă de zilele de altădată, când cavitatea ce adăpostea acum Alderson City fusese excavată prin exploatarea intensă şi costisitoare a minereurilor de hidraţi. Fuziunea era însă ieftină şi, o dată făcută, apa putea fi distilată din nou şi din nou, la nesfârşit.

Când ieşi de sub duş, constată că primise un mesaj. Infoterminalul de pe noptieră recepţionase o serie de date pe care le imprimase într-un volum de dimensiunile unei cărţi de telefoane, cu pagini ce puteau fi şterse după plecarea turistului. Probabil că expeditorul fusese Alice Jordan. Tânărul răsfoi teancul de materiale, până ce găsi memoriile lui Nick Sohl şi începu de acolo. Secţiunea despre Pak se găsea spre sfârşit.

Când termină, se simţi străbătut de un fior. Era vorba de Nicholas Sohl, cândva Primul Secretar al Centurii... În nici un caz un individ lipsit de inteligenţă şi abilitate. *Nu trebuie uitat,* scrisese Sohl, *că este mai inteligent decât noi. Poate că are o idee la care noi nu ne-am gândit.*

Totuşi cât de inteligent putea fi un om ca să compenseze lipsa unei surse de hrană?

Continuă cu cititul.

Alice sosi cu zece minute mai devreme. Din uşă, privi spre infoterminal.

— Le-ai căpătat. Perfect! Cât de departe ai ajuns?

— La memoriile lui Nick Sohl. Un manual despre fiziologia alienului. Am răsfoit lucrarea lui Greves despre evoluţie. El

enumeră o duzină de plante ce ar putea proveni de pe planeta Pak.

— Tu eşti planetar. Ce crezi?

— Nu sunt biolog. Am parcurs şi procedurile de la baza Olympus. Să fiu sincer, deocamdată nu mă interesează modul de funcţionare al unui polarizator de gravitaţie.

Fata se aşeză pe marginea patului. Purta pantaloni largi şi o bluză; după opinia lui Elroy, nu era îmbrăcată pentru un restaurant. Deşi n-ar fi trebuit să se aştepte la fuste, în gravitaţia asteroidului Vesta.

— Cred că-i vorba despre Brennan, spuse ea.

— Şi eu zic la fel.

— Dar ar trebui să fie mort. Nu avea sursă de hrană.

— Îşi remorca naveta-solo. Chiar şi acum două sute de ani, bucătăria unei navete-solo l-ar fi hrănit mult timp, nu? Dar îi lipseau rădăcinile. Poate că avea câteva luate din cală şi poate că la bordul navei Pak mai existau altele. Însă după ce le termina...

— Cu toate astea, tu crezi că-i în viaţă şi eu sunt de aceeaşi părere. Aş vrea să-ţi aud argumentele.

Elroy tăcu câteva clipe, organizându-şi gândurile.

— Olandezul Zburător. Vandervecken. Un om devenit nemuritor din cauza unui blestem. Prea se potrivesc toate...

Alice încuviinţă din cap.

— Altceva?

— Păi, răpirile şi faptul că ne aduce înapoi, deşi riscă să fie prins. Este prea compătimitor pentru un alien şi prea puternic pentru un om. Ce-a mai rămas?

— Brennan.

— Apoi, chestiunea duplicatului Stonehenge. -îi povesti întâmplarea, apoi continuă: M-am gândit la asta din clipa când ai amintit de Brennan. Ştii ce cred eu? Brennan a avut timp destul să exerseze cu polarizatorul de gravitaţie. Probabil că i-a înţeles principiul şi l-a extins la un generator gravitaţional. După aceea, s-a putut juca aşa cum a vrut cu el.

— Jocuri... Aşa-i. Probabil că nou dobândita inteligenţă era ca o jucărie pentru el.

— Este posibil să fi făcut şi alte farse.

— Mda, zise fata cu un ton ciudat.

— Mi se pare mie, sau cunoşti o alta?

— Ai auzit vreodată de asteroidul Mahmed? râse Alice. Apărea în datele pe care ţi le-am trimis.

— Cred că n-am ajuns până acolo.

— Este vorba despre un asteroid cu diametrul de vreo trei kilometri, alcătuit în principal din gheaţă. Telescoapele Centurii l-au detectat destul de devreme, în... 2183, mi se pare. Pe atunci, se aflaîn exteriorul orbitei lui Jupiter. Mahmed este numele primului centuran care a coborât pe el. Tot el i-a determinat orbita şi a constatat că se va ciocni de Marte.

— Aşa s-a întâmplat?

— Da. Probabil că putea fi oprit, chiar cu tehnologia primitivă de pe atunci, dar cred că nimeni n-a fost cu adevărat interesat. Impactul urma să se producă la mare distanţă de baza Olympus. Au desprins din el un fragment măricel de gheaţă şi l-au trecut pe altă orbită. Era apă aproape pură, o substanţă foarte valoroasă.

— Tot nu-nţeleg ce legătură are asta cu...

— I-a ucis pe marţieni. Din câte ne putem da seama, au pierit toţi marţienii de pe planetă. Conţinutul în vapori de apă al atmosferei a crescut binişor.

— Aha, încuviinţă Elroy. Un genocid, o farsă tragică pentru marţieni.

— Ţi-am spus: Vandervecken poate fi o nucă prea tare pentru noi.

— Mda.

De la simpla voce înregistrată pe o bobină cu mecanism de autodistrugere, Vandervecken crescuse în toate dimensiunile. Acum avea o lungime de două sute douăzeci de ani şi domeniul activităţilor sale acoperea întreg Sistemul Solar. Crescuse, de asemenea, şi în putere fizică. Monstrul-Brennan ar fi putut arunca pe umăr un Elroy Truesdale, ca să-l suie în Steiuri.

— Este puternic, ai dreptate. Iar noi suntem singurii care o ştim. Ce facem acum?

— Cinăm, spuse fata.

— Nu la asta mă refeream.

— Ştiu la ce te refereai, surâse Alice. Totuşi, hai să cinăm.

***

Ultimul nivel al hotelului Palace era o piramidă cu patru

laturi, care prezenta două aspecte ale realităţii. Feţele est şi vest dădeau spre Vesta, în vreme ce feţele nord şi sud erau proiecţiile holografice ale unor regiuni muntoase de pe Pământ.

— Este o proiecţie în buclă, cu lungimea de câteva zile, înregistrată dintr-un vehicul de sol, îi explică Alice. Asta mi se pare că-i o dimineaţă în Elveţia.

— Âşa-i, încuviinţă Elroy. (Cocteilul cu votcă îl lovise din plin. Sărise peste prânz, şi acum stomacul lui era un vid nesăţios.) Povesteşte-mi despre mâncărurile din Centură.

— Ei bine, Palace se axează în principal pe bucătăria franţuzească a planetarilor.

— Aş dori să încerc şi ceva specific Centurii. Poate mâine?

— Să fiu sinceră, m-am învăţat prost pe Pământ. Te pot duce la un local cu specific centuran, dar nu cred că vei descoperi satisfacţii gastronomice inedite. Alimentele sunt prea scumpe aici ca să încurajeze producerea de reţete noi.

— Păcat... — Tânărul examină meniul afişat pe pieptul chelnerului şi tresări: Dumnezeule! — Ce preţuri!

— Ăla-i cel mai scump. La capătul opus, se găseşte raţia de drojdie, care-i gratuită...

— Gratuită?

— ... şi nici aşa nu merită. Dacă eşti falit, îţi va asigura subzistenţa -practic, se dezvoltă singură. Bucătăria specifică Centurii este aproape vegetariană, cu excepţia cărnii de pasăre şi a ouălor. În majoritatea domurilor mari, se cresc păsări de casă, vitele şi porcii sunt crescuţi în asteroizii transformaţi, cât despre peşti şi alte produse marine... astea trebuie importate. Unele vin congelate, şi e mai ieftin.

Îşi tastară comenzile pe pieptul chelnerului. Pe Pământ, un restaurant atât de scump ar fi avut ospătari umani... şi totuşi, lui Elroy îi venea greu să-şi închipuie un centuran servind la masă.

Fripturile erau minuscule, dar garnitura se compunea dintr-o mulţime de legume diverse. Alice abordă mâncarea cu un apetit pe care pământeanul i-l admiră.

— Îmi era poftă de aşa ceva, spuse ea. Pe Pământ, am fost nevoită să mă apuc de turism, ca să dau jos tot ce acumulam din cauza mâncării.

Tânărul lăsă furculiţa din mână.

— Nu-mi dau seama ce a mâncat el.

— Măcar la masă să abandonăm subiectul ăsta.

— Bine. Atunci povesteşte-mi despre tine.
Fata îi povesti despre copilăria petrecută în asteroidul Mărginirea şi despre ecranele subterane prin care putea vedea stelele... care nu însemnaseră nimic pentru ea până la prima ieşire în spaţiu. Anii de antrenament în vehicule spaţiale nu erau obligatorii, dar toţi prietenii te-ar fi privit chiorâş dacă nu li te alăturai. Povesti despre prima ei contrabandă şi despre copoiul care se prinsese ca o lipitoare de traiectoria ei, rânjindu-i de pe ecranul de comunicaţii. Urmaseră trei ani în care transportase alimente şi maşinării hidroponice spre punctele troiene, înainte de a încerca din nou contrabanda... când apăruse aceeaşi faţă amuzată, la care se adăugase lecţia despre economie pe care i-o ţinuse copoiul pe drumul până la Hector.
Ajunseră la cafea (liofilizată) şi coniac (un produs centuran excelent). Elroy îi povesti despre verişori şi verişoare, despre generaţiile de unchi, stră-unchi şi mătuşi asortate, toţi risipiţi prin lume, astfel încât avea rude oriunde ar fi ales să meargă. Îi povesti şi despre Bunica 'Stelle.
— Deci, a avut dreptate, spuse Alice.
Tânărul înţelese ce dorise ea să spună.
— Nu m-aş fi adresat legii. Nu puteam refuza banii ăia. Alice, individul îi consideră pe toţi oamenii drept nişte marionete, iar el este singurul care vede sforile ce le manipulează.
— Eu n-aş lăsa un bărbat să se gândească la mine în felul ăsta, pufni fata.'
— În plus, culege eşantioane. Ca să vadă cum ne descurcăm, încotro ne îndreptăm. Bănuiesc că următorul lui pas este un proiect de împerechere selectivă.
— Bine, şi care ar fi următorul nostru pas?
— Nu ştiu.
Elroy sorbi din coniac. Era absolut minunat, părea că i se vaporizează în gură. Centuranii ar fi trebuit să-l exporte. Nu i-ar fi costat prea mult combustibilul — era o marfă care cobora în puţul gravitaţional.
— Cred că avem trei opţiuni, zise fata. Prima dintre ele este să spunem tot ceea ce ştim, mai întâi lui Vinnie, apoi oricărui producător de ştiri dispus să ne asculte.
— Crezi că ne va asculta vreunul?
— Eh, făcu ea un gest de nepăsare din mână. Cred că ar publica ştirea. Este ceva inedit. Totuşi, nu avem dovezi. Avem o

ipoteză, cu o gaură uriaşă, dar asta-i totul.

— Ce anume a mâncat?

— Exact.

— Ei bine, am putea încerca.

Alice apăsă o tastă de apel. Când chelnerul apăru silenţios ca o boare de vânt, fata comandă încă două coniacuri.

— Şi după aceea? întrebă ea.

— Mda...

— Oamenii vor asculta, vor comenta şi-şi vor pune întrebări. Dar nu se va întâmpla nimic. Treptat, totul se va stinge. Brennan va aştepta atât cât va fi nevoie: o sută de ani, o mie...

— Nu vom şti niciodată. Este ca şi cum am ţipa în vid.

— Corect. A doua opţiune este să abandonăm totul.

— Nu.

— De acord. A treia opţiune este să plecăm după el. Cu o flotă a poliţiei centurane, dacă ea ne va sprijini. Dacă nu… singuri.

Elroy căzu pe gânduri, sorbind din coniac.

— Încotro ne vom îndrepta?

— Hai să vedem... — Alice se lăsă pe spate, îngustându-şi ochii. — El a pornit către spaţiul interstelar. S-a oprit pentru două luni în norul de comete, mult dincolo de orbita lui Pluton. S-a oprit brusc, ceea ce trebuie să-l fi costat o grămadă de combustibil, apoi a pornit mai departe.

— Nava lui a pornit mai departe. Dacă el se găseşte acum aici, înseamnă că a expediat doar modulul de propulsie. În felul ăsta, a rămas cu cabina şi cu naveta-solo centurană.

— Plus combustibilul. O mulţime de combustibil, luat din rezervoarele propulsiei. Le-a umplut înainte de plecare.

— Perfect! Să zicem că ar fi descoperit o modalitate de a creşte rădăcinile, pentru a se hrăni. Poate că, înainte de a pleca de pe Marte, a luat din cală nişte seminţe. Ce anume i-ar trebui acum şi nu are?

— O casă. O bază. Materiale de construcţie.

— Nu le-ar fi putut extrage din comete?

— Poate că da. În mod sigur, gazele şi unele elemente chimice.

— Bine. M-am gândit şi la asta, zise Elroy. Când vorbeşti cu atâta nepăsare despre norul de comete, crezi că-i vorba despre o aglomerare de bolovani similară Centurii? Norul de comete

este cu totul altceva.

Vorbea alegându-şi cuvintele cu grijă. Coniacul începuse să-i afecteze limba. Dacă bâlbâia vreun termen mai complicat, fata ar fi râs de el.

— Este regiunea din spaţiu unde cometele încetinesc, rămân o vreme, apoi cad înapoi spre Soare. Are un volum de zece până la douăzeci de ori mai mare decât al Sistemului Solar, şi nu uita că marea parte a Sistemului Solar este dispusă într-un plan. Majoritatea cozii unei comete este alcătuită din hidrogen, nu? Aşadar, Brennan n-a avut probleme cu combustibilul. În clipa de faţă, s-ar putea afla oriunde în norul acela, pentru ca mâine să fie în cu totul altă parte. Unde să-l căutăm?

— Vrei să abandonezi? îl ţintui fata cu privirea.

— Ideea mă ispiteşte. Nu pentru c-ar fi prea mare pentru puterile mele. Dimpotrivă, este prea mic. Ascunzătoarea lui este prea al naibii de mare!

— Mai există o posibilitate, spuse Alice. Persefona.

Persefona... Cum de uitase de existenţa celei de-a zecea planete? Deşi...

— Persefona este o gigantă gazoasă, nu?

— Nu ştiu sigur, dar aşa se presupune. A fost detectată pe baza masei şi a influenţei pe care o are asupra orbitelor cometelor. Este însă posibil ca atmosfera să-i fie îngheţată. Brennan s-ar putea menţine deasupra unui punct, până ce străpunge straturile îngheţate, pentru ca după aceea să coboare.

Fata se aplecă peste masă şi-l privi cu ochi căprui, intenşi.

— Roy, el trebuia să facă rost de metale de *undeva!* A construit un fel de generator gravitaţional, nu? Pentru asta trebuie să fi făcut şi nişte experimentări. Avea deci nevoie de metal. De mult metal.

— Nu-l putea extrage din nucleul unei comete?

— Nu cred.

— Nu putea întreprinde o exploatare minieră a Persefonei. O planetă atât de mare trebuie să fie o gigantă gazoasă, cu un miez aflat în stare lichefiată. N-ar fi putut asoliza nicăieri. Presiunea ar trebui să fie comparabilă cu cea jupiteriană.

— Atunci, un satelit? Poate că Persefona are un satelit!

— Bineînţeles, de ce nu? Orice gigantă gazoasă ar putea avea *zeci* de sateliţi naturali.

— El s-a oprit două luni, asigurându-se că putea trăi acolo. Probabil că localizase Persefona şi o studiase prin telescop. Când s-a convins de existenţa sateliţilor, a abandonat modulul propulsiei. Altfel, ne-am fi dat seama de prezenţa lui prin semnătura monopolilor.

— Mi se pare un raţionament corect. Poate că a sădit şi arborele-vieţii... Totuşi, este posibil ca acum să nu se afle acolo.

— Trebuie să fi lăsat urme. De acum, vorbim despre un satelit, un corp ceresc mult mai mic. Trebuie să existe semne acolo unde a asolizat... urmele fuziunii, exploatările miniere, clădirile pe care le-a abandonat, plus *căldura.* De acord, unele urme puteau fi şterse, dar nu şi căldura, în nici un caz pe un satelit mic, aflat la naiba, dincolo de Pluton. Căldura ar fi afectat mediul, provocând efecte superfluide şi vaporizând unele elemente îngheţate.

— Iar atunci, am avea dovezi, conchise Elroy. Putem lua imagini holografice. În cel mai rău caz, putem holografia semnele lăsate pe satelitul Persefonei. N-ar mai fi o simplă ipoteză, nesusţinută de nimic.

— Şi-n cel mai bun caz? surâse ea. Ne vom ciocni de monstrul-Brennan.

— Ghinionul lui!

— Aşa-i!

Alice îşi înălţă coniacul. Ciocniră uşor pocalele şi băură.

***

Spaima căderii îl trezi pe jumătate, iar senzaţiile familiare ale mahmurelii făcură restul. Se sculă în capul oaselor pe un pat aducând cu un nor trandafiriu — patul Alicei. Veniseră aici seara târziu, poate pentru ca să sărbătorească ori să încheie un acord, sau poate, pur şi simplu, pentru că se plăceau reciproc.

Nici o durere de cap. Coniacul bun are ca efect mahmureala, dar nu produce migrene.

Fusese una dintre nopţile cele mai bune.

Fata nu se zărea nicăieri. Plecase la serviciu? Nu, o auzi umblând prin bucătărie. Desculţ, Elroy intră acolo. În pielea goală, Alice făcea clătite.

— Chiar am vorbit serios? întrebă tânărul.

— Acum trebuie să guşti mâncărurile centurane, replică ea.

Îi întinse un platou plin vârf. El îl apucă greşit şi clătitele se zguduiră şi plutiră, exact ca în reclame. Elroy izbuti să le prindă, însă aranjamentul avea acum aspectul Turnului din Pisa.

Aveau gustul tuturor clătitelor — erau bune, dar nu se deosebeau cu nimic de altele. Poate că în reţeta centurană se includea şi gătitul în pielea goală. Tânărul le umplu cu erzaţ de dulceaţă de vişine şi-şi propuse să nu uite să-i trimită Alicei câteva flacoane cu dulceaţă autentică — dacă ea rămânea în Centură şi dacă el mai ajungea vreodată viu pe Pământ.

— Chiar am vorbit serios? repetă întrebarea.

Fata Ti întinse o ceaşcă şi un borcan cu cafea liofilizată, purtând o etichetă terestră.

— Mai întâi, să vedem ce-i cu Persefona şi apoi putem decide.

— Asta pot face şi singur, la hotel. Îţi expediez ce am aflat, la fel cum ai procedat tu ieri. Îţi economiseşte nişte timp.

— Bună idee! Atunci, eu o să vorbesc cu Vinnie.

— Mă-ntreb dacă flota copoilor m-ar lăsa şi pe mine s-o însoţesc?

Alice i se aşeză în poală — uşoară ca un fulg, totuşi fără să-i lipsească nimic din ceea ce un bărbat şi-ar dori la o femeie — şi-l privi în ochi.

— Tu ce speri, de fapt?

Elroy căzu câteva clipe pe gânduri, înainte de a-i răspunde.

— Aş veni, dacă şefii tăi mă vor lăsa. Totuşi, îţi mărturisesc: dacă pot pune copoii pe urmele lui Vandervecken, am dovedit că el nu mă poate manipula. Atâta timp cât Vandervecken o ştie, asta-i tot ce mă interesează.

— Păi... să zicem că-i destul de corect.

Plecară împreună. Locuinţa Alicei făcea parte din ceea ce părea o stâncă, apartamentele fiind sfredelite într-unui dintre pereţii fostei exploatări de hidraţi ce adăpostea Alderson City. Luară un metrou până în Waring şi acolo se despărţiră.

*****

PERSEFONA: Descoperită în 2003, în urma analizei matematice a *perturbaţiilor din orbitele unor comete. În 2015, a fost văzută întâia dată prin telescop. Persefona are o mişcare retrogradă, cu orbita înclinată cu 61" faţă de ecliptică. Masa*

este mai mică decât a lui Saturn.

Este posibil ca prima explorare a Persefonei să fi fost întreprinsă de Alan Jacob Mion, în 2094. Afirmaţiile lui Mion au fost puse la îndoială din cauza absenţei oricăror dovezi fizice (filmele şi casetele lui video au fost afectate de radiaţii, ca şi Mion însuşi; pentru a economisi combustibilul, el înlăturase scutul antiradiaţii), precum şi din cauza afirmaţiei lui potrivit căreia Persefona ar avea un satelit.

O expediţie oficială de explorare a fost întreprinsă în 2170. S-a descoperit că Persefona nu avea sateliţi, iar atmosfera ei era tipică planetelor gazoase gigante, abundând în compuşi ai hidrogenului. Atmosfera ar prezenta interes în vederea exploatării elementelor gazoase, dacă planeta s-ar găsi la aceeaşi depărtare ca Jupiter. Alte expediţii n-au mai urmat.

****

La naiba! îşi spuse Elroy. Nici un satelit!

Se întrebă dacă Brennan n-ar fi putut colecta elementele gazoase reci ale Persefonei. Cu ce s-o fi făcut — cu mâinile goale? Şi în ce scop? În felul acela, n-ar fi găsit metale... şi, oricum, nu mai conta; în nori nu puteau fi găsite urme care să le slujească drept dovezi.

Găsi raportul expediţiei din 2170 şi-l lectură. Ceva mai greu, dădu peste rezumatul unui interviu al lui Alan Jacob Mion, acordat unui reporter de la *Spectrul ştirilor.* Individul era un personaj lăudăros, extravagant, genul de om care şi-ar fi pierdut un an întreg pe orbita celei de-a zecea planete numai pentru a spune că el a fost primul acolo. În schimb, se dovedea mai puţin meticulos în privinţa observaţiilor. Poate că "satelitul" lui fusese capul unei comete care trecuse pe lângă Persefona, descriind o parabolă lentă.

Elroy folosi terminalul din camera de hotel pentru a expedia materialele la sediul poliţiei.

***

Alice reveni în jurul orei optsprezece.

— Vinnie n-a fost convinsă, rosti ea cu o voce obosită.

— N-o pot învinui. Nu există sateliţi. Toată logica noastră

minunată... şi nici un blestemat de satelit.

Elroy îşi petrecuse restul zilei încercând să joace rolul unui turist într-un oraş care nu fusese conceput pentru turişti. Waring era o aşezare a muncitorilor.

— N-ar fi acceptat, nici dacă ar fi existat un satelit. A spus... ei bine, nu-s sigură că avea dreptate.

Oboseala Alicei nu se datora gravitaţiei. Nu se trântise pe pat, istovită. Îşi ţinea spinarea dreaptă şi capul sus. Însă ochii şi glasul...

— În primul rând, mi-a spus că totul este ipotetic. În al doilea rând, dacă *ar fi* adevărat, în ce am băga o amărâtă şi neajutorată flotă poliţienească? În al treilea rând, afacerea cu Răpitorul a fost perfect explicată ca reprezentând cazuri ale Privirii Pierdute.

— Nu ştiu ce-i asta.

— Privirea Pierdută? Autohipnoză. Centuranii petrec prea multă vreme privind în infinit. Uneori, ei se trezesc pe orbita destinaţiei fără să-şi amintească nimic din cele petrecute după decolare. Vinnie mi-a arătat raportul despre Norma Stier. Mai ţii minte? Dispăruse în 2230.

— Exact.

— În decursul celor patru luni despre care se presupune că le-a pierdut, ea s-a aflat în spaţiu. O dovedesc înregistrările video ale navei.

— Dar *banii?* Răpitorul îi *mituieşte* pe cei răpiţi.

— Avem dovezi numai în două cazuri, dar şi acelea pot fi explicate. Oamenii pot folosi povestea cu Răpitorul pentru a tăinui câştigurile obţinute prin contrabandă... sau ceva şi mai rău. — Fata surâse. — Sau poate că Vandervecken a aranjat înregistrările video ale navei... Eu una cred în existenţa lui.

— Ce dracu', bineînţeles!

— Vinnie însă are dreptate într-o privinţă. Ce se va opune jalnicei flote poliţieneşti a Centurii? Brennan trebuia să facă rost de metale de undeva. Dacă a exploatat satelitul Persefonei, este posibil ca după aceea să-l fi deplasat de pe orbită!

— Cum?!

— Nu te-ai gândit la posibilitatea asta?

— Nu.

— Nu-i ceva ieşit din comun. Este vorba despre o masă de mărimea lui Ganimede sau doar despre un bolovan cât Vesta?

Asterozii au mai fost mutaţi de pe orbitele lor.

— Aşa-i... iar el beneficia de cantităţi nelimitate de hidrogen pentru combustibil, plus generatorul gravitaţional, iar noi am şi afirmat deja că mutase asteroidul Mahmed. Totuşi, nu putea duce satelitul Persefonei prea departe. Orice bolovan cu conţinut metalic pe care-l găsim prin preajmă trebuie să fie satelitul, nu? De altfel, nu l-ar fi deplasat de pe orbita lui decât dacă urmele lăsate l-ar fi incriminat direct.

— Mai eşti decis să pleci după el?

Elroy inspiră adânc.

— Da. Voi avea nevoie de ajutorul tău, ca să-mi aleg echipamentele necesare.

— Vin cu tine.

— Grozav!

— M-am temut că voi fi silită să renunţ, zise fata. N-am banii necesari pentru a finanţa o asemenea expediţie, tu nu păreai destul de... dornic, iar Vinnie a fost cât pe-aici să mă convingă că totul nu-i decât imaginaţia noastră. Roy, dacă se va dovedi că a avut dreptate?

— Va rămâne o plăcută călătorie de nuntă. Apoi, vom fi singurii oameni în viaţă care au văzut a zecea planetă. La întoarcere, crezi că vom putea revinde echipamentele?

Trecură la discuţiile tehnice.

Avea să coste enorm.

***

Brennan...

...ce se poate spune despre Brennan? El va exploata întotdeauna la maxim mediul înconjurător, pentru a-şi atinge scopurile. Cunoscându-i ambientul, cunoscându-i motivaţiile, cineva i-ar putea prezice acţiunile cu exactitate.

Dar mintea lui? Ce se petrece în mintea lui?

Misiunea aleasă — misiunea care l-a ales pe ei pentru munca de o viaţă — se îndeplineşte în general prin aşteptare. Pregătirile lui s-au încheiat cu foarte mult timp în urmă. Acum, el aşteaptă şi priveşte, iar uneori îmbunătăţeşte pregătirile făcute. Are câteva pasiuni. Sistemul Solar este una dintre ele.

Uneori, culege eşantioane. În restul timpului, urmăreşte luminiţele mişcătoare ale jeturilor de fuziune, folosind ca

telescop un aparat bizar. Interceptează fragmente ale emisiunilor de ştiri şi divertisment, utilizând echipamente sofisticate pentru a filtra paraziţii. Majoritatea fragmentelor provin de pe Pământ. Centura comunică prin intermediul laserelor, iar acestea nu sunt îndreptate spre Brennan.

Civilizaţia îşi continuă drumul. Brennan priveşte.

Un fragment al unei emisiuni de ştiri îi anunţă moartea Estellei Randall.

Evenimentul ridică o posibilitate interesantă. Brennan începe să urmărească luminiţa unei surse de fuziune care se deplasează spre Persefona.

***

Elroy nu era sigur ce anume îl trezise. Rămase nemişcat în hamac, simţind nava din jurul său.

Vibraţia propulsiei se simţea mai degrabă decât se auzea. Încă două zile, şi ar fi putut s-o simtă fără să se concentreze. Aparent, senzaţia respectivă nu se modificase.

Alice se afla alături, în celălalt hamac. Avea ochii deschişi, iar expresia feţei îi era încruntată.

Asta îl sperie pe tânăr.

— Ce-i?

— Nu ştiu. Pune-ţi costumul.

Elroy se strâmbă. În prima zi, Alice îl obligase să îmbrace şi să dezbrace timp de şase ore blestematul de costum de salvare. Era un fel de sac de plastic transparent, având formă omenească, cu un fermoar de la bărbie până ia genunchi, ramificându-se sub pântece. Îl puteai îmbrăca în câteva secunde, şi în alte câteva secunde cuplai cordonul de alimentare cu aer şi apă la sistemul de susţinere a vieţii. Tânărul blocase fermoarul de vreo două ori şi fusese răsplătit cu nişte cuvinte pe care nu le-ai fi aşteptat din partea unui partener de sex, indiferent de experienţa anterioară.

— De acum încolo, nu porţi nimic altceva decât un suspensor, ordonase Alice. Şi-l porţi tot timpul. *Nimic* nu trebuie să blocheze fermoarul.

În ultimele două ore, ea îi azvârlise costumul de undeva din spate, sub forma unui ghem motolit, pe care trebuia să-l desfacă şi să-l activeze în zece secunde. Când fusese în stare să

ducă operaţiunea la bun sfârşit, legat la ochi, se declarase mulţumită.

— Este prima ta mişcare, îi spusese. Întotdeauna. Orice s-ar întâmpla, *îţi pui costumul.*

Acum, Elroy înhaţă costumul fără măcar să-l privească, îşi vârî înăuntru picioarele, mâinile şi capul, trase fermoarele şi se cuplă la alimentarea din perete. Încă o clipă, ca să scoată raniţa din compartimentul ei, s-o fixeze în spate, să scoată furtunul şi să se cupleze la ea. Aerul stocat şi insipid îi umplu costumul. Alice fusese şi mai rapidă; i-o luase înainte şi urca scăriţa.

Când tânărul ieşi prin chepeng, ea era instalată în fotoliul pilotului.

— Bravo, i se adresă fără să se întoarcă.

— Ce se-ntâmplă?

— Propulsia funcţionează perfect. Avem acceleraţia de 1 *g* şi cursul spre Persefona.

— Perfect, se relaxa el şi se îndreptă către celălalt fotoliu, împleticindu-se puţin.

Fata se întoarse.

— Nu simţi?

— Ce să simt?

— Poate că-i numai părerea mea. Mă simt... mai uşoară.

Acum simţi şi el.

— Cu toate astea, avem acceleraţia de 1 *g.*

— Mda.

— Verifică traiectoria, rosti Elroy, mânat de o bruscă intuiţie. Alice îl privi surprinsă, apoi încuviinţă din cap şi se apucă de treabă. N-o putea ajuta cu nimic. Petrecuse o parte din prima zi şi aproape

toată ziua a doua utilizând benzile de învăţare rapidă; acum deţinea instruirea de bază în operarea, întreţinerea şi repararea unei nave spaţiale centurane. Alice era însă expertă în privinţa calculatorului, de aceea o lăsă să lucreze.

Simţi schimbarea atunci când se petrecu: o greutate ceva mai mare pe umeri, un vag scârţâit în structura de rezistenţă a navei. Zări teama din ochii fetei şi nu comentă.

— Nu ne mai îndreptăm spre Persefona, anunţă ea după un timp.

— Aha, aprobă Elroy, simţind nodul de spaimă rece din piept.

— De unde ai ştiut?

— Am avut o bănuială. De fapt, e logic. Brennan deţine un generator de gravitaţie — asta-i una dintre ipotezele de la care am pornit. Dacă ne-am afla într-un câmp gravitaţional puternic, ar trebui să existe şi un efect de maree.

— Mda. Ei bine, asta s-a întâmplat. Bineînţeles, pe autopilot nu s-a înregistrat nimic. Asta înseamnă că va trebui să calculez noul nostru curs folosindu-mă de triangulaţie. În mod clar, vom trece departe de Persefona.

— Putem face ceva ca să corectăm cursul?

— Nu.

Lui Elroy nu-i veni să creadă. Plănuiseră totul atât de detaliat...

— Chiar nimic?

Fata se întoarse în fotoliu ca să-l privească.

— Poate că-ţi aminteşti că urma să ajungem la o viteză maximă de zece mii de kilometri pe secundă, apoi să înaintăm inerţial. Combustibilul ne ajunge pentru două asemenea manevre — o dată la dus, o dată la întors.

— Sigur că da.

Două sute cincizeci şi şase de ore de accelerare, acelaşi număr de ore pentru decelerare şi cam o sută de ore pentru deplasarea inerţială. Dacă ar fi trebuit să consume combustibil pentru explorări, s-ar fi întors cu viteza minimă admisibilă. Nu putea uita asta. Elaboraseră zeci de variante. Luaseră o navă-cisternă pentru combustibilul suplimentar, plus lasere cu care să se desprindă de ea, dacă situaţia se înrăutăţea *realmente* şi trebuiau să-şi reducă masa. În plus, laserele puteau fi întrebuinţate ca arme.

Făcuseră atâtea planuri — dar la ce bun? O simţise atunci, dar nu comentase. O simţea şi acum, înainte ca Alice să termine de vorbit...

— Actualmente, ne deplasăm cu treizeci şi cinci de mii de kilometri pe secundă. N-am calculat precis, dar în situaţia actuală combustibilul rămas ne ajunge doar ca să ne oprim complet.

— În norul de comete?

— La mama naibii, da!

... că era o mare greşeală să faci planuri împotriva lui Brennan. Brennan depăşea noţiunea planificărilor.

Oricum, gândurile continuau să-i alerge prin cap. Existau

istorii străvechi... oameni care supravieţuiseră unor accidente în spaţiu... Apollo 13, călătoria lui Patru Gee Jennison, sau Eric Ciborgul...

— Am putea folosi jeturile laterale ca să ajungem la Persefona, apoi să ocolim planeta după o hiperbolă. Cel puţin, în felul ăsta am reveni în Sistemul Solar.

— Este posibil ca pentru manevra asta să ne ajungă combustibilul. O să fac o simulare de traiectorie. Între timp...

Apăsă câteva taste.

Senzaţia de gravitaţie crescută pieri încetişor.

Vibraţia propulsiei dispăru, lăsând o linişte stranie în mintea pământeanului.

***

Elroy Truesdale este mai puţin previzibil decât Brennan. Dintre cele câteva opţiuni care-i stau acum în faţă, una este evident cea mai bună; totuşi, cum poate şti Brennan că Elroy o va urma? Adesea, Prăsitorii n-o fac. Mai rău chiar, e posibil ca el să aibă un tovarăş de călătorie la bordul navei -femeie şi centurană. Truesdale poate fi anticipat într-o oarecare măsură. Cum însă poate prezice Brennan capriciile unei fete pe care n-a cunoscut-o niciodată?

Ceva asemănător se poate afirma despre armele lui Truesdale. Lasere, bineînţeles. Laserele sunt prea utile ca unelte universale pentru a fi lăsate acasă. De aceea, el ar alege lasere şi încă o armă. Grenade, gloanţe, paralizante sonice, plastic explozibil? Numărul opţiunilor bune este de patru. Cea mai bună alegere este una singură, atâta doar că Brennan o poate ghici. Ca atare, mişcarea firească a lui Truesdale ar fi să dea de două ori cu banul. Brennan ştie că tânărul este îndeajuns de inteligent să-şi dea seama de asta.

Perfect, vasăzică, înainte de decolare, a dat de două ori cu banul. Cum a căzut moneda? Brennan chicoteşte în gând, deşi faţa nu i se clinteşte. Când Truesdale este inteligent, Brennan e încântat.

Şi ce va face acum? Brennan examinează problema. Din fericire, nu contează. Nimic din ceea ce poate face Truesdale nu-l va scoate din raza "telescopului" său... unul şi acelaşi instrument de care s-a folosit ca să modifice cursul

pământeanului. Brennan se ocupă de alte lucruri. Peste câteva zile...

***

— Dacă n-ar trebui să ne facem griji în legătură cu Brennan, zise Alice, ştiu exact cum ar trebui să procedăm. Am decelera şi am expedia un mesaj de ajutor. În câteva luni, cineva o să apară să ne ajute.

Se aflau în hamacul lui Elroy, abia ancorat în imponderabilitate. În ultimele zile, petrecuseră aproape tot timpul în hamacul acela. Dormiseră pe săturate. Făcuseră frecvent dragoste, din pasiune, ca mijloc de a-şi linişti reciproc temerile, pentru a pune punct ocazionalelor dispute, ori, pur şi simplu, pentru că nu aveau nimic constructiv de făcut.

— De ce s-ar deranja cineva să ne salveze? întrebă tânărul. Dacă am fost atât de nesăbuiţi ca să venim încoace...

— Pentru bani. Pentru taxele de salvare. Evident, ne-ar costa toţi bănuţii pe care-i avem.

— Aha...

— Inclusiv nava. Ce ai prefera, Roy? Să fii falit sau mort?

— Falit, răspunse el imediat. Deşi aş prefera să n-am de ales. Şi nici n-am. Prin consens, tu eşti comandantul. Ce vom face, comandante?

Alice i se foi în braţe şi-şi strecură o mână înapoia lui, ca să-l gâdile pe spate cu unghiile.

— Habar n-am. Tu ce vrei să facem, credinciosul meu echipaj?

— Să ne bizuim pe Brennan. Deşi detest ideea asta.

— Crezi că te va aduce de două ori înapoi?

— Brennan are un trecut remarcabil în privinţa... umanitarismului. Când i-am respins mita, aceasta a fost vărsată Centrului de Studii privind Reabilitarea Criminalilor. În cazurile anterioare, banii au fost dirijaţi spre cercetarea medicală a protezelor şi a chirurgiei plastice.

— Nu văd legătura.

— Mi se pare firesc. Se vede că eşti centurană! Pe Pământ, exista o întreagă problemă legată de băncile de organe. Toţi doreau să trăiască veşnic şi modalitatea cea mai simplă de a obţine transplanturi suficiente pentru toţi bolnavii era folosirea

criminalilor condamnaţi. Pedeapsa cu moartea se aplica până şi pentru însumarea prea multor amenzi de circulaţie. Acela a fost momentul când Brennan a finanţat alte tipuri de cercetare medicală.

— Noi n-am avut niciodată problema asta, rosti Alice cu demnitate, fiindcă am *decis* aşa. Niciodată nu ne-am transformat delincvenţii în donatori.

— De acord. Aţi străbătut perioada respectivă, bazându-vă exclusiv pe fibra voastră morală.

— Sunt cât se poate de serioasă.

— Noi am străbătut-o, fiindcă cercetarea medicală a descoperit modalităţi mai bune de a face lucrurile. Brennan a finanţat cercetările respective. Acum, avem din nou criminali în viaţă şi ei trebuie cumva să se readapteze în cadrul societăţii.

— Iar Brennan finanţează şi proiectul ăsta. Şi tot el este acelaşi Răpitor bun la suflet care ne va readuce pe Pământ, dacă nu izbutim nimic pe cont propriu.

— Mi-ai solicitat părerea, comandante. N-ai nici un motiv ca să-mi tratezi răspunsul ca pe o dovadă de revoltă.

— Destinde-te, credinciosul meu echipaj! Atâta doar că — mâna i se încleşta în pumn şi Elroy îl simţi apăsându-l în spate — nu-mi prea place să depind de altcineva...

— Nici mie.

— Mai ales de o persoană cu aroganţa lui Brennan. Poate că el ne consideră realmente nişte animale. Poate că, pur şi simplu, ne-a... Îndepărtat, pentru că veneam să-l deranjăm.

— Poate.

— Tot n-am văzut nimic în faţă.

— Ei bine, indiferent încotro ne-am îndrepta, o facem al dracu' de rapid, mult mai rapid decât plănuiserăm.

Alice râse şi unghiile ei descriseră cerculeţe pe spinarea tânărului.

În faţa lor exista, totuşi, ceva. Era invizibil pentru telescop şi pentru radar, însă apărea, vag, pe detectorul masic. Putea fi o cometă, o eroare a detectorului sau... altceva.

Se aflau în cădere liberă de şase zile. Acum erau la $1,1x10^{10}$ kilometri de Soare — adică la depărtarea Persefonei. Detectorul masic arăta o imagine micuţă, dar distinctă. Era mai mică decât orice satelit pe care l-ar fi putut avea o gigantă gazoasă. Pe de altă parte, materia era atât de rarefiată aici, aproape la fel ca în

spaţiul interstelar, încât probabilitatea covârşitoare ar fi fost să nu întâlnească absolut nimic.

Se gândiră că era vorba despre Brennan. Fură cuprinşi de speranţe, dar şi de temeri.

Iar telescopul nu arăta nimic.

***

Nu era sigur ce anume îl deşteptase. Ascultă liniştea şi privi în jurîn semiîntuneric.

Alice atârna, trăgând de centurile ce o menţineau în hamac, îndreptată către botul navei. La fel ca Ejroy.

Tânărul învăţase bine lecţia. Înainte de a desface centurile, avea deja costumul într-o mână. Se îmbrăcă, ţinându-se de centuri ca de o ancoră. Forţa de atracţie era de câteva kilograme, nu mai mult. Alice i-o luase din nou înainte, plutind pe scăriţă în jos, către botul navei.

Detectorul masic înnebunise. Dincolo de hublou, stelele sclipeau nemişcate.

— Aici nu pot face o estimare a cursului, rosti fata. N-am nici un punct de referinţă. Chiar şi înainte, când ne aflam la numai două zile de Soare, mi-a fost destul de greu.

— Bine.

Ea izbi cu pumnul în sticla hubloului.

— Nu-i bine! Nu pot afla unde suntem. Ce vrea de la noi?

— Uşurel, uşurel! Noi venim la *el.*

— Pot face o analiză a deplasării Doppler asupra Soarelui. Cel puţin, vom afla ce viteză radială avem. Nu pot însă face acelaşi lucru asupra Persefonei, fiindcă este prea al dracu' *de-ntunecată...*

Se întoarse brusc, cu o tulburare adâncă întipărită pe chip.

— Nu te ambala, căpitane! încercă s-o potolească Elroy.

Alice începu să plângă. Când tânărul o cuprinse în braţe, ea îl lovi încet cu pumnii în umeri.

— Nu-mi place situaţia asta. *Detest* să depind de cineva...

Se cutremura de suspine.

Avea mai multe responsabilităţi decât el. Era supusă unui stres mai mare.

Elroy ştia că era adevărat, că-i era imposibil să accepte să se lase în voia cuiva. În familia lui numeroasă, avusese întotdeauna

pe cineva căruia să i se adreseze la necaz. Îi părea rău pentru toţi cei care nu beneficiaseră de o asemenea supapă de siguranţă în viaţă.

Se gândi că iubirea era un sentiment ce presupunea interdependenţă. Ceea ce exista între el şi Alice n-ar fi fost niciodată o dragoste adevărată şi completă. Păcat...

Era însă o prostie să se gândească la aşa ceva în vreme ce aşteptau toanele lui Brennan, ale Răpitorului, ale lui Vandervecken, sau ce altceva se găsea acolo — un lanţ logic capricios şi o forţă care deplasa nava ca pe o jucărie. Iar Alice, rămasă cu capul îngropat în umărul lui, de parcă ar fi încercat să uite de lumea din jur, continua să se ţină de perete cu un singur braţ. Nu se gândise la asta.

Fata îl simţi încordându-se şi se întoarse. Privi doar o clipă, după care se apropie de comenzile telescopului.

Părea un asteroid îndepărtat.

Nu se afla acolo unde indicase detectorul masic, ci dincolo de punctul respectiv. Când Alice proiectă imaginea pe ecran, lui Elroy nu-i veni să-şi creadă ochilor. Părea un peisaj scăldat de soare dintr-un basm — iarbă, copaci şi câteva clădiri micuţe având forme organice; în acelaşi timp, parcă o secţiune a unui asemenea peisaj fusese luat şi remodelat de mâinile unui topolog cu chef de joacă.

Era mic, mult prea mic ca să poată menţine pelicula atmosferică pe care tânărul o putea distinge în jurul său, sau iazul albastru ce scânteia într-o parte. Părea un covrig plămădit din lut, cu depresiuni şi proeminenţe pe suprafaţă; în gaura lui, se afla o sferă mică de iarbă verde pe care creştea un singur arbore. Zărea sfera destul de clar. Trebuia să fi fost gigantică.

Porţiunea cea mai apropiată de ei era scăldată în razele soarelui. De unde proveneau razele acelea?

— Ne apropiem.

Alice părea încordată, totuşi glasul nu-i mai tremura de lacrimi. Îşi revenise rapid.

— Ce facem acum? întrebă tânărul. Asolizăm, ori îl aşteptăm pe ei să ne coboare?

— Ar fi mai bine să activez motoarele, zise fata. Este posibil ca generatorul lui gravitaţional să declanşeze furtuni în atmosfera artificială.

Elroy n-o întrebă: *De unde ştii?* Evident, făcea presupuneri.

— Arme? se interesă el.
Degetele ei se opriră deasupra tastelor.
— N-ar folosi... nu ştiu.
El căzu pe gânduri. În felul acela, scăpă ocazia.

***

Când se trezi, Elroy crezu că se afla pe Pământ. Lumina strălucitoare a soarelui, cerul azuriu, senzaţia mătăsoasă a firelor de iarbă pe spinare şi pe picioare, atingerea, sunetul şi mireasma unei brize răcoroase şi polenizate... fusese din nou abandonat într-un Parc Naţional? Se rostogoli pe o parte şi-l văzu pe Brennan.

Brennan stătea pe iarbă, strângându-şi la piept genunchii noduroşi şi privindu-l. Era practic gol, deoarece purta numai o vestă lungă ce părea alcătuită doar din buzunare: buzunare mari, buzunarele, găici pentru unelte, buzunare pe buzunare şi în buzunare. Majoritatea lor erau pline. Probabil că în ele purta o greutate egală cu cea proprie.

Acolo unde nu-l acoperea vesta, corpul lui era brăzdat de nenumărate pliuri cafenii, aidoma unui veşmânt din piele fină. Semăna cu mumia Pak de la Muzeul Smithsonian, însă era mai mare şi chiar mai hidos. Proeminenţele bărbiei şi frunţii stricau trăsăturile line ale craniului. Avea ochii căprui, gânditori şi omeneşti.

— Salut, Roy, rosti el.

Elroy se sculă brusc în capul oaselor. Acum o zări pe Alice, zăcând pe spate, cu ochii închişi. Purta costumul spaţial, însă casca era deschisă. Mai încolo, vedea nava, aşezată cu fuzelajul pe... pe...

Se simţi cuprins de ameţeală.

— N-are nimic, rosti Brennan. — Glasul îi era cumva sec, vag alien. -Nici tu, de altfel. Nu doream să veniţi, trăgând cu armele din toate poziţiile. Ecosistemul acesta nu-i uşor de menţinut.

Elroy privi din nou. Sus, dincolo de panta lină acoperită cu iarbă, o masă gigantică plutea, gata oricând să cadă peste ei. O sferă de iarbă, cu un singur arbore, uriaş, crescând în lateral. Nava se afla lângă trunchiul arborelui. Şi ea ar fi trebuit să cadă.

Alice se ridică încetişor. Tânărul se întrebă dacă avea să intre în panică, dar fata îl studie câteva clipe pe monstrul-

Brennan, apoi rosti:
— Aşadar, am avut dreptate.
— Destulă, încuviinţă Brennan. Deşi n-ar fi trebuit să găsiţi nimic în jurul Persefonei.
— Iar acum suntem prizonieri, urmă ea cu amărăciune.
— Nu. Sunteţi oaspeţi.
Expresia Alicei nu se modifică.
— Crezi că întrebuinţez eufemisme. Nu-i adevărat. Când voi pleca de aici, vă voi lăsa vouă locul acesta. Misiunea mea aici este aproape încheiată. Va trebui să vă învăţ cum să nu vă autodistrugeţi, apăsând butoanele greşite, şi vă voi da o sarcină pentru Kobold. O să avem timp destul pentru asta.
Elroy se gândi la ideea de a fi naufragiaţi acolo, la o distanţă imposibilă de casă. Era o temniţă destul de plăcută. Oare Brennan se gândise să înfiinţeze o nouă Grădină a Edenului? Deocamdată, acesta continua să vorbească:
— Desigur, am propria mea navă. Pe a voastră o voi lăsa aici. În mod inteligent, aţi economisit combustibil. Ar trebui să devii extrem de bogat în urma acestei întâmplări, Roy. Şi tu, de asemenea, domnişoară.
— Alice Jordan, replică fata.
Se descurca excelent, dar părea că nu ştie ce să facă cu mâinile. Le mişca întruna.
— Spuneţi-mi Jack, Brennan, sau monstrul-Brennan. Nu sunt convins că mai am dreptul la numele cu care m-am născut.
— De ce? întrebă tânărul.
— Pentru că misiunea mea aici s-a încheiat. Ce crezi că am făcut vreme de două sute douăzeci de ani?
— Ai folosit gravitaţia artificială ca pe o formă de artă, zise Alice.
— Da, şi asta. În principal, însă, am urmărit radicalii de litiu cu energie înaltă din Săgetător. — Îi privi dinapoia măştii chipului său: Nu sunt criptic. Încerc să vă explic, ca să vă relaxaţi. Aici am avut de îndeplinit o misiune. În ultimele săptămâni, am descoperit ceea ce căutam. Acum voi pleca. Nu-mi închipuisem că vorîntârzia atât de mult.
— Cine?
— Cei din neamul Pak. Ia să vedem... probabil că v-aţi documentat în detaliu despre incidentul Phssthpok, altfel n-aţi fi ajuns până aici. V-aţi întrebat ce vor fi făcut Protectorii fără copii

de pe Pak după plecarea lui Phssthpok?

În mod evident, cei doi nu se întrebaseră.

— Eu am făcut-o. Phssthpok a pus bazele unei industrii spaţiale pe Pak. El a aflat cum poate creşte arborele-vieţii pe planetele din braţele galactice. A construit o navă care a funcţionat, cel puţin atât timp cât a putut fi detectată de ceilalţi confraţi ai săi. Dar după aceea? Existau mulţi Protectori fără copii, care-şi căutau un ţel în viaţă. Exista o industrie spaţială care putea construi nave, dar se limitase la una singură. Pe de altă parte, Phssthpok putea păţi vreun accident. Sau, la jumătatea călătoriei, îşi putea pierde voinţa de a mai trăi.

Elroy înţelese.

— Au trimis încă o *navă.*

— Aşa ar fi trebuit să facă, încuviinţă Brennan. Chiar dacă ar fi ajuns aici, Phssthpok putea folosi ajutoare pentru a scotoci un spaţiu cu raza de treizeci de ani-lumină. Indiferent cine l-ar fi urmat pe Phssthpok, nu s-ar fi îndreptat direct spre Soare, deoarece până ajungea acolo, Phssthpok ar fi cercetat deja regiunea. Aşadar, ajutoarele lui ar fi optat pentru zonele adiacente sectorului evident de căutare. M-am gândit că în felul acesta câştigam nişte ani. Mă gândisem că vor trimite a doua navă aproape imediat. Mă temusem că nu voi fi pregătit.

— Şi de ce au întârziat atâta?

— Nu ştiu, răspunse Brennan cu un ton vinovat. Poate că au avut cale mai mari... Poate că au avut Prăsitori menţinuţi în anabioză, pentru eventualitatea că noi muriserăm cu toţii acum două milioane şi jumătate de ani.

— Spuneai c-ai urmărit..., începu Alice.

— Da. Într-o stea, hidrogenul nu arde chiar la fel ca într-un stato-reactor Bussard. Acolo există presiune şi temperaturi gigantice, iar gazele se dilată în spaţiu chiar în timpul procesului de fuziune. Statoreac-torul Bussard evacuează o mulţime de elemente specifice: hidrogen şi heliu cu energie înaltă, radicali de litiu, boraţi, chiar şi hidrură de litiu, care practic este un compus imposibil. În timpul decelerării, toate acestea ies într-un jet cu energie mare, foarte aproape de viteza luminii. Âşa funcţiona nava lui Phssthpok şi nu mă aşteptam ca vreun Pak din cei rămaşi acasă să modifice proiectul. Nu fiindcă cel anterior fusese încununat de succes, ci pentru că era soluţia cea mai bună. Când ai o inteligenţă ca a lor, există un singur

răspuns corect pentru un set prestabilit de condiţii. Mă întreb dacă după plecarea lui Phssthpok nu s-a petrecut nimic şi cu tehnologia lor? Oricum, am descoperit nişte compuşi chimici anormali în Săgetător. Cineva se apropie.

— Câte nave? îndrăzni Elroy să întrebe.

— Una, bineînţeles. N-am captat nici o imagine, dar trebuie s-o fi expediat de îndată ce au construit-o. La ce bun să mai fi aşteptat? E posibil să fie încă o navă după ea, urmată de alta. Le voi căuta de aici, câtă vreme mai am "telescopul".

— Şi apoi...?

— Apoi !e voi distruge.

— Pur şi simplu?

— De ce oare capăt mereu reacţia asta? exclamă amar Brennan. Fiţi atenţi: Dacă un Pak ar fi ştiut cum este rasa omenească, ar fi încercat să ne extermine. Ce-ar trebui să fac eu? Să-i trimit un mesaj, să-i solicit un pact? Informaţia respectivă i-ar fi suficientă.

— L-ai putea convinge că eşti Phssthpok, zise Alice.

— De acord, aş putea reuşi asta. Şi apoi? El ar înceta să mai mănânce, bineînţeles. Dar mai întâi, ar dori să-mi dăruiască nava. Nu va crede niciodată că noi am dezvoltat deja tehnologia de fabricare a monopolilor artificiali, iar nava lui este de abia a doua de acest tip din Sistemul Solar. De aceea, s-ar putea să avem nevoie şi de oxidul de taliu.

— Hm-m-m.

— Hm-m-m, o îngână Brennan. Crezi că-mi face plăcere ideea să ucid pe cineva care a străbătut treizeci şi unu de ani-lumină pentru a ne salva de noi înşine? Am reflectat îndelung la asta. Nu există alternativă. Asta nu-nseamnă că trebuie să-mi luaţi spusele ca atare. — Brennan se sculă în picioare. — Mai reflectaţi. Între timp, aţi putea explora Kobold. În *cele* din urmă, va fi al vostru, toate chestiile periculoase sunt înapoia uşilor. Distraţi-vă, înotaţi unde găsiţi apă — dacă vreţi, puteţi juca şi golf.

Nu mâncaţi însă nimic şi nu deschideţi nici o uşă. Roy, povesteşte-i legenda lui Barbă-Albastră.

După o clipă arătând spre o colină scundă, adăugă:

— Pe acolo, apoi prin grădină, şi ajungeţi în laboratorul meu. Vă aştept oricând doriţi. Nu vă grăbiţi.

Se îndepărtă, nu la pas, ci în fugă.

Cei doi se priviră.

— Crezi că vorbea serios? întrebă Alice.

— Mi-ar plăcea să fie aşa. Gravitaţie artificială... Plus locul acesta, *Kobold...* Folosind generatorii de gravitaţie, l-am putea deplasa în Sistemul Solar, unde să fie un soi de Disneyland.

— Apropo... ce voia să spună cu Barbă-Albastră?

— Voia să spună: "Vorbesc cât se poate de serios — nu deschideţi nici o uşă".

— Aha...

***

Putând merge în absolut orice direcţie doreau, aleseră să-l urmeze pe Brennan peste colină. Nu-l mai zăriră. Kobold avea orizontul de curbură mică al oricărui asteroid de dimensiuni reduse, cel puţin de pe suprafaţa exterioară a torului.

Găsiră însă grădina. Aici existau pomi şi tufişuri fructifere, şi răzoare cu legume în toate fazele de dezvoltare. Elroy scoase din pământ un morcov, şi acesta îi declanşă o amintire: el şi câţiva verişori, pe când aveau vreo zece ani, însoţind-o pe Bunica 'Stelle în micuţa ei grădină de zarzavat de pe domeniu. Scoseseră morcovi din pământ şi-i spălaseră la o cişmea.

Lăsă jos morcovul, fără să-l guste. Însoţit de Alice, trecu pe sub portocali, neatingându-i. Într-un tărâm de basm, poruncile căpcăunului rezident nu sunt chiar aşa de uşor trecute cu vederea... mai cu seamă fiindcă Elroy nu era sigur că Brennan înţelegea puterea ispitei de a nu le asculta.

La apropierea lor, o veveriţă sări într-un copac. Un iepure îi examină dintr-un şir de sfecle.

— Îmi aminteşte de Mărginirea, zise Alice.

— Mie îmi aminteşte de California. Mai puţin felul în care se curbează orizontul. Mă-ntreb dacă nu cumva am mai fost prin locurile astea.

— Îţi reaminteşti ceva? îl privi atent fata.

— Absolut nimic. Totul e straniu. Brennan n-a pomenit nimic de răpiri, aşa-i?

— Nu. Poate a considerat că nu-i necesar s-o facă. Deoarece suntem *aici,* este clar că am dedus totul. Dacă el gândeşte exclusiv în logică pură, atunci n-ar fi făcut decât să reitereze nişte lucruri — ca şi cum le-am fi discutat deja.

Dincolo de grădină, puteau zări vârful turnului unui castel medieval, fără îndoială laboratorul lui Brennan. Îl priviră, apoi plecară în altă direcţie.

Terenul deveni mai sălbatic, acoperit de tufe californiene. Zăriră o vulpe, câţiva popândăi, ba chiar şi un dihor. Locul abunda în faună; semăna perfect cu un parc terestru... mai puţin felul în care se *curba.*

Pe suprafaţa interioară a torului, rămaseră sub sfera acoperită de iarbă şi priviră în sus, spre nava lor. Arborele uriaş îşi întindea ramurile către ei.

— M-aş putea agăţa de ele, zise Elroy, ca să ajung la navă.

— Mai bine, lasă-le! îl opri fata. Priveşte acolo.

Îi arătă cealaltă parte a curbei din gaura torului. Acolo se zărea o apă curgătoare şi o cascadă ce cădea în *sus,* din secţiunea principală a lui Kobold spre sfera de iarbă.

— Mda, putem ajunge şi aşa... cu condiţia să riscăm căderea aceea.

— Brennan trebuie să deţină o modalitate de transport.

— A zis: *Înotaţi în orice apă găsiţi.*

— Eu nu ştiu să înot, făcu Alice. Va trebui să te descurci singur.

— Bine. Haide!

La început, apa păru rece ca gheaţa. Soarele se reflecta orbitor din ea... şi Elroy căzu din nou pe gânduri. Deasupra capetelor lor, soarele era fierbinte şi strălucitor. Totuşi, ei văzuseră un generator atomic de dimensiunile acelea.

— Eşti sigur că vrei să faci chestia asta? îl întrebă Alice de pe mal.

— Bineînţeles. — Tânărul chicoti, deşi tremura de frig. — Dacă dau de necazuri, cheamă-l pe Brennan. Ce vrei să-ţi aduc din navă?

— Haine. (Era goală sub costumul spaţial.) Îmi vine mereu să mă acopăr cu mâinile.

— Ca să te fereşti de *Brennan?*

— Ştiu, ştiu că-i asexuat, totuşi...

— Să iau vreo armă?

— N-are rost. — Fata şovăi. — Am căutat să mă gândesc la o modalitate prin care să putem verifica spusele lui Brennan. În navă nu există nici un instrument care ne-ar fi de folos. Deşi... Încearcă să orientezi detectorul de furtuni solare spre Săgetător.

Elroy înotă către cascadă. Nu se auzeau zgomote de turbulenţe. Căderea de apă nu putea fi atât de periculoasă pe cât... ar fi trebuit.

Ceva îi atinse glezna. Îşi trase brusc piciorul şi privi în jos. Sub unde zvâcni un fulger argintiu. Fusese un peşte. Aşa ceva nu i se mai întâmplase vreodată.

Ajunse la locul unde cascada cădea în sus. Se odihni, călcând apa, lăsând să fie atras în curent. Urmă un moment de dezorientare, apoi...

...se trezi într-un flux lin de apă. Alice îl privea îngrijorată. Se întinsese la orizontală pe marginea unui bolovan abrupt.

Curenţii din jurul picioarelor îi readuseră atenţia la cele ce se petreceau în cascadă. Plonjă în adânc şi ieşi în locul de unde plecase; plonjă din nou, dar acum se lăsă purtat de căderea de apă, spre locul unde aceasta se vărsa, într-un bazin de forma unui bob de fasole, pe sfera de iarbă. Nava se găsea la numai câţiva metri.

Ieşi din apă, râzând şi gâfâind. O cascadă ce plutea prin văzduh şi avea două benzi de circulaţie!

Detectorul de furtuni solare nu arăta nici o perturbaţie în Săgetător. Asta nu dovedea nimic. Nu ştia câtă activitate era necesară pentru declanşarea instrumentului.

Luă haine pentru amândoi şi le băgă în alt costum spaţial, ca să nu se ude, apoi puse alături de ele şi două raţii, fiindcă i se făcuse foame. Nici măcar nu aruncă o privire spre arme.

***

Exista o bandă Mobius, lungă de vreo cincisprezece metri şi lată de doi metri, construită dintr-un metal argintiu şi suspendată aproape orizontal în aer, cu o parte a muchiei încastrată în sol. O studiară o vreme, apoi Alice o încercă.

Forţa gravitaţională acţiona perpendicular pe suprafaţa benzii. Fata porni pe faţa exterioară, parcurse cu atenţie locul în care banda se răsucea, transformând reciproc "sus" în "jos", şi se întoarse pe faţa interioară. Sări jos şi aplaudă fericită.

Exista şi un teren miniatural de golf. Părea absurd de simplu, totuşi Elroy luă o crosă dintr-un rastel şi-l testă. Avu parte de mai multe surprize. Mingea descria curbe ciudate prin aer, uneori sărea mai sus decât înălţimea de la care căzuse şi, o

dată, reveni spre capul său cu aceeaşi forţă cu care fusese lovită, tânărul insistă îndeajuns de mult ca să-şi dea seama de câmpurile gravitaţionale care se modificau de la un minut la altul, apoi renunţă.

Găsiră un mic lac cu nuferi, împânzit de sculpturi din apă, forme graţioase ce se înălţau din unde. Cea mai detaliată dintre ele era un cap imens, care se afla în mijlocul lacului. În vreme ce-l priveau, îşi schimbă forma de la chipul dur şi craniul bulbucat al monstrului Brennan la...

— Cred că ăsta trebuie să fie tot Brennan, comentă Alice.

... o faţă pătrată, cu ochii adânciţi în orbite şi părul tuns după moda centurană, având o expresie încruntată, de parcă personajul şi-ar fi amintit ceva neplăcut. Buzele se înălţară într-un zâmbet neaşteptat şi chipul începu să se metamorfozeze.

Kobold se rotise. Când reveniră la castel, sectorul respectiv se cufunda în amurg.

Castelul care se înălţa pe colină era o clădire din blocuri de piatră neagră, tăiate grosolan, cu ferestre ca nişte fante verticale şi o uşă din lemn ce părea construită pentru giganţi.

— Castelul lui Frankenstein, spuse Elroy. Brennan nu şi-a pierdut simţul umorului. Ar fi bine să ţinem minte asta.

— Vrei să zici că povestea lui ar putea fi o cacealma?

Tânărul ridică din umeri. *Şi dacă ar fi, ce-am putea noi face?*

Clanţa nu vru să se mişte până nu o apăsă cu ambele mâini şi se văzură nevoiţi să-şi unească forţele pentru a deschide uşa.

Elroy simţi că-l apucă ameţeala.

Se aflau la marginea unui uriaş spaţiu deschis în care se vedea un labirint de scări, paliere şi alte scări. Prin uşile deschise, puteau întrezări grădini. Vreo douăzeci de personaje fără feţe urcau şi coborau, stăteau pe paliere sau intrau în grădini...

... dar erau înclinate sub tot felul de unghiuri. Două treimi din paliere erau verticale. La fel şi grădinile. Personajele stăteau liniştite pe palierele verticale; două parcurgeau aceeaşi scară, unul în sus iar celălalt în jos...

De undeva, de sus, glasul lui Brennan bubui, iscând ecouri:

— Salut! Haideţi aici. Îl recunoaşteţi?

Nici unul dintre ei nu răspunse.

— Este *Relativitatea* lui Esher* Singura reproducere de pe Kobold. Mă gândisem să fac şi *Madona din portul Lligat,* dar n-

am avut loc.
— Isuse! şopti Elroy apoi strigă: Nu te-ai gândit să recreezi *Madona din portul Lligat* chiar în portul Lligat?
— Ba bine că nu! sosi răspunsul voios. Dar aş fi îngrozit o mulţime de oameni. Nu voiam să fac chiar atâta tevatură. N-ar fi trebuit nici măcar să fac duplicatul Stonehenge-ului.
— Nu l-am găsit doar pe Vandervecken, şopti Alice, ci pe Finagle însuşi!
Tânărul chicoti.
— Haideţi o dată! strigă Brennan. Aşa, n-o să mai trebuiască să răcnim unii ia alţii. Nu vă faceţi probleme în privinţa gravitaţiei. Se autoreglează.

*Maurits Cornelis Esher (1898-1972), gravor olandez (n. trad.).

Când ajunseră în vârful turnului, erau epuizaţi. *"Relativitatea* lui Esher" se termina printr-o scară în spirală care urca mereu şi mereu, pe lângă ambrazuri destinate arcaşilor.
Odaia din vârf era întunecată şi deschisă spre cer. Conform toanelor lui Brennan, tavanul şi pereţii ei laterali păreau năruiţi, ca şi cum înfruntaseră tirul unor bolovani azvârliţi de catapulte. Cu toate acestea, cerul nu era al Pământului. Pe el scânteiau sori diabolic de orbitori şi ameninţător de apropiaţi.
Brennan se întoarse cu spatele la pupitrul de comandă — un perete înalt de doi metri şi lung de patru, acoperit de instrumente, luminiţe, manete şi cadrane. Sub lumina stelelor, părea un savant nebun din cărţile străvechi, pleşuv şi desfigurat, căutând cunoaşterea, indiferent de preţul pe care ar fi trebuit să-l plătească el şi lumea.
Alice continua să examineze bolta cerească modificată. Elroy, însă, făcu o plecăciune adâncă şi rosti:
— Meriin, regele doreşte să te vadă.
— Spune-i boşorogului, se răsti Brennan, că nu-i mai pot face aur, până ce nu sosesc corăbiile cu plumb din Northumberland! Între timp, ce părere aveţi despre telescopul meu?
— Întregul *cer?* şopti fata.
— Întinde-te pe jos, Alice, altfel te va durea ceafa în poziţia asta. Este o lentilă gravitaţională. — Le văzu nedumerirea şi urmă: Ştiţi că un câmp gravitaţional curbează lumina, nu? Perfect! Eu pot crea un câmp care să adune razele de lumină

într-un focar. El este lenticular, asemănător ca formă unei hematii. În felul ăsta, capăt razele de soare. Este chiar Soarele, văzut printr-o lentilă gravitaţională, cu un component de difracţie care să-mi obţină albastrul cerului. Un beneficiu secundar este faptul că lumina difuzează de cealaltă parte a lentilei, şi de aceea Kobold nu poate fi zărit decât din imediata apropiere.

— Este un efect remarcabil, comentă Elroy, privind sorii arzători.

— Acolo este Săgetătorul -în direcţia centrului galactic. Încă n-am găsit blestemata aceea de navă, dar luminile sunt frumuşele, nu?

Brennan atinse o comandă şi cerul lunecă sub ochii lor, de parcă s-ar fi găsit într-un vehicul cu viteză superluminică, deplasându-se printr-un roi globular.

— Ce vei face când o vei găsi? întrebă tânărul.

— V-am spus deja. Mental, am examinat acţiunea de cel puţin o sută de ori. Este ca şi cum aş fi trăit deja totul, în toate modalităţile posibile. Nava mea este copia celei folosite de Phssthpok, la care am adăugat unele îmbunătăţiri. Pot ajunge la o acceleraţie de 3 *g,* folosind doar statoreactorul, iar în cală deţin arme perfecţionate în două sute de ani.

— Eu continuu să cred...

— Ştiu. Pe de o parte, datorită mie, n-aţi mai avut nici un război de atâta vreme. În felul ăsta, aţi devenit mai puţin agresivi, ceea ce vă face mult mai plăcuţi — să fiţi binecuvântaţi! Acum, însă, este o situaţie de război.

— Oare?

— Ce ştii tu despre cei din neamul Pak?

Elroy tăcu.

— Se apropie o navă Pak. Dacă pilotul ei află adevărul despre noi, va încerca să ne extermine. Este posibil să reuşească. Vorbesc serios, fir-ar a naibii! Sunt singurul om care a dat ochi cu un Pak viu. Sunt singurul om care ar putea înţelege vreun individ din această specie!

Elroy se încruntă. Câtă aroganţă!

— Atunci, unde se află el, Atotcunoscătorule Brennan?

Poate că un altul ar fi ezitat, stingherit. Nu însă şi Brennan.

— Deocamdată, nu ştiu.

— Unde ar trebui să fie?

— Pe drum spre Alpha Centauri, conform intensităţii semnalului.

Fostul centuran manevră alte comenzi, şi cerul goni deasupra lor în dâre luminoase. Tânărul clipi, luptându-se cu senzaţia de ameţeală. Stelele se opriră brusc.

— Acolo! în mijloc.

— De acolo apar compuşii chimici ciudaţi?

— Mai mult sau mai puţin. Sursa nu-i punctiformă.

— De ce tocmai Alpha Centauri?

— Pentru că Phssthpok ar fi mers în direcţia diametral opusă. Majoritatea stelelor galbene pitice din apropiere se găsesc de aceeaşi parte a Soarelui. Cele din Alpha Centauri reprezintă o excepţie.

— Deci acest al doilea Pak ar examina sistemul Alpha Centauri şi dacă nu va descoperi Wunderiand, s-ar îndepărta de Soare.

— Asta a fost ipoteza mea cea mai probabilă. Totuşi, direcţia jetului posterior dovedeşte că vine direct încoace. Aşadar, trebuie să presupun că el mi-a urmărit mişcările, vrând să vadă dacă Phssthpok pleacă de aici. Eu am expediat nava lui Phssthpok spre Wunderiand, dar se pare că nu s-a lăsat păcălit. Aşadar, dacă Phssthpok n-a plecat de aici, este posibil să fi găsit ceea ce căuta. Prin urmare, al doilea Pak vine aici.

— Şi unde ar trebui să se găsească acum?

Cerul ţâşni din nou înainte. Stele orbitoare şi stele minuscule, nori întunecaţi de gaze şi praf, o panoramă a Universului se derulă înaintea ochilor lor şi se opri pe neaşteptate.

— Acolo.

— Nu-l văd.

— Nici eu.

— Deci, nu l-ai găsit. Tot mai susţii că înţelegi rasa Pak?

— Exact. (Brennan nu şovăise. De când îl văzuse Elroy, nu ezitase decât o singură dată.) Dacă ei procedează într-un mod neaşteptat, aceasta se datorează numai unei modificări a ambientului lor.

— N-ar putea fi mai multe nave? întrebă Alice.

— Nu. De ce s-ar deranja să trimită o flotă încoace?

— Nu ştiu. O flotă s-ar găsi însă mai departe decât ai putea aprecia pe baza densităţii compuşilor chimici anormali. Ar fi şi

mai dificil de detectat.
Fata stătea pe podea, cu picioarele încrucişate şi capul lăsat pe spate, ca să vadă mai bine stelele. Brennan nu părea c-o ascultă -manipula comenzile telescopului — , iar ea continuă:
— Jeturile posterioare ar fi mai neclare. Iar dacă s-ar afla mai departe, s-ar mişca şi mai rapid, nu? Ai obţine particule cu viteze mai mari.
— Nu şi în cazul în care transportă mai multă încărcătură, explică Brennan. Masa suplimentară i-arîncetini. (Cerul se năpusti spre ei şi se înceţoşa.) Dar este al naibii de improbabil! Există o singură ipoteză adecvată. Te rog să fii atentă, reglarea corectă a câmpurilor este o treabă foarte migăloasă. (Bolta înstelată se limpezi pe jumătate, apoi redeveni ceţoasă.) Oricum ar fi trebuit să fac chestia asta. După aceea, putem înceta să ne mai facem griji.
Pâcla cerului se condensă în puncte albe, precis conturate. În câmpul vizual nu mai exista acum nici o stea gigant. Se distingeau în schimb aproximativ două sute de puncte albastre micuţe, toate de aceeaşi mărime, dispuse în ceea ce EIroy îşi dădu seama că era o reţea hexagonală.
— Pur şi simplu, nu-mi venea să cred, mormăi Brennan. Coincidenţa era prea mare!
— Alice a avut dreptate! strigă EIroy, simţind un fior de groază şi începutul panicii. Este o flotă întreagă!
O flotă Pak se apropia de Sistemul Solar... iar Brennan, Protectorul Omului, nu anticipase acest lucru.
El se încrezuse în Brennan.
— Trebuie să fie şi mai mulţi, zise Brennan. Mai departe, spre centrul galaxiei. Prea departe ca să poată fi distinşi de instrumentele mele. Un al doilea val. Poate chiar un al treilea.
— Astea nu sunt suficiente?
— Nu. Nu pricepi? S-a întâmplat ceva cu nucleul galactic. Este singurul motiv pentru care atâtea nave ar fi ajuns până aici. Asta implică evacuarea planetei Pak. Nu cred că există suficiente nave ca s-o facă, nici chiar dacă ţinem seama de războaiele care s-au purtat, fiecare Protector încercând să-şi îmbarce descendenţii pe primele nave.
Luminiţe albastre pe fundalul unui cer cu stele orbitoare.
— Ce să se fi întâmplat? întrebă Alice, masându-şi ceafa.
— Orice... Găuri negre rătăcind printre stelele nucleului

galactic, sporindu-şi treptat masa, poate ajungând prea aproape de planeta lor... Sau poate un tip de viaţă interstelară... Sau explozia nucleului galactic într-un lanţ de supernove... În alte galaxii s-au întâmplat asemenea evenimente. Mă intrigă însă faptul că a trebuit să se întâmple tocmai acum!

— Nu poţi găsi altă explicaţie?

— Nici una validă. De fapt, nu este o coincidenţă atât de mare pe cât pare, vorbi obosit Brennan. Pentru a-şi plănui cursul pe o distanţă cât mai lungă cu putinţă, Phssthpok a realizat cel mai bun sistem astronomic din milenii de existenţă. După plecarea lui, probabil că cei rămaşi acasă au privit în jur şi au descoperit... ceva. Supernove într-un roi dens de stele mai vechi... Stele ce dispăreau... Locuri în care lumina era deformată... Rămâne totuşi o coincidenţă tip Finagle. Pur şi simplu, n-o acceptam.

— Poate că nu voiai s-o accepţi, observă fata.

— Eşti în stare să crezi aşa ceva?

— De ce să vină încoace? De ce să vină spre noi?

— Pentru că este singura planetă locuibilă cunoscută în exteriorul nucleului galactic? în plus, am avea timp să găsim şi altele.

— Mda.

Brennan se întoarse spre ei.

— Nu vă este foame? Mie îmi este.

***

În adâncurile ameţitorului labirint al *"Relativităţii* lui Esher" se afla o bucătărioară. Văzută dintr-un anumit unghi, părea un palier obişnuit, dar din altul era un perete care adăpostea dulapuri cu ustensile pentru gătit, o chiuvetă, două cuptoare cu microunde şi o platformă mobilă cu arzătoare electrice. Materiile prime fuseseră îngrămădite lângă perete: dovlecei, un pepene, doi iepuri, morcovi, ţelină şi nenumărate mirodenii.

— Ia să vedem cât de rapid putem produce ceva, zise Brennan şi se transformă într-o ceaţă de mişcări iuţi.

Elroy şi Alice se retraseră din faţa braţelor lui, care parcă se înmulţiseră. Unul ţinea un cuţit şi se deplasa în fulgere argintii, astfel că morcovii deveniră feliuţe ce se rostogoleau, iar iepurii părură că se descompun de la sine.

Tânărul se simţea dezorientat, rupt de realitate. Luminiţele albastre de deasupra odăii din turn nu-i trezeau în minte nici o asociere cu o flotă de superfiinţe decise să extermine omenirea. Scena casnică la care asista acum nu-l ajuta cu nimic. În vreme ce un alien îi prepara cina, mânuind un cuţit, Elroy Truesdale privea prin uşa înaltă a castelului spre peisajul înclinat într-o parte.

— Mâncarea provine de afară, nu-i aşa? întrebă Alice. Atunci, de ce ne-ai interzis să ne atingem de fructe şi de celelalte?

— Ei bine, există posibilitatea ca virusul arborelui-vieţii să le fi infestat. Prin gătit, virusul este distrus, deşi şansele lui de supravieţuire sunt mult reduse dacă nu îmbogăţesc solul cu oxid de taliu. (Brennan nu se întrerupse din activitate şi nici nu-şi desprinse ochii de la munca lui.) Când am rupt-o cu Pământul, m-am găsit confruntat cu o Dilemă Finagle. Aveam alimente, însă îmi trebuia virusul din rădăcinile arborelui-vieţii. Am încercat să-l dezvolt în alte produse: mere, rodii...

Îşi înălţă privirea, ca să vadă dacă cei doi pricepuseră aluzia, apoi urmă:

— Am obţinut o varietate care se putea dezvolta în igname, şi atunci am ştiut că voi putea supravieţui aici.

Brennan aranjase iepurii şi legumele ca într-un decor pentru pictarea unei naturi moarte. Introduse recipientul în cuptor.

— Bucătăria mea are tot felul de produse liofilizate. Din fericire, obişnuiam să mănânc bine. Ulterior, am obţinut seminţe de pe Pământ. N-am fost niciodată cu adevărat în pericol, oricând mă puteam întoarce acasă. Nu-mi plăcea însă ceea ce s-ar fi întâmplat cu civilizaţia, dacă aş fi făcut-o. — Se răsuci şi-i anunţă: Este gata în cincisprezece minute.

— Nu te-ai simţit singur? întrebă fata.

— Ba da.

Brennan ridică o masă din podea. Nu era un obiect din plastic cu memorie, care să apară singur, ci o placă groasă de lemn, îndeajuns de masivă ca să-i solicite muşchii. O privire aruncată Alicei îi spuse că aceasta aştepta mai mult decât un răspuns simplu.

— Uite ce-i, aş fi fost singur oriunde. Tu ştii asta.

— Nu, n-o ştiu. Noi te-am fi primit cu braţele deschise.

— Roy, schimbă brusc vorba Brennan, tu ai mai fost aici înainte. Ţi-ai dat seama.

Tânărul încuviinţă din cap.

— Ştii cum ţi-am anulat amintirile respective?

— Nu ştiu şi nimeni n-o ştie.

Elroy se încordase, pregătindu-se să asculte.

— Cel mai simplu lucru din lumel Imediat după ce te-am ameţit cu o armă paralizantă, am efectuat o înregistrare a creierului tău. Amintirile complete. Înainte de a te lăsa în Steiuri, ţi-am şters mintea şi am introdus înregistrarea făcută anterior. Bineînţeles, procesul este mult mai complex decât l-am prezentat eu — implică memoria ARN-ului şi nişte câmpuri electrice foarte complicate — , dar n-am fost nevoit să selectez amintirile pe care doream să le îndepărtez.

— Brennan, şopti Elroy, asta-i ceva oribili

— De ce? Pentru că, pentru o vreme, n-ai fost decât o creatură lipsită de raţiune? Nu intenţionam să te abandonez în starea aceea. Am procedat aşa de peste douăzeci de ori şi n-am înregistrat nici un accident.

— Nu înţelegi, spuse tânărul. A fost un *eu* care a petrecut patru luni cu tine. El nu mai există, l-ai ucis.

— Începi să înţelegi.

Elroy îl privi drept în ochi.

— Ai avut dreptate. Tu eşti diferit. Ai fi fost singur oriunde.

Brennan aşeză masa. Trase scaune pentru musafirii săi, deplasându-se cu acea încetineală graţioasă specifică unui chelner perfect. Îi servi, oprind pentru sine jumătate din mâncare, apoi se aşeză şi înfulecă cu eficienţa unui lup. Se comportă conform manierelor elegante, dar termină cu mult înaintea lor. Sub stern i se zărea acum o proeminenţă vizibilă.

— Situaţiile neprevăzute îmi provoacă foame, spuse el. Vă rog să mă scuzaţi. Nu-i politicos, dar am de dus un război.

Plecă, alergând ca un sprinter.

***

În următoarele zile, Elroy şi Alice se simţiră ca musafirii nedoriţi ai unei gazde perfecte. Nu-l văzură prea mult pe Brennan. Când îl întrezăreau undeva pe Kobold, era în continuă alergare. Se oprea să-i întrebe cum se distrau, le pomenea despre ceva care poate că scăpaseră din vedere, apoi dispărea... În fuga mare.

Sau îl găseau în laborator, efectuând reglaje tot mai delicate ale "telescopului" său. Acum, pe fundalul de pitice roşii şi nori de praf interstelar se zărea o singură navă: o flacără albastră de fuziune, în jurul căreia scânteia lumina deplasată spre galben a heliului.

Vorbea cu ei, dar fără să-şi întrerupă munca.

— Este configuraţia Phssthpok, ti anunţă cu satisfacţie evidentă. N-au modificat un lucru bun. Vedeţi punctul negru din mijlocul flăcării? în timpul decelerării, cala ocupă prima poziţie. Este un modul mai mare decât cel pe care l-a avut Phssthpok, iar navele se deplasează mai încet decât a făcut-o el la distanţa respectivă. Nu s-au apropiat *atât* de mult de viteza luminii. Vor ajunge aici abia peste o sută şaptezeci şi doi sau o sută şaptezeci şi trei de ani.

— Este bine.

— Aşa ar trebui să fie. Întâi cala, în care se află Prăsitorii în anabioză. Nu vi se pare o configuraţie vulnerabilă?

— Nu atunci când ei sunt două sute treizeci, iar tu unul singur.

— Nu sunt nebun, Roy. Nu-i voi ataca singur, ci voi cere ajutor.

— De la cine?

— De la Wunderland. Este colonia cea mai apropiată.

— Cum? Nu! Pământul este mai aproape.

— Ai înnebunit? Nici măcar nu intenţionez să *avertizez* Pământul. Pământul şi Centura conţin optzeci la sută din omenire, incluzând toţi descendenţii mei. Şansa lor cea mai mare este să nu se implice în conflict. Dacă o alta planetă duce lupta şi pierde, este posibil ca amicii noştri să rateze Pământul pentru o vreme.

— Aşadar, foloseşti Wunderland ca pe o momeală? O să le spui amănuntul ăsta?

— Nu fi prostuţ!

***

Se plimbau pe Kobold şi încercau să-l evite pe Brennan. Acesta apărea pe neaşteptate lângă ei, dinapoia unei stânci, sau ieşind în goană dintre arbori, întotdeauna grăbit, întotdeauna menţinându-se pe picior de război; nu le spusese niciodată cum

anume. Purta permanent aceeaşi vestă. Nu era pudic, nu-i trebuia protecţie în faţa elementelor naturii, dar avea nevoie de buzunare. Din câte bănuia Elroy, vesta conţinea şi materiale de protecţie; într-unui dintre buzunarele mai mari putea încăpea un costum spaţial pliat.

O dată, se întâlni cu ei lângă una dintre colibele emisferice. Îi conduse într-o ecluză şi le arătă ceva dincolo de peretele interior din sticlă.

Într-o imensă cavitate cu pereţi de stâncă plutea o sferă argintie cu diametrul de trei metri, lustruită ca o oglindă.

— Pentru a fi menţinută acolo, e necesar un câmp gravitaţional al dracu' de mare, zise Brennan. Este alcătuită în principal din neutroniu.

Elroy fluieră încetişor, iar Alice întrebă:

— Nu-i instabilă? Este prea mică.

— Sigur că ar fi instabilă, dacă nu s-ar afla într-un câmp de stază. Am realizat-o sub presiune, apoi am declanşat câmpul de stază înainte ca să-mi poată exploda în faţă. M-aţi crede dacă v-aş spune că acceleraţia gravitaţională la suprafaţa ei este de 8 milioane *g?*

— Eu te-aş crede.

Neutroniul era, practic, cea mai densă stare a materiei: neutroni aglomeraţi unul lângă altul în condiţii de presiune ce le depăşeau pe cele din miezurile majorităţii stelelor. Doar o hipermasă i-ar fi depăşit densitatea, însă o hipermasă nu era alcătuită din materie, fiind o sursă gravitaţională punctiformă.

— M-am gândit s-o las aici ca momeală, în cazul că o navă Pak ar trece pe lângă mine. Acum, sunt prea multe. Nu le pot lăsa să descopere pe Kobold. M-aş trăda imediat.

— Vrei să distrugi Kobold?

— Sunt silit s-o fac.

Uneori, îşi găteau singuri, evitând cartofii şi ignamele, aşa cum îi instruise Brennan. Alteori, acesta prepara mâncarea. În ciuda vitezei lui ameţitoare, nu era niciodată grăbit — şi totuşi, după ce terminau de mâncat, nu stătea niciodată să mai discute cu ei. Câştiga în greutate, dar în acelaşi timp părea alcătuit numai din muşchi, iar uriaşele lui articulaţii noduroase continuau să-i dea aspectul unui schelet.

În mod invariabil, era politicos şi nu li se adresa niciodată cu superioritate.

— Ne tratează ca pe nişte pisoi abia fătaţi, se plânse Alice. Este ocupat, însă are grijă să ne dea de mâncare şi uneori să oprească ca să ne scarpine după urechi.

— Nu-i vina lui. Nu-l putem ajuta cu nimic. Îmi pare rău că nu avem cum...

— Şi mie.

Fata stătea întinsă pe iarbă, sub razele calde de soare, care căpătaseră o culoare stranie. Brennan îndepărtase componenta de difracţie din lentila gravitaţională ce apropia Soarele, pentru ca lumina să nu interfereze cu vizibilitatea. Acum, cerul era negru. Soarele era mai mare şi mai palid; nu putea răni văzul oamenilor.

Pentru a-i fi mai uşor să regleze multiplele câmpuri gravitaţionale, Brennan oprise rotaţia lui Kobold şi vântul sufla în permanenţă. Şuiera prin noaptea veşnică din jurul laboratorului lui Brennan; răcorea'arşiţa amiezelor de pe această emisferă a globului acoperit de iarbă. Plantele încă nu începuseră să se ofilească, dar aveau s-o facă.

— O sută şaptezeci de ani, rosti fata. Nici măcar nu vom şti cum s-a încheiat totul.

— Am putea trăi până atunci.

— Probabil că da.

— Cred că Brennan are mai mulţi viruşi de arborele-vieţii decât îi trebuie.

Alice se înfiora şi tânărul râse.

— În curând, va trebui să plecăm, spuse ea ridicându-se în capul oaselor.

— Fii atentă!

În cascadă se zărea un cap, urmat imediat de un braţ care-i salută, agitându-se frenetic. Aproape imediat, Brennan înotă spre ei, cu braţele rotindu-se aidoma unor elice.

— Trebuie să vâslesc ca nebunul, comentă el, pentru că sunt mai greu decât apa. Cum vă descurcaţi?

— Bine. Cum merge cu războiul?

— Tolerabil. — Brennan ridică mâna, arătându-le o pungă de plastic etanşă în care se zăreau câteva bobine de date. — Astea sunt hărţi stelare. Mă pregătesc de plecare. Dacă aş putea concepe o armă nouă şi extrem de puternică, aş mai rămâne un an, ca s-o construiesc. Aşa, însă, a mai rămas o verificare finală.

— Avem noi arme, în nava noastră, spuse Elroy. Poţi să le iei.

— Imediat şi cu multe mulţumiri. Ce aveţi?

— Lasere manuale şi puşti.

— Mda, cel puţin n-au o masă prea mare. Mulţumesc!

Şi Brennan dădu să se întoarcă spre lac.

— Hei!

— Ce s-a întâmplat?

— N-ai nevoie de ajutor? întrebă tânărul simţindu-se stânjenit.

Brennan îl privi îndelung.

— Ba da, vorbi în cele din urmă. Nu uita — tu ai cerut asta.

— Exact, încuviinţă ferm Elroy.

De acum, senzaţia *În ce m-am mai băgat?* devenise familiară.

— Aş dori să mă însoţeşti.

Tânărul încremeni.

— Brennan, interveni Alice, dacă ai nevoie de ajutor, mă ofer şi eu voluntară.

— Îmi pare rău. Pe tine nu te pot folosi.

— Nu ştiu dacă am amintit, se încruntă fata, dar sunt poliţistă instruită pentru luptă. Am urmat cursuri de armament, de vehicule spaţiale şi de urmăriri.

— În plus, eşti gravidă.

El însuşi infinit de adaptabil, Brennan avea obiceiul de a lansa bombe în conversaţie, aparent fără să-şi dea seama. Alice îşi pierdu pentru o clipă răsuflarea.

— Cum sunt?

— Trebuia să fi manifestat mai mult tact? Scumpa mea, te poţi aştepta la un eveniment binecuvântat...

— De unde ştii?

— Hormonii s-au modificat în mod evident. Ce naiba, nu poate fi chiar o surpriză pentru tine! Probabil că deja ţi-a întârziat...

— ... ultimul ciclu, îi încheie ea fraza. Ştiu! Mă gândisem să am un copil, dar asta înainte de afacerea Vandervecken, iar după aceea... ei bine, Elroy, n-ai mai fost decât tu. Crezusem că toţi planetarii...

— Nu, eu am aprobarea pentru un copil. Cum crezi că se înmulţesc planetarii? Ţi-aş fi spus, dar niciodată...

— Nu mai fi atât de tulburat. — Fata se sculă şi-l cuprinse în braţe. -Eu sunt mândră. Mintea ta cea înceată poate pricepe

asta?

— Şi eu sunt mândru.

Elroy zâmbi, deşi puţin forţat. Bineînţeles că dorea să fie tată. Şi totuşi...

— Acum, ce vom face?

Alice păru neliniştită, însă nu răspunse.

Situaţia scăpa rapid de sub control. Brennan aruncase prea multe bombe deodată. Elroy strânse puternic din pleoape, ca şi cum asta l-ar fi putut ajuta cu ceva. Când redeschise ochii, ceilalţi doi îl priveau fix.

Alice era însărcinată.

Luminiţe albăstrui.

— O... o... o să plec, le spuse. Nu fug de tine, iubito, adăugă el repede şi o strânse cu putere de umeri. Vom aduce un copil pe lume. Aceeaşi lume care, printr-o stranie coincidenţă, este acum ţinta a d-d-doiiă sute treizeci de...

— Am localizat şi al doilea val, îl anunţă Brennan.

— La dracul Numai asta nu doream să aud!

Alice Ti acoperi gura cu palma ei.

— Te înţeleg, credinciosul meu echipaj. Cred că ai dreptate.

Iar în văzduh se simţi mirosul de ars al punţilor de retragere.

***

Stăteau sub ramurile singurului arbore uriaş şi priveau. Brennan era concentrat asupra unui instrument pe care-l scosese dintr-un buzunar al vestei.

Naveta-solo veche de două sute de ani semăna cu o insectă micuţă cu un ac lung în coadă; plasele de încărcătură erau desfăcute aidoma unor aripi diafane, iar vârful acului scânteia de lumină actinică. Dinspre ea răzbătea un ţiuit ascuţit. Brennan petrecuse o zi întreagă învăţând-o pe Alice cum să folosească nava, cum s-o întreţină şi cum s-o repare. Elroy n-ar fi crezut că o zi putea fi îndeajuns, dar dacă Brennan fusese mulţumit... Iar Alice se descurcase bine. Decolase perfect vertical, după care virase lin spre Soare.

Tânărul simţise un imbold copleşitor, senzaţia că dacă nu făcea ceva imediat, în clipa aceea, avea să regrete toată viaţa. Imboldul trecuse însă de mult. Rămăsese nemişcat, mulţumindu-se să privească.

Soarele părea straniu acum. Brennan meşterise la lentilele gravitaţionale, modificându-le într-un sistem de lansare pentru navetă. În timp ce tânărul se uita, soarele se deplasă puţin spre stânga, pălind, pentru a se suprapune cu naveta.

Alice dispăruse.

— N-o să aibă probleme, spuse Brennan. Ar trebui să facă o afacere frumoasă cu naveta aia. Nu-i doar o antichitate, ci are şi o semnificaţie istorică, iar eu am făcut câteva modificări interesante în...

— Sigur că da, îl întrerupse Elroy.

Iarba se veştejea şi frunzele copacilor se îngălbeniseră. Brennan golise iazul; se zărea fundul puţin adânc, acoperit de mâl. Kobold îşi pierduse deja farmecul.

— Haide! îl bătu pe umăr Brennan.

Coborîîn albia fostului iaz. Elroy îl urmă, strâmbând din nas. Noroiul rece îi plescăia între degetele de la picioare.

Brennan se opri, vârî braţul adânc în mâl şi trase în sus. O uşă metalică se ridică cu un zgomot de aspiraţie. Uşa unei ecluze.

***

Acum totul se derula foarte rapid. Ecluza conducea într-o cabină de control micuţă, cu două fotolii-cuşetă şi un ecran circular de trei sute şaizeci de grade, dispus deasupra unui pupitru de comandă asemănător celui din navele obişnuite.

— Dacă vrei, poţi să-ţi pui centurile, zise Brennan. Dacă dăm greş acum, oricum suntem morţi.

— N-ar trebui să cunosc ceva...

— Nu. După ce pornim, poţi inspecta vehiculul cât ai chef. Ce naiba, vei avea un an la dispoziţie!

— De ce eşti atât de grăbit?

Brennan îl privi cu coada ochiului.

— Fruntea sus, Roy! Eu am stat aici mai mulţi ani decât a trăit Bunica 'Stelle.

Apoi, activă ecranul.

Pluteau în interiorul găurii din covrigul lui Kobold. Brennan apăsă un buton şi satelitul se deplasă brusc.

— Am decis să plecăm în forţă, zise el. O să avem viteza de desprindere multiplicată cu radical din doi.

— Bine.
Kobold încetini, se opri, apoi se apropie aidoma pumnului unui zeu al războiului. Fără să vrea, Elroy scoase un scâncet. Trecuseră prin gaură într-o clipită şi în faţa lor se întindea spaţiul negru.
Tânărul se întoarse pentru a privi înapoi, însă Kobold dispăruse deja. Soarele era o steluţă printre multe altele.
— Să mărim niţel imaginea, vorbi Brennan.
Soarele deveni mult mai mare — imaginea se extinse peste o secţiune dreptunghiulară a ecranului — şi Kobold se zări, micşorându-se grăbit. Amplificarea vizuală crescu din nou şi Kobold acoperi ecranul.
Brennan apăsă un buton roşu.
Suprafaţa lui Kobold începu să se boţească, de parcă o mână invizibilă l-ar fi strâns în pumn. Stânca vibră şi străluci galben, fierbinte. Elroy simţi tulburare în suflet — avea impresia că cineva bombarda Disneyland-ul.
— Ce ai făcut? întrebă el.
— Am decuplat generatorii gravitaţionali. Nu-I puteam lăsa aici, ca să fie descoperit de navele Pak. Cu cât durează mai mult până ce aceşti indivizi găsesc obiecte artificiale în jurul Soarelui, cu atât este mai bine pentru noi. (Kobold devenise în totalitate galben-portocaliu, se topea şi se micşora.) Peste câteva minute, se va lichefia peste sfera de neutro-niu. După răcire, va fi practic imposibil de detectat.
Kobold era un punct orbitor de alb.
— Si acum?
— De acum, nu se va întâmpla nimic vreme de un an, două luni şi şase zile. Vrei să cercetezi nava?
— Nu se va întâmpla nimic?
— Vreau să spun că pe durata respectivă nu vom mai accelera. Priveşte!
Degetele lui Brennan dansară peste comenzi. Ecranul îl ascultă supus, afişând o hartă tridimensională a Soarelui şi a vecinătăţii sale pe o rază de douăzeci şi cinci de ani-lumină.
— Noi ne găsim aici, lângă Soare. Destinaţia noastră este *aceasta.* Punctul se găseşte între Alpha Centauri şi steaua Van Maanen. Când vom porni statoreactorul, ne vom îndrepta direct spre flota Pak. Dacă nu cunosc viteza jetului nostru de ejecţie, ei nu ne vor putea determina viteza şi nu vor şti care Ti este

componentul transversal. Vor bănui atunci că eu vin dinspre steaua Van Maanen şi că mă îndrept spre Alpha Centauri. Nu vreau să-i aduc spre Soare.

— Mi se pare corect, recunoscu tânărul.

— Să-i dăm drumul, zise Brennan. Mai târziu, vom putea discuta şi detalii. Vreau ca tu să fii capabil să pilotezi nava asta, dacă eu voi păţi ceva.

***

Brennan o numea *Olandezul Zburător.* Deşi în interiorul ei existau alte vehicule zburătoare, cu greu putea fi considerată navă.

— Dacă vrei să fii foarte pedant, rosti încântat Brennan, aş putea pretinde că navigăm. În spaţiu, există fluxuri gravitaţionale aidoma mareelor, dar şi vânturi fotonice sau bancuri de praf în care ne putem împotmoli.

— Cu toate astea, la pornire tu ai pilotat-o.

— Aşa-i — şi totuşi, dacă ar fi nevoie aş putea fabrica o velă solară. Nu vreau, însă, fiindcă am deveni mult mai vizibili.

Olandezul Zburător era o matrice de stâncă, în cea mai mare parte goală în interior. Trei uriaşe cavităţi conţineau componentele unui statoreactor Bussard de tip Pak. Brennan îl denumise *Protectorul.* O altă cavitate găzduia nava lui Elroy Truesdale. Altele constituiau încăperile de locuit.

Exista şi o seră hidroponică.

— Asta-i teritoriu interzis, îi atrăsese atenţia Brennan. Arborele-vieţii. Să nu intri niciodată acolo.

Mai exista, de asemenea, o sală de sport. Brennan petrecu o vreme acolo, arătându-i tânărului cum să regleze maşinăriile pentru muşchii de Prăsitor. Gravitaţia era aproape nulă în *Olandezul Zburător.* Amândoi trebuiau să exerseze.

Exista un atelier mecanic.

Exista un telescop: mare, totuşi clasic.

— De acum înainte, nu vreau să mai utilizez generatoarele gravitaţionale. Vreau să părem un bolovan spaţial. Mai târziu, vom arăta ca o navă Pak.

Elroy avea impresia că aşa ceva nu era necesar.

— De-abia peste jumătate din cei o sută şaptezeci şi trei de ani, Pak vor găsi vreo urmă a ceea ce facem noi acum.

— Poate...

Apoi exista *Protectorul.*

Primele săptămâni ale călătoriei fură dedicate aproape exclusiv instruirii lui Elroy, în vederea pilotării statoreactorului. Tânărul învăţă diferenţele dintre nava lui Phssthpok şi cea a lui Brennan.

— Nu ştiu câtă vreme vom dori să păstrăm camuflajul, îi spuse Brennan. Poate pe vecie. Poate numai pentru încă o oră. Depinde.

De aceea, Brennan transformă cabina de comandă într-un centru de instruire şi antrenament, cuplând senzori la sistemele de comandă şi monitorizând informaţiile provenite din exterior. Elroy învăţă să menţină o acceleraţie constantă de 0,92 *g.* Învăţă să modifice câmpurile, pentru a înceţoşa într-o anumită măsură amprenta jetului. Propulsia lui Phssthpok nu fusese atât de fin reglată precum cea a lui Brennan, datorită călătoriei sale de aproape treizeci şi unu de mii de ani-lumină.

Cabina de control a statoreactorului era mult mai mare decât se aşteptase Elroy.

— Phssthpok nu avea la fel de mult spaţiu, nu-i aşa?

— Nu. El trebuia să transporte alimente, aer şi aparatură de reciclare pentru aproape o mie de ani. Eu nu sunt nevoit să fac acelaşi lucru. Desigur, şi noi vom fi cam înghesuiţi... dar vom beneficia şi de divertisment. Phssthpok fie că nu deţinea tehnologia noastră în domeniul calculatoarelor, fie că n-a utilizat-o.

— Mă întreb de ce oare?

— Unui Pak i s-ar părea inutil ca o maşinărie să gândească pentru el. El gândeşte deja prea bine... şi asta-i place prea mult.

Interiorul calei în formă de picătură nu aducea câtuşi de puţin cu cel al navei aliene care pătrunsese în Sistemul Solar cu două secole în urmă. Acolo se găsea moartea. Se puteau declanşa jeturi poziţionale violente, care să fie întrebuinţate drept arme. Pe axa cea mare a calei era montat un laser cu raze-X. Paralel cu el, un tub gros genera un câmp magnetic direcţionat.

— Ar trebui să afecteze câmpurile unui statoreactor Bussard bazat pe monopoli. Evident, este foarte posibil ca pilotul să nu păţească nimic, dacă nu l-ai sincronizat perfect.

După ce învăţase cum să-l utilizeze — şi asta durase destul

de mult, fiindcă Elroy ştiuse prea puţine despre teoria câmpului — , Brennan începuse instruirea asupra momentului.

În clipa aceea, Elroy se răzvrătise.

Ultimele două luni nu fuseseră deosebit de plăcute. Tânărul revenise la şcoală, ca unic elev al unui profesor cu normă permanentă care nu putea fi ocolit sau trişat. Nu-i plăcea să redevină copil. Ducea dorul spaţiilor deschise de pe Pământ. Îi ducea dorul Alicei. La naiba, ducea dorul *femeilor.* Iar situaţia aceasta avea să continue vreme de cinci ani!

Cinci ani, urmând ca restul vieţii să-l petreacă pe Wunderland. Nu cunoştea multe despre Wunderland, doar că avea o populaţie mică şi risipită, iar tehnologia se depăşea puţin stadiul rudimentar. Un paradis idilic, un loc superb pentru a-ţi trăi viaţa... până la apariţia lui Brennan. După aceea, Wunderland avea să fie pe picior de război.

— Flota Pak se găseşte la o sută şaptezeci şi trei de ani depărtare, accentuă pământeanul, iar noi vom ajunge la Wunderland peste cinci ani. Ce te face să crezi că vei avea nevoie de un artiierist? Şi, de fapt, ce caut eu aici?

Brennan se prinse de marginea ajutajului unei torpile cu fuziune.

— Ai putea spune că am învăţat ce înseamnă să nu fiu încrezut. Mă gândisem de multă vreme să caut o flotă Pak în spaţiu, dar n-am făcut-o. Probabilitatea era pur şi simplu prea redusă. Ei bine, am încetat să mă bizui pe probabilităţi.

— Care probabilităţi? Ştim cu precizie unde se găseşte respectiva flotă...

— N-am vrut să te îngrijorezi. Este o chestie cu bătaie lungă.

— Ei bine, îngrijorează-mă! M-am *plictisit!*

— Bine, atunci să ne întoarcem puţin în trecut. Ştim unde se află prima flotă şi cât este de mare. A doua flotă a fost lansată abia după trei sute de ani. În privinţa urmelor ei, n-am găsit decât o pată neregulată a aceloraşi produse chimice de evacuare, situată în lateral faţă de prima flotă şi deplasându-se ceva mai rapid. Nu avea aceeaşi direcţie ca prima flotă. Ar fi consumat prea mult combustibil.

— Cât de mare este?

— E mai mică. Cred că numără vreo o sută cincizeci de nave, dacă nu cumva au schimbat proiectul iniţial, ceea ce este posibil. Asta nu pot şti.

— Există şi a treia flotă?

— Dacă există, n-o voi putea detecta niciodată. În tot cazul, ca să construiască a doua flotă, cei din neamul Pak au fost nevoiţi să iasă în spaţiu, în căutare de materii prime. Poate că au exploatat corpurile din sistemele planetare vecine şi au construit navele chiar acolo. Cât ar dura construirea unei a treia flote? Dacă ea există, este mult prea departe pentru mine. Ideea este însă că trebuie să existe o *ultimă* flotă.

— Şi ce dacă?

— Bănuiesc că atunci când a plecat ultima flotă — a doua, a treia, a patra, nu contează a câta a fost—, câţiva Protectori au rămas pe planeta de origine. Mai presupun că ei au fost cei fără descendenţi Prăsitori. Au rămas, pe de o parte, ca să lase loc pe nave şi, pe de altă parte, fiindcă puteau face nişte lucruri bune pe planeta lor.

— Pe o planetă pustie? În ce fel?

— Puteau construi o flotă de cercetare.

Nu era prima dată când Elroy îşi punea întrebări legate de sănătatea mentală a lui Brennan. Modificările din fiziologia sa, plus cele douăzeci şi două de decenii de singurătate... Şi totuşi, dacă era nebun, Brennan rămânea prea inteligent ca să se trădeze.

— Dar asta înseamnă că flota aceea de cercetare ar fi cu cinci sute de ani în urma celorlalte, îi atrase el atenţia cu blândeţe

— Pare o tâmpenie, aşa-i? Nu uita însă că ei pot experimenta. Nu sunt siliţi să întrebuinţeze un model despre care ştiu sigur că funcţionează, deoarece acum nu riscă decât propriile lor vieţi. Nu mai au nevoie de module cală. Pot rezista oricât de mult la acceleraţii de 3 *g*- o ştiu sigur. În felul acesta, se reduce şi masa proviziilor, deoarece călătoria durează mai puţin. În absenţa Prăsitorilor, pot face tot soiul de lucruri... de pildă să deschidă noi exploatări miniere, declanşând erupţii în crusta planetei.

— Ai o imaginaţie debordantă.

— Mulţumesc. Ipoteza mea este că ei intenţionează să depăşească primul val de nave refugiate cam la distanţa la care telescoapele Pak nu sunt îndeajuns de precise pentru a examina mai departe regiunea interstelară. De acolo, *vor* conduce flota. Mai eşti plictisit?

— Nu, deşi cred că visezi cu ochii deschişi. E posibil ca ei să nu fi construit niciodată aceste nave ipotetice. E posibil să fi fost prinşi chiar de ceea ce i-a determinat să fugă din nucleul galactic.

— Ce naiba, s-ar fi putut să prindă deja al treilea val şi să fi ajuns la al doilea. Sau poate că navele cercetaşilor au fost distruse. Sau — asta pentru cazul în care n-ai înţeles ideea finală — poate că vor sosi dintr-o clipă în alta.

— Nu le-ai găsit?

— Cum? Cercetând un cer întreg? N-ar sosi dintr-o singură direcţie, ci ar converge asupra Soarelui din direcţii aleatorii. În locul lor, aşa aş proceda. Nu uita ce anume se aşteaptă să găsească: o planetă de Protectori Pak conducând o civilizaţie veche de două sute de ani. Este un interval suficient pentru a popula o lume virgină, începând cu o populaţie de... Treizeci de milioane de Prăsitori de toate vârstele i-ar fi adus lui Phssthpok cam trei milioane de Protectori recent modificaţi. Cercetaşii n-ar intenţiona să trădeze poziţia flotei lor.

— Mda.

— Aş putea face *ceva,* dar va dura câteva zile până-mi voi construi aparatele necesare. Mai întâi, doresc să mă asigur că tu poţi lupta cu nava asta. Să revenim în cabina de comandă..

***

Un câmp magnetic direcţionat va agita plasma interstelară, pe măsură ce aceasta este călăuzită într-un statoreactor Bussard. Ca armă, câmpul poate fi făcut să dirijeze fluxul de plasmă spre o ţintă. Ochitorul va trebui să varieze loviturile, altfel pilotul inamic ar putea compensa efectul armei. Variaţiile densităţii locale a hidrogenului l-ar afecta. Dacă plasma este suficient de densă local, inamicul n-ar putea nici măcar să-şi decupleze propulsia fără să fie carbonizat. O parte a scopului câmpurilor colectoare este să protejeze nava de particulele razelor gama pe care le arde drept combustibil.

— Dacă poţi, loveşte-l în vecinătatea unei stele, zise Brennan. Şi nu-l lăsa să-ţi facă acelaşi lucru.

Laserul constituia o moarte mai sigură, dacă lovea o navă. Însă, la începutul unei bătălii, o navă duşmană s-ar fi găsit la cel puţin câteva secunde-lumină depărtare. Ar fi fost o ţintă mică şi

greu de lovit, cu imaginea întârziată secunde sau chiar minute. Aripile de aproape două mii de kilometri ale câmpului colector al statoreactorului ar fi fost mai lesne de nimerit.

Torpilele telecomandate erau multe şi variate. Unele erau simple bombe cu fuziune. Altele emiteau rafale de plasmă incandescentă prin câmpul statoreactorului, sau vapori de carbon pentru a produce variaţii bruşte ale vitezei de ardere, sau o jumătate de tonă de radon presurizat într-un câmp de stază. Moarte mai simplă, ori mai complicată. Altele erau simple momeli, baloane argintate.

Elroy învăţă.

Trecuseră aproape trei luni de la distrugerea lui Kobold şi tânărul era în plină luptă. În ultima vreme, ajunsese să îndrăgească aceste bătălii simulate, dar cea actuală nu-i plăcea deloc. Brennan azvârlea totul asupra lui. Cercetaşii Pak folosiseră o acceleraţie de 3 *g* până ce trecuseră prin spatele său, apoi bum! 6 *g* şi se apropiau. O parte a torpilelor lui greşiseră ţintele; cercetaşii le afectau cumva sistemul de ghidare. Îi ocoleau laserul cu atâta uşurinţă încât îl decuplase. Trăseseră ei cu laserul, nu numai asupra navei sale, ci şi în câmpul dinapoia lui, unde atomii de hidrogen se întâlneau şi fuzionau, astfel că *Protectorul* se zgudui şi tânărul îşi făcu griji în privinţa lagărelor generatorului. Îl împroşcară cu bombe având viteze incredibile — probabil lansate printr-un accelerator liniar. Elroy trebui să le ocolească prin curbe lente, aleatorii. *Protectorul* nu era o navă tocmai manevrabilă.

Stătuse trei zile în modulul de comandă, mâncând acolo şi folosind pilulele energizante. Jucând jocul lui Brennan. Era însă furios de moarte.

În interiorul navelor pe care le putea discerne doar prin intermediul instrumentelor, el îşi imagina chipuri dure, ca al lui Brennan.

Doi cercetaşi se apropiau din spatele său şi, în cele din urmă, îl lovi pe unul *cu* câmpul magnetic direcţionat şi-i privi câmpul colector înflorind într-o flacără şi disipându-se.

Atunci îşi dădu seama că erau *două perechi* de câte două nave. Lua-l-ar dracu' oricum pe Brennan! Lovise nava din frunte, însă cea din spate continua să se afle acolo... şi încetinea. Pierderea conducătoarei îi redusese viteza. Elroy se concentră asupra celei de-a doua echipe, care se apropia.

Încercă să cotească. Două nave cuplate între ele ar fi trebuit să fie mai puţin manevrabile decât una... şi peste o oră ştiu că avusese dreptate. Virase doar o fracţiune dintr-un minut de arc, însă ele viraseră şi mai puţin. Putea continua genul acela de manevre şi simultan să-şi schimbe orientarea faţă de ele.

Testă câteva arme asupra navei solitare, rămasă în spatele lui.

Apoi, jumătate din pupitrul de comandă al arsenalului se înroşi şi fu nevoit să ghicească ce anume îi explodase în modulul posterior. Probabil că idiotul de proiector — încercase să străpungă câmpul colector al inamicului. Fu aproape sigur că nava lui nu păţise nimic şi mai riscă presupunerea că explozia îi avariase laserul, care altfel i-ar fi putut fi de folos. Lansă o salvă de torpile din partea calei opusă exploziei. Nava conducătoare a celei de-a doua perechi se transformă într-un glob de foc şi pieri.

Rămăseseră numai două nave-secunzii din fiecare pereche-care aveau o acceleraţie mai mică decât a lui. Şovăi puţin, apoi decise. Continuă să se ferească de proiectile şi de raze laser.

Cercetaşii rămaseră în urmă. Îi privi micşorându-se... apoi unul încetă să se mai micşoreze... şi înţelese că acela reuşise, cine-ştie-cum, să-şi crească viteza şi-i venea din spate cu o acceleraţie de 8 *g.*

Primul imbold al tânărului fu să strige:

— Brennan! Ce-ncerci să faci?!

N-ar fi fost prima dată când strigase. De data aceasta, se abţinu s-o facă. Ghicise răspunsul: a doua navă folosea drept combustibil chiar jetul de evacuare al *Protectorului!* Nu conta cum anume; asta era, de aceea se deplasau în tandem.

Decuplă propulsiile şi lansă două jumătăţi de tonă de radon.

Radonul are o perioadă scurtă de înjumătăţire şi de aceea *trebuie* păstrat în stază. Generatorul se găsea în exteriorul învelişului bombei şi era parţial construit din fier moale. Câmpul colector al inamicului îl făcu ferfeniţă. Peste un minut, radonul se contractă şi se petrecură lucruri incredibile: fuzionă în elemente transuraniene, apoi fisionă imediat.

Contracţia explodă. Câmpul colector scânteie ca un gigantic brad de Crăciun căzut pradă nebuniei. Nava Pak se transformă într-un punct alb-orbitor, micşorându-se.

Ultimul cercetaş Pak rămăsese mult în urmă.

Revenirea la normal decurse lent. Elroy trebui să-şi repete

întruna că nu fusese ceva real, ci doar o simulare. Tresări violent când capul lui Brennan apăru prin twing.

— Ce idee aiurită a mai fost şi asta, se răsti la el să se alimenteze din evacuarea mea?

— Ştiam c-o să mă întrebi, zise Brennan. O să-ţi explic în detaliu, dar mai întâi să discutăm despre luptă.

— Dă-o dracu' de luptă!

— Te-ai descurcat bine. N-a mai rămas mare lucru din arsenal, dar asta-i în regulă dacă nu te mai întâlneşti cu alţi cercetaşi. Nu ai rezervă de combustibil ca să te înscrii pe orbită în jurul lui Wunderland — ai consumat prea mult. Poţi însă abandona *Protectorul,* ca să asolizezi cu cargobotul.

— Drăguţ! Foarte liniştitor! Acum, răspunde-mi cum este posibil ca un cercetaş Pak să folosească jetul meu de evacuare ca sursă de alimentare?

— Configuraţia respectivă este perfect posibilă. De fapt, este una pe care voi începe s-o caut, fiindcă este uşor de găsit. Îţi pot explica mai bine cu ajutorul unor diagrame.

***

Până ajunseră în cabina *Olandezului Zburător,* Elroy se calmase. De asemenea, începuse să tremure. Trei zile petrecute în fotoliul de comandă a *Protectorului* îl epuizaseră fizic şi nervos.

Brennan îl privi gânditor.

— Vrei să amân explicaţiile?

— Nu.

— Bine, atunci voi fi cât mai scurt cu putinţă. Să vedem ce face câmpul tău colector. El preia hidrogenul interstelar întâlnit în cale, pe o rază de aproape cinci mii de kilometri. Îl acumulează prin intermediul câmpurilor magnetice şi-l compactează cu forţă, suficient timp, astfel încât să producă fuziune. Rezultă heliul, plus rămăşiţe de hidrogen şi nişte produse de fuziune.

— Exact.

— Jetul de evacuare este fierbinte şi destul de îngust. În cele din urmă, se va disipa, pierzându-se în spaţiu, ca orice jet propulsor de torpilă. Să presupunem însă că o navă te-ar urmări, *aici.*

Brennan apelă pe ecran o serie de imagini: două nave micuţe, urmărindu-se la o distanţă de o sută cincizeci de kilometri. Înaintea navei din faţă, deplie un con larg, al cărui vârf se găsea puţin în spatele ei. O formă aciculară, cu nava în vârf — câmpul protector al navei -aducea hidrogenul colectat într-un spaţiu inelar, limitat.

— Practic, tu colectezi combustibilul pentru Pakul urmăritor. Câmpul lui colector are diametrul de numai o sută cincizeci de kilometri -Brennan trasă un al doilea con, mult mai îngust — şi-i oferă un control mai delicat asupra curgerii combustibilului său. Este deja fierbinte şi dens. Arde mai bine, într-o fuziune de ordin mai ridicat. Jetul de evacuare va fi mai bogat în beriliu. Este doar una dintre acţiunile pe care acei ultimi reprezentanţi ai neamului Pak le-ar fi încercat. Nava din faţă ar fi fost practic doar căuşul colector — fără combustibil la bord, fără motoare auxiliare, fără încărcătură. Evident, ea trebuia remorcată până atingea viteza de colectare. Nava din spate este mai grea, dar capătă o acceleraţie superioară.

— Crezi că asta a pornit spre noi?

— Poate. Există şi alte variante. Două nave independente, menţinute laolaltă de un generator gravitaţional. Ele se pot separa într-o clipă. Sau ar fi posibil ca nava din faţă să fie cea adevărată, a doua fiind doar un arzător secundar al produselor de evacuare. Indiferent de soluţia aleasă, le pot găsi. Vor produce frecvenţe ale beriliului, strălucind ca o firmă de neon pe cer. Nu trebuie decât să construiesc detectorul.

— Ai nevoie de ajutor?

— Eventual. Acum, du-te şi culcă-te! Peste vreo lună, vom încerca altă simulare.

Elroy se opri în pragul uşii.

— Abia atunci?

— O facem numai ca să te ţin în priză. Eşti pregătit şi nu mai ai ce îmbunătăţi. Fii însă ceva mai atent cu proiectorul electromagnetic. După ce o să te scoli, o să-ţi arăt ce i-au făcut cercetaşii Pak.

— Adică ce i-ai făcut *tu.*

— Ce i-ar fi făcut ei. Du-te si culcă-te!

***

Brennan rămase trei zile în atelierul mecanic, unde poate că dormea, dar în tot cazul nu mânca. Indiferent ce anume ar fi făcut acolo, din interior răzbăteau permanent zgomote şi o vibraţie zumzăitoare se simţea prin stânca *Olandezului Zburător.*

Elroy citi două romane vechi stocate în calculator. Pluti prin grotele şi *coridoarele* de *rocă,* simţindu-se apăsat de senzaţia de a se găsi în subteran. Exersă până la epuizare în sala de gimnastică. Imponderabilitatea îi afectase într-o oarecare măsură tonusul muscular. Trebuia să facă ceva în această privinţă.

Accesă informaţiile despre Wunderland şi află cam ceea ce se aşteptase. Atracţia gravitaţională: 61% din cea terestră. Populaţia: 1.024.000. Suprafaţa colonizată: 7.700.000 km^2. Principala aşezare: München, populaţia: 800. Adio, viaţă metropolitană! Deşi, gândindu-se mai bine, probabil că, până ajungea acolo, München avea să i se pară ca New York-ul.

În a patra zi, zgomotele din atelier încetară. Pătrunzând înăuntru, tânărul îl găsi pe Brennan aparent adormit. Se întoarse să plece, când fostul centuran deschise ochii şi începu să vorbească:

— Depinzi prea mult de virajele acelea lente şi prelungi. Pentru a evita armele Pak, trebuie să-ţi variezi acceleraţia, trebuie să măreşti şi să micşorezi întruna raza câmpului colector. Atunci când ei trag cu o armă de genul unei pulsaţii laser, măreşte raza. Dacă nu îngustezi prea mult jetul de plasmă, nu poţi fi distrus.

Elroy nu era derutat. Se obişnuise cu stilul lui Brennan de a relua subiecte abandonate poate cu zile în urmă. De aceea, intră în joc.

— Ultima navă, spuse el, ar fi putut să se fi apărat aşa, atunci când am lansat radonul spre ea.

— Bineînţeles, dacă pilotul ar fi reacţionat suficient de rapid. La viteze mari ale statoreactorului, porcăria trebuie să ajungă în admisie înainte ca pilotul să ştie că-i în câmpul colector, mai ales că tu nu te-ai folosit de o torpilă acceleratoare. Ai gândit bine, Roy. Aşadar, ţine minte: niciodată nu urmări o navă care fuge. Un pilot bun îţi poate zvârli în câmpul colector o mulţime de chestii. Să sperăm că, în toate bătăliile, noi vom fi cei care vom fugi.

Tânărul îşi aminti pentru ce venise acolo.

— N-ai mai mâncat de două zile. M-am gândit că...

— Nu mi-este foame. Am turnat prisma şi acum aştept să se răcească.

— Ţi-aş putea aduce...

— Nu, mulţumesc.

— Crezi că lucrul ăsta are vreo semnificaţie?

— Nu ţi-am spus că eram previzibil? Dacă în preajmă nu există cercetaşi Pak, ai putea la fel de bine să călătoreşti singur până la Wunderland. Aproape toate datele pe care le cunosc despre rasa asta sunt stocate în calculator. Atunci când un Protector simte că nu-i nevoie de el, încetează să mai mănânce.

— Aşadar, speri cumva că vom găsi cercetaşi Pak.

Brennan râse — un chicotit credibil, deşi gura nu i se clintise. Chipul său nu era chiar rigid, ci aducea mai degrabă cu o piele foarte încreţită. Gura rămânea însă nemişcată, iar cele mai multe din expresiile omeneşti implică folosirea buzelor.

În seara aceleiaşi zile, ieşi din atelier trăgând după sine un instrument greu de o sută cincizeci de kilograme, a cărui principală parte o constituia o prismă mare de cristal. Nu-l lăsă pe Elroy să-l ajute s-o transporte, dar o montară amândoi în focarul telescopului. După aceea, tânărul îi aduse un sandviş şi-l sili să-l mănânce. Rolul acela de dădacă îl irită, însă acelaşi lucru se putea spune despre ideea de a merge singur spre Wunderland.

Brennan dispăruse când Elroy porni în căutarea lui, în după-amiaza celei de-a cincea zile. Îl găsi, în cele din urmă, în singura încăpere ce-i fusese interzisă: sera hidroponică. Se afla lângă un rezervor şi înfuleca de zor igname.

***

Prisma proiecta un spectru multicolor pe o suprafaţă albă. Brennan arătă o linie colorată în verde-strălucitor.

— Lumina beriliului, deplasată spre albastru, anunţă el. Liniile heliului au suit tocmai în violet. De obicei, beriliul se găseşte în spectrul inf raroşu.

— Deplasată spre albastru... (Şi un elev ştia ce însemna asta.) Vine spre noi.

— Poate că nu. Vine în direcţia noastră, dar poate că ţinta nu

suntem noi. Ne găsim la numai două săptămâni-lumină de Soare, iar el se află cam la un an-lumină şi cred că decelerează. Va trebui să verific, să văd dacă-i putem zări jetul de evacuare. Deşi cred că se îndreaptă spre Soare.

— Brennan, asta-i şi mai rău!

— Mai rău de atât nu se poate. Vom afla peste o lună. Până atunci, se va mai deplasa şi vom avea o paralaxă.

— O lună! Dar...

— Stai o clipă! Calmează-te! Cât de mult se poate îndepărta într-o lună? Viteza lui nu-i decât o fracţiune din cea a luminii. Probabil că noi mergem mult mai rapid. O lună n-o să ne coste prea mult — şi trebuie să ştiu câţi sunt, unde sunt şi încotro se îndreaptă. Plus că mai trebuie să construiesc ceva.

— Ce?

— Un gadget. Ceva ce am inventat după ce am descoperit flota Pak, când am înţeles că s-ar putea să existe şi nişte cercetaşi. Planurile sunt în calculator.

***

Elroy nu se temea de solitudine, ci de opusul acesteia. Brennan era un tovarăş ciudat şi *Protectorul* avea să fie supraaglomerat când, în cele din urmă, aveau să părăsească *Olandezul Zburător.* Vreme de aproape o săptămână, tânărul nu se apropie de observator, savu-rându-şi deliberat singurătatea. Plutea în sala pustie de gimnastică, rotindu-şi braţele şi picioarele în cercuri largi. Ulterior, avea să dorească să-şi reamintească sala aceea. Până şi asteroidul pe jumătate sfredelit era prea mic pentru un bărbat care ar fi preferat să escaladeze un munte.

La un moment dat, sugeră altă simulare de bătălie. Acum, modelele navelor Pak realizate de Brennan aveau să fie mai precise. Brennan îl refuză.

— Ştii tot ceea ce-ţi va fi necesar vreodată ca să te lupţi cu ei. Asta te sperie?

— Ce dracu', bineînţeles!

— Mă bucur s-o aud.

În altă zi, Brennan nu se afla în laborator. Elroy porni în căutarea lui. Cu cât căuta mai mult, cu atât se încăpăţâna mai tare, totuşi Brennan părea să nu fie nicăieri.

Finalmente, tânărul se întrebă:

— Cum ar fi procedat Brennan în locul meu? Utilizând logica. Dacă nu-i în interior, atunci trebuie să fie în exterior. Ce anume există în exterior de care să aibă el nevoie?

Exact! Vidul şi accesul la suprafaţă.

Arborele, iarba, mâlul de pe fundul iazului erau toate moarte şi îngheţate. Stelele se vedeau strălucitoare, stranii şi mult mai reale decât pe ecranele de observaţie. Elroy le imagina sub forma unui câmp de bătălie; planetele invizibile din depărtare erau teritoriile disputate, iar învelişurile gazoase din jurul stelelor reprezentau capcane ucigaşe pentru luptătorii imprudenţi.

Zări reflectorul căştii lui Brennan.

Acesta muncea în vid, construind... ceva. Costumul său spaţial părea în egală măsură alien şi anacronic, iar desenul de pe piept era un detaliu dintr-un tablou de Dali: o Madonă cu Prunc. O bucată de pâine plutea în fereastra din torsul Pruncului, care o examina cu o privire gânditoare, de adult.

— Nu veni prea aproape, îi transmise Brennan prin radioul căştii. Am avut vreme destulă să umblu prin bolovanul ăsta, atunci când i-am dat formă lui Kobold. Dedesubtul peisajului se găsesc depozite de elemente pure.

— Ce construieşti?

— Ceva care ar trebui să colapseze de la depărtare un generator de gravitaţie polarizată. Dacă vizitatorii noştri folosesc gravitaţia artificială pentru a-şi ţine navele în tandem, vor trebui s-o polarizeze ca să aibă efect la distanţele respective. Noi ştim că ei ştiu cum să procedeze. Vor pune generatorul în nava a doua, pentru că ea produce suficient surplus de energie ca să menţină câmpul.

— Si dacă se folosesc de altceva?

— Atunci, *Înseamnă* că am irosit o lună. Totuşi, nu cred că utilizează cabluri. La decelerare, nici chiar un cablu Pak n-ar rezista temperaturii jetului de evacuare al navei din spate. Pot crede că au încărcat totul pe nava din spate, întrebuinţând-o pe cea din faţă exclusiv ca statoreactor Bussard. Însă în felul ăsta ar pierde atât putere, cât şi manevrabilitate. Am încercat să proiectez eu însumi o navă de cercetare Pak. Nu-i uşor, fiindcă nu ştiu de ce anume dispun ei. Din punctul nostru de vedere, lucrul cel mai rău la care mă pot gândi ar fi două nave

independente, fiecare cu generatoare de câmp colector multifuncţionale. În felul ăsta, *dacă* într-o luptă pierzi două nave conducătoare, poţi cupla între ele navele din spate şi invers.

— Mda.

— Totuşi, nu-mi vine să cred în soluţia asta. Cu cât fiecare navă conţine mai multe gadgeturi, cu atât rămân cu mai puţine nave. Cred că vor face un compromis. Nava conducătoare este un statoreactor Bussard construit pentru luptă, dar nu foarte diferit de al nostru. Nava din spate este cea mai complexă din tandem, dispunând de generatorul de câmp colector reglabil. Două nave din spate pot fi cuplate, dar nu şi două dintre cele conducătoare. Oricum, ele sunt şi mai vulnerabile. Âi văzut-o chiar tu.

— Atunci, aceşti cercetaşi sunt mai periculoşi decât cei cu care m-am luptat eu.

— Şi sunt trei perechi.

— Trei...

— Forează un soi de con şi vin încoace traversând... Mai ţii minte harta spaţiului din vecinătatea Soarelui? Există o regiune care conţine aproape numai pitice roşii, iar ei vin pe acolo. Cred că intenţionează să stabilească o rută de retragere pentru flotă, în eventualitatea că lângă Soare se va întâmpla ceva rău. Dacă nu, dacă Soarele li se va părea în regulă, vor aborda alte stele pitice galbene. În clipa de faţă, se află la aproximativ un an-lumină de Soare, iar distanţa relativă dintre ele este de opt luni-lumină.

Elroy îşi ridică privirea. Unde anume pe câmpul de luptă...? Găsi Soarele cu uşurinţă, dar nu-şi putea aminti direcţia primei perechi de cercetaşi. Se înfioră în costum, deşi acesta era mult mai confortabil decât fusese vreodată. Brennan îl meşterise pe ici, pe colo.

— Ar putea fi mai multe.

— Mă îndoiesc, zise Brennan. N-am mai descoperit urme de beriliu la nici o modificare a frecvenţei.

— Dar dacă nu vin în perechi, ci câte o singură navă? Atunci ar apărea ca nişte statoreactoare Bussard obişnuite.

— Nu cred asta. Trebuie să fie capabile să se vadă reciproc. Dacă un cercetaş dispare, ceilalţi vor dori să ştie asta.

— Perfect! Aşadar, trebuie să-i ţinem departe de Soare. Ce-ar fi să ne folosim pe noi înşine drept momeală?

— Exact.

Răspunsul acela, rostit pe un ton distrat, era deconcertant. Situaţia se repetase de nenumărate ori, lăsând impresia că Brennan gândise deja totul, în detaliu, de multă vreme. Când tăcerea se prelungi, Elroy întrebă:

— Te pot ajuta cu ceva?

— Nu. Trebuie să termin asta. Completează-ţi cunoştinţele. Studiază astronomia locală — este câmpul nostru de luptă. Informează-te despre Cămin. Nu mai mergem spre Wunderland, ci spre Cămin... dacă vom putea.

— De ce?

— La urma urmelor, Căminul este obiectivul cel mai uşor de atins. De asemenea, acolo există o civilizaţie industrială relativ avansată. Ca atare, vom schimba cursul de înaintare cu nouăzeci de grade.

*****

CĂMINUL: Epsilon Indi 2, a doua dintre cele cinci planete ale unui sistem care include 200 de asteroizi, distribuiţi aleatoriu pe orbite precis cartate. Gravitaţia: 1,08. Diametrul: 16.300 km. Durata de rotaţie: 23 ore 10 minute. Durata de revoluţie: 181 de zile. Compoziţia atmosferică: 23% oxigen, 76% azot, 1% gaze netoxice. Presiunea la nivelul mării: 568 mm Hg.

Un satelit natural — diametru: 2.200 km.; gravitaţia: 0,2; compoziţia suprafeţei: tip selenar.

Descoperită în 2094 de către o statosondă automată de explorare. Colonizată în 2189, în urma unei acţiuni combinate întreprinse de statosonde şi nave-lente...

Colonizarea Căminului fusese uşurată de două tehnici noi. Nave le-lente purtaseră fiecare câte şaizeci de colonişti aflaţi în stază. Cu un secol în urmă, şaizeci de colonişti ar fi ocupat trei sau patru astfel de nave. Şi, cu toate că nici o fiinţă vie nu putea supravieţui drumului în statosonde, acestea fuseseră întrebuinţate pentru alimentarea cu combustibil a navelor-lente. Simultan se folosise şi tehnica mai veche, prin care necesarul de provizii şi materiale al coloniştilor se expedia cu statosondele pe orbita Căminului, economisind spaţiu la bordul navelor-lente. Dacă pe drum apăreau avarii ale unei statosonde, exista timp suficient ca să fie lansată o alta, care s-o înlocuiască.

Iniţial, coloniştii deciseseră să-şi boteze noua lume — Planeta; probabil că-i amuza să se considere urmaşi ai planetarilor. Ajunşi însă pe Cămin, se răzgândiseră, în urma unei crize întârziate de patriotism.

Populaţia: 3.200.000. Suprafaţa colonizată: 15.500.000 km^2. Principalele aşezări... Elroy petrecu o vreme memorând hărţile. În general, oraşele se întemeiaseră la confluenţele râurilor. Comunităţile agricole se aflau în apropierea mărilor. Fauna şi flora erau mai abundente în oceane decât pe uscat şi lucrările agricole necesitau lanţuri ecologice complete; formele de viaţă marine se întrebuinţau ca îngrăşăminte.

Industria extractivă înflorea, dar numai pe Cămin.

Comunicaţiile cu Pământul reprezentau o industrie principală, care tindea să dezvolte alte domenii conexe în ritm constant.

Trei milioane... La data respectivă, o populaţie de trei milioane însemna o rată redusă a naşterilor, chiar dacă iniţial fusese sporită prin naşterile in vitro şi ulterior de alte nave cu colonişti. Până atunci, Elroy nu se gândise niciodată la acest aspect al colonizării planetelor. Reprezenta o mândrie să fii tatăl a mulţi copii... dar pe Cămin mândria respectivă avea mai puţin înţeles, deoarece nu trebuia să te dovedeşti un geniu, ori să inventezi roata sau altceva, ca să obţii aprobarea. Cu toate acestea, el ar fi avut copii pe două planete.

Pe de altă parte, situaţia de pe Căminul s-ar fi înrăutăţit probabil când Brennan ar fi declanşat starea de război. Războiul nu era niciodată amuzant, şi — Elroy ar fi trebuit s-o ştie — genul acela de război interstelar urma să fie lent şi îndelungat. Ce fel de minte îţi trebuia, ca să plănuieşti cu o sută şaptezeci şi trei de ani în avans?

Aparatul pe care-l construia Brennan era ceva mai înalt decât el, masiv şi cilindric. Se găsea lângă una dintre uşile grele înapoia cărora aşteptau componentele *Protectorului.*

— Vreau să fiu cât mai sigur că pot obţine o polarizare adecvată a câmpului, îi spuse lui Elroy. Altfel, este posibil ca tot *Protectorul* să colapseze în sine.

— Ca şi Kobold, nu? O poţi face?

— Cred că da. Cei din neamul Pak au făcut-o... presupunem noi. Dacă eu n-o pot face, va trebui să presupun că au altă modalitate de a-şi ţine navele în tandem.

— Unde îi va fi locul?

— O să-l ataşez înapoia modulului arsenal. Nava ta se va găsi în spatele cabinei de comandă. Este drept, vom fi niţel cam înşiraţi. Amicii noştri nu vor fi surprinşi că am modificat proiectul navei. Ar fi făcut-o ei înşişi, dacă ar fi avut sculele şi materiile prime necesare.

— Ce te face să crezi că nu le au?

— Nu cred aşa ceva, răspunse Brennan. Mă tot întreb ce anume vor construi, după ce vor afla ce am eu.

După câteva zile, reapăru în observator.

— Am terminat, anunţă el scurt. Pot obţine câmpul de gravitaţie polarizată de care am nevoie. Ceea ce înseamnă că-l poate obţine şi un Pak, ceea ce înseamnă că probabil deja îl utilizează.

— Atunci, suntem gata de desprindere. *În sfârşit!*

— Mai întâi, trebuie să ştiu ce fac cercetaşii Pak. Îţi promit că nu va dura mai mult de douăsprezece ore.

Pe ecranul telescopului, cercetaşii se vedeau sub forma unor punctuleţe verzi, situate la mare distanţă unul de celălalt şi evident mai aproape de Soare. Brennan păruse să ştie cu exactitate regiunea unde să-i caute — la urma urmelor, îi observa de două luni.

— Continuă cu acceleraţia de 3 *g,* spuse el. Se vor opri la Soare. Până aici am avut dreptate în privinţa lor. Să vedem cât de departe pot împinge lucrurile.

— N-ar fi momentul să-mi spui care sunt intenţiile tale?

— Aşa-i. Părăsim *Olandezul Zburător,* chiar acum. La dracu' cu-ncer-carea de a-i convinge că vin dinspre steaua Van Maanen. Oricum, ne văd din unghiul necorespunzător. Voi porni spre Wunderland, cu acceleraţia de 1,08 *g,* pe *care o* voi menţine-o timp de o lună, apoi voi accelera la 2 *g* şi voi începe să virez. Dacă mă vor observa, vor coti după mine, cu condiţia să-i fac să creadă că sunt îndeajuns de periculos.

— De ce..., începu tânărul să întrebe apoi îşi aminti că 1,08 *g* era gravitaţia la suprafaţa Căminului.

— Nu vreau să creadă că sunt un Pak. Nu deocamdată. Este mult mai probabil să urmărească un alien capabil să construiască ori să fure o navă Pak. Şi nu vreau să mă folosesc de gravitaţia Pământului. Ar fi un indiciu.

— De acord, însă acum vor crede că venim de pe Cămin.

Doreşti lucrul ăsta?
— Cred că da.
Căminul nu prea avea de ales în privinţa intrării în război. Elroy oftă. De fapt, cine avea de ales?
— Dacă doi dintre ei îşi continuă drumul spre Soare, întrebă el, iar celălalt pleacă după noi?
— Asta-i frumuseţea. Ei continuă să rămână la opt luni-lumină unul de celălalt. Fiecare dintre ei trebuie să vireze cu opt luni înainte de a-i vedea pe ceilalţi că virează. Revenirea la cursul iniţial îi poate costa încă un an şi jumătate. Până atunci, ar putea hotărî că sunt prea periculos pentru a fi lăsat să scap. — Brennan ridică ochii de pe ecran. — Se pare că nu-mi împărtăşeşti entuziasmul.
— Brennan, abia după doi ani blestemaţi vei şti dacă cercetătorii Pak s-au luat după tine. Un an ca să te observe, plus un an până vei vedea dacă şi-au schimbat cursul.
— Nu-s chiar doi ani, dar e pe aproape. (Sub proeminenţa lor osoasă, ochii lui Brennan erau întunecaţi.) Câtă plictiseală eşti în stare să suporţi?
— Nu ştiu.
— Ţi-aş putea construi o capsulă cu câmp de stază, folosind două torpile cu radon.
Dumnezeule, un respira!
— Hei, asta-i o idee bună! Dar ar înseamnă să arunci radonul, nu-i aşa?
— La dracu', nu! N-aş *face* una ca asta. O să aduc două torpile în cabină, şi între generatoare o să improvizez o carapace metalică.
Conştiinţa îl trase de mânecă pe tânăr.
— Auzi, *tu* simţi în acelaşi fel ca mine? Mă refer la aşteptare... Am putea supraveghea pe rând.
— Termină! Eu aş putea aştepta şi ziua Judecăţii de Apoi fără să clintesc un deget — dacă aş avea o motivaţie.
Elroy râse uşurat. Amânările permanente îi măcinaseră nervii.

***

Capsula de stază era un cilindru din fier moale, măsurând aproximativ doi metri; prin sudarea de cele două torpile cu

radon, lungimea ansamblului era de cinci metri. Fuseseră nevoiţi să-l introducă prin uşa care asigura legătura între bucătărie şi sala de gimnastică.

Elrroy încăpea în el ca într-un sicriu. Îl simţea ca pe un sicriu. Încleşta însă dinţii, stăpânindu-şi cuvintele, în timp ce-l aştepta pe Brennan să închidă chepengul convex.

Acesta scoase un bubuit înfundat.

Eşti sigur că va funcţiona?

Nu fi idioţi Aşa a fost colonizat Căminul. Bineînţeles că va funcţiona. Brennan l-ar fi crezut un papă-lapte.

Aşteptă în întuneric. Şi-l imagină pe Brennan terminând sudurile, testând circuitele şi legăturile, înainte de a cupla contactul. Apoi... n-ar mai fi simţit trecerea timpului. Când chepengul s-ar fi deschis, el ar fi întrebat prosteşte: "N-a funcţionat?".

Gravitaţia îl lovi pe neaşteptate de undeva de sus. Elroy simţi că se lipeşte de fundul capsulei şi nu se mai putu clinti. Icni de şoc şi surpriză. Nu mai trebuia să întrebe — *Protectorul se* afla în zbor, accelerând cu cel puţin 3 *g.*

Chepengul se deschise larg. Brennan îl prinse de subsuori şi-l ridică. Palmele îi erau dure, aidoma unor lame de cuţit. Îl ajută pe Elroy -pe jumătate purtându-l — să se deplaseze până la o cuşetă. Palmele îi coborâră încet până la talia tânărului, aşezându-l în cuşetă.

— Nu-s olog, mârâi Elroy.

— Dar te vei simţi aşa, replică Brennan, aşezându-se cu aceeaşi grijă în cealaltă cuşetă. Au muşcat momeala. Vin după mine. De doi ani, mergem cu 2,16 *g.* Am păstrat valoarea asta redusă pentru că mi-era teamă că vor crede că că-i pot întrece.

— Şi poţi? Ei *cum* se descurcă?

— 6 să-ţi arăt. — Brennan apăsă câteva taste şi un peisaj stelar acoperi ecranul. — îţi voi prezenta în numai zece minute acţiunile din ultimii doi ani, înregistrate prin telescop. În felul ăsta, vei observa mai bine. Vezi navele Pak?

— Da.

Trei puncte verzi, vizibil alungite, vizibil deplasându-se. Brusc, pe ecran, în stânga, apăru o lumină albă puternică — Soarele.

— În timp ce virau, le-am obţinut paralaxa. Acceleraţie mică, dar schimbare rapidă de direcţie. Raza virajului lor a fost

aproape egală cu a noastră. Cred că fiecare navă a cotit separat. Acum au revenit la formaţia tandem şi se apropie de noi cu 5,5 *g.*

— Ai ghicit-o aproape exact.

— Nu uita că am petrecut câteva zile alături de Phssthpok, şi că acesta mi-a fost mentor... M-am gândit că un Pak sănătos poate suporta la nesfârşit 3 *g,* iar 6 *g* timp de cinci ani, apoi ar muri. Ei îşi cunoşteau limitele şi au proiectat navele ca atare.

Trei stele verzi pluteau spre Soare. Una câte una se stinseră şi apărură din nou. Acum, culoarea lor era mai palidă, mai gălbuie. Elroy încercă să se scoale în capul oaselor, dar mâna lui Brennan îl împinse înapoi.

— Aici au început să accelereze.

Tânărul privi încă un minut, însă nu se întâmplă nimic; doar steluţele verzi păreau a străluci mai puternic.

— Aici ne aflăm în momentul de faţă. Imaginile acelea sunt cam la un an-lumină depărtare. Navele însele ar fi cam cu două luni-lumină mai aproape, presupunând că ne urmăresc cu acceleraţie constantă. Peste câteva luni, vom şti dacă vreuna dintre ele s-a întors pe cursul vechi. Dacă nu, perechea din faţă ne va ajunge în aproximativ paisprezece luni, timp scurs la bordul navei. Desigur, însă, că la un moment dat vor începe decelerarea, încercând să ne lovească cu jetul de *frânare,* ceea ce înseamnă că va dura mai mult.

— Paisprezece luni...

— Timp scurs la bordul navei! Vitezele noastre sunt relativiste. Distanţa pe care o vom parcurge în intervalul respectiv va fi mult mai mare.

Elroy clătină din cap.

— În cazul ăsta, am senzaţia că m-ai trezit niţel cam devreme.

— Nu tocmai. N-am nici o idee despre ce mi-ar putea face de la o asemenea distanţă, totuşi nu sunt sigur că nu s-au gândit la ceva. Doresc să fii treaz şi în plenitudinea forţelor, în eventualitatea că se întâmplă ceva cu mine. În plus, vreau să readuc torpilele în arsenal.

— Mi se pare puţin probabil. Ce ţi-ar putea face ţie, care să nu mă omoare şi pe mine?

— Bine! Am avut un alt motiv ca să te trezesc. Ţi-aş fi putut improviza o capsulă de stază de îndată ce am plecat de pe

Kobold. De ce n-am făcut-o?

Elroy se simţea istovit. Oare gravitaţia îi alunga sângele din creier?

— Trebuia să mă antrenez ca să pot lupta, folosindu-mă de nava asta.

— Şi te crezi în stare să lupţi? Parcă eşti o piftie! Când lucrurile vor începe să se deruleze rapid, vreau să fii capabil să te mişti.

Nu se simţea chiar ca o piftie, dar ce naiba!

— Bine. Începem...

— Nici vorbă. Azi nu faci altceva decât să rămâi întins. Mâine vei începe să mergi câte puţin. Imaginează-ţi că ai fost bolnav. (Brennan întoarse capul spre el.) Nu fi supărat. Să-ţi arăt ceva.

Tânărul uitase că se afla în vechea cabină de comandă a lui Phssthpok, al cărei înveliş exterior putea fi făcut transparent după voie, de aceea rămase surprins când peretele deveni invizibil. Apoi privi.

Se mişcau *extrem* de repede. Stelele din spate aveau spectrul deplasat spre roşu-întunecat, aproape negru. Deasupra şi în faţă, culoarea lor predominantă era alb-violet. De la zenit, coborau în jos precum un curcubeu: violet, albastru, verde, galben, portocaliu, roşu, în inele tot mai mari. Efectul era copleşitor; amplificat de faptul că toţi pereţii interiori ai *Protectorului* deveniseră de asemenea transparenţi.

— Până la tine, zise Brennan, nici un om n-a mai văzut aşa ceva, dacă nu vrei să mă consideri şi pe mine om. Priveşte! arătă el Aceea este Epsilon Indi.

— Este în lateral faţă de cursul nostru actual.

— Nu ne îndreptăm direct spre ea. Ti-am spus că intenţionez să cotesc cu nouăzeci de grade în spaţiu, şi există un singur loc unde pot face asta.

— Vom ajunge acolo înaintea cercetaşilor Pak?

— Cred că a doua navă o putem întrece cu puţin. Cu prima va trebui însă să ne luptăm.

***

Elroy dormea zece ore zilnic. De două ori pe zi, întreprindea deplasări lungi — din cabina de comandă până în sala de gimnastică şi înapoi, adăugând în fiecare zi încă un tur. Brennan

îl însoţea, gata să-l ajute. Dacă ar fi căzut greşit, ar fi putut să moară.

Într-adevăr, se *simţea* de parcă ar fi fost bolnav. Nu-i plăcea deloc.

Într-o zi, deschiseră câmpul colector şi — în imponderabilitate, protejaţi de razele gama de către cupola scânteietoare a câmpului colector interior- transportară torpilele cu radon înapoi, în locaşurile din arsenal. În acele două ore, Elroy îşi regăsi forţele şi se bucură de senzaţia respectivă. Apoi reveni la 2,16 *g,* o piftie de două sute de kilograme.

Cu ajutorul lui Brennan, alcătui un calendar al evenimentelor celui mai lung război cunoscut:

33.000 î.Hr.: Phssthpok pleacă de pe planeta Pak.

32.800 î.Hr.: Primul val de emigrare părăseşte planeta Pak.

32.500 î.Hr.: Al doilea val de emigrare.

X: Cercetaşii Pak.

2125 d.Hr.: Phssthpok ajunge la Soare. Brennan devine Protector.

2340 d.Hr.: Răpirea lui Truesdale.

2341 d.Hr Octombrie.: Descoperirea flotei Pak.

2341 d.Hr Noiembrie.: Plecarea Olandezului Zburător. Distrugerea lui Kobold.

2342 d.Hr Mai.: Descoperirea cercetaşilor Pak.

2342 d.Hr Iulie.: Truesdale în stază. Plecarea Protectorului.

În acel punct, relativitatea începea să afecteze datarea. Elroy decise să utilizeze timpul scurs la bordul navei, ţinând seama de faptul că după el îşi ducea existenţa.

2344 d.Hr Aprilie.: Navele Pak încep să vireze.

2344 d.Hr Iulie.: Truesdale iese din stază.

IPOTETIC

2345 d.Hr Septembrie.: Întâlnirea primei nave Pak.

2346 d.Hr Martie.: Virajul de nouăzeci de grade (?). Scăparea de cercetaşii Pak.

2350 d.Hr.: Sosirea la Cămin. Corectarea calendarului, conform timpului real.

Tânărul studie Căminul. De multe decenii, între Pământ şi Cămin se schimbaseră o mulţime de mesaje laser. Acestea conţineau jurnale de bord, biografii, romane şi studii asupra vieţii autohtone. Brennan le citise deja pe toate; la viteza lui de lectură, nu avusese nevoie de avantajul celor doi ani cu care

plecase.
Romanele deţineau un parfum aparte, un ghem de presupuneri nerostite pe care Elroy nu le putuse defini cu exactitate şi-l întrebase pe Brennan despre ele.
Acesta avea o memorie eidetică şi o percepere fină a subtilităţilor.
— Pe de o parte, explică el, este o trăsătură specifică Centurii. Centuranii ştiu că se află într-un mediu artificial şi manifestă faţă de el o atitudine protectoare. Episodul acela din *Ziua cea mai scurtă,* când Ingram este împuşcat pentru că merge pe iarbă, este de fapt preluarea unui fapt real care s-a petrecut în trecutul Căminului. Îl vei găsi relatat în biografia lui Livermore. Cât despre ritualurile lor de înmormântare, acestea au rămas probabil din zilele de început. Nu uita: primii o sută de oameni care au murit pe Cămin se cunoşteau între ei ca fraţii. Pe atunci, moartea oricui era importantă pentru întreaga populaţie a planetei.
— Mda, aşa pare de înţeles ... plus că aveau mai mult spaţiu. Nu trebuiau să utilizeze incinerarea.
— Exact! Există nesfârşite terenuri inutile, dacă nu cumva sunt fertilizate. Cu cât cimitirul se extinde, cu atât se demonstrează mai pregnant cucerirea Căminului de către oameni. Mai cu seamă atunci când copacii şi iarba încep să crească în locuri unde niciodată n-a mai crescut nimic.
Elroy examină ideea respectivă şi constată că-i plăcea. O existenţă pastorală... până la venirea speciei Pak.
— Cei de pe Cămin nu par foarte belicoşi, zise el. Într-un fel sau altul, va trebui să-i punem pe picior de război înainte ca planeta să fie descoperită de cercetaşii Pak.
Brennan însă nu dorea să vorbească despre asta.
— Toate informaţiile noastre au o vechime cuprinsă între *zece* şi o sută de ani. Nu am date suficiente despre Cămin, aşa cum este în prezent. Nu ştim în ce fel a evoluat politica. Am câteva idei... dar va trebui să cântăm după ureche. (Îl bătu cu palma pe spate pe tânăr, care se simţi izbit de un sac cu nuci.) Fruntea sus! Este foarte posibil să n-ajungem niciodată acolo.
Brennan era al naibii de vorbăreţ atunci când avea timpul necesar. Mai mult decât atât: făcea un efort evident să-l distreze pe Elroy. Poate că în acelaşi timp se distra şi el. Era perfect să te referi la un Pak care petrecea câte opt sute de ani într-un

fotoliu-cuşetă de comandă, dar Brennan se născuse şi fusese educat ca om.

Jucau jocuri, folosindu-se de programele stocate în calculator. Brennan câştiga regulat la şah, dame, scrabble şi altele similare. Jocurile de cărţi şi domino se învăţau mai uşor, şi de aceea se concentrară mai mult asupra lor. Brennan continuă şi acum să câştige majoritatea partidelor, poate fiindcă putea descifra expresiile feţei lui Elroy.

Purtară discuţii îndelungate despre filosofie, politică şi despre direcţiile în care se îndrepta omenirea. Citiră foarte mult. Brennan stocase în calculator materiale despre toate planetele locuite, nu doar despre Cămin şi Wunderland. Odată spusese:

— N-am ştiut niciodată unde aş putea ajunge, târându-mă cu o navă avariată, în căutarea unei atmosfere respirabile şi a accesului la facilităţi de reparare. De fapt, nici acum nu sunt sigur.

După câteva luni, Elroy începu să exerseze mai mult şi să doarmă mai puţin. Acum era puternic; nu se mai simţea ca un olog. Nu avusese niciodată muşchi atât de tari.

Iar navele, Pak se apropiau întruna.

Prin twingul dezopacizat, ele erau invizibile, negre pe fundalul cerului negru. Se găseau încă prea departe şi nu toate produsele pe care le emiteau aparţineau spectrului vizibil al luminii. Puteau fi zărite însă la amplificare: scânteierile de histerezis în aripile întinse ale câmpului colector, iar în centru licărirea constantă a propulsiei.

La zece luni după ce Elroy ieşise din capsula de stază, lumina perechii din faţă se stinse. Reapăru peste câteva minute, dar mai palidă şi pâlpâitoare.

— Au intrat în decelerare, explică Brennan.

Peste o oră, propulsia inamicului producea o lumină permanentă, având culoarea roşie a unei emisii de beriliu deplasate spre albastru.

— Va trebui să încep şi eu virajul…

— *Vrei* să te lupţi cu ei?

— Cu prima pereche oricum trebuie s-o fac. Iar dacă virez acum, vom beneficia de o fereastră mai bună.

— Fereastră?

— Pentru virajul de nouăzeci de grade.

— Ascultă, ori îmi explici ce-i cu virajul ăla, ori încetezi să

mai pomeneşti de el.

— Trebuie să-ţi menţin interesul într-un fel, nu? chicoti Brennan.

— Ce intenţionezi să faci? Să ajungi pe orbita unei găuri negre?

— Complimentele mele! Ai fost destul de aproape. Am găsit o stea neutronică lipsită de rotaţie... aproape lipsită de rotaţie. N-aş fi cutezat să mă afund în învelişul de gaze radioactive al unui pulsar, dar steaua de faţă pare să aibă o perioadă de rotaţie lungă şi nici un înveliş de gaze. În plus, este non-luminoasă. Pak-ii vor avea probleme în a o găsi, iar eu mă pot înscrie pe o traiectorie hiperbolică prin câmpul gravitaţional, care să ne ducă direct la Cămin.

Deşi Brennan vorbea cu detaşare, manevra părea extrem de periculoasă. Iar navele Pak se apropiau întruna. După patru luni, prima pereche se zărea cu ochiul liber sub forma unui punct verde-albastru, izolat, pe cerul negru.

Îl priviră, mărindu-şi dimensiunile. Flacăra propulsiei sale descria grafice neregulate pe instrumentele lui Brennan.

— Nu-i prea rău, vorbi acesta. Bineînţeles că ai muri, dacă ai întârzia niţel pe afară.

— Mda.

— Mă întreb dacă se află suficient de aproape ca să-ncerc şmecheria gravitaţională.

Elroy îl privi manevrând comenzile, fără să înţeleagă mare lucru. Brennan nu-i explicase niciodată în ce fel avea să întrebuinţeze arma aceea. Era mult prea delicată, prea intuitivă. Însă peste două zile, lumina verde-albastră pieri.

— I-am tras-o! rosti Brennan, evident satisfăcut. Oricum, am lovit nava din spate. Probabil că s-a prăbuşit în propria-i gaură neagră.

— Asta face arma ta? Colapsează într-o hipermasă generatorul gravitaţional inamic?

— Asta ar trebui să facă. Ia să vedem... — Activă spectroscopul. -Exact! Doar linii de heliu. Nava din spate nu mai există, iar cea din faţă vine cu aproximativ 1 *g.* Va trece trece pe lângă mine mai curând decât se aştepta. Acum i-au rămas doar două opţiuni. Să fugă sau să ne lovească. Cred că va căuta să ne lovească.

— Va încerca să-şi arunce asupra noastră câmpul colector.

Asta ne-ar ucide, nu?

— Exact. Dar şi ea s-ar face praf. Ei bine...

Brennan lansă câteva torpile, apoi începu un viraj.

După două zile, nava conducătoare dispăruse. Brennan readuse *Protectorul* pe cursul iniţial. Totul se petrecuse ca într-una dintre expediţiile neîncununate de succes ale minerului Brennan, atâta doar că durase mai mult.

***

Următoarea întâlnire fu diferită.

Trecură alte şase luni înainte ca ultimii cercetaşi Pak să se apropie; într-o bună zi, erau vizibili cu ochiul liber sub forma a două puncteţe colorate în galben-palid pe cerul negru din spate. Viteza lor coborâse -acum o depăşea doar cu puţin pe cea a *Protectorului.*

De la o depărtare iniţială de opt luni-lumină, perechile de cercetaşi se apropiaseră până ajunseseră la treizeci de ore-lumină una de cealaltă, în spatele *Protectorului.*

— E momentul să mai încerc o dată arma gravitaţională, spuse Brennan.

Lăsându-l să activeze comenzile, Elroy privi în sus spre cei doi ochi galbeni ce scanteiau înapoia umbrei întunecate a propulsiei. Un colţişor al raţiunii îl anunţa că n-avea să zărească nimic timp de două zile şi jumătate.

Se înşelase. Flacăra apăruse de jos, iluminând interiorul cabinei de comandă. Brennan reacţionă instantaneu, apăsând o tastă cu un deget rigid.

Câteva clipe după aceea, rămase încordat, supraveghind cadranele. Treptat, reveni la starea lui normală.

— Reflexele funcţionează perfect, comentă el.

— Ce s-a întâmplat?

— Au făcut-o! Au construit o armă gravitaţională ca a mea. Propria mea armă a colapsat într-o hipermasă, care a început să devoreze cablul. Dacă nu l-aş fi detonat la timp, ar fi absorbit arsenalul. Degajarea de energie ne-ar fi ucis.

Brennan activă tastatura şi începu să verifice elementele de comandă.

— Acum, continuă el, va trebui să ajungem înaintea lor la steaua neutronică. O vom face — dacă ei menţin decelerarea.

— Între timp, cu ce pot trage în noi?
— Cu lasere, mai mult ca sigur. Oricum, au nevoie de lasere grele, ca să comunice cu flotele principale. Voi opaciza twingul. (Acum erau închişi într-o sferă cenuşie, cercetaşii Pak fiind vizibili doar pe ecranul telescopului.) Altceva... nici unul dintre noi nu-i în situaţia de a lansa torpile, pentru că decelerăm. Pentru torpilele mele, ar fi ca şi cum ar urca la deal — nu i-ar putea ajunge de la depărtarea asta. Ei pot ajunge la mine, însă torpilele lor merg în direcţia greşită. Trase din spate, vor traversa câmpul colector.
— Asta-i bine.
— Sigur că da. Evident, dacă nu cumva au o precizie atât de mare încât să ochească nava însăşi. Ei bine, vom vedea!

***

Laserele veniră sub forma a două raze de lumină verde, arzătoare, şi *Protectorul* rămase orb la pupa. O parte a învelişului său exterior se vaporiză în mod înspăimântător. Cel de dedesubt avea o suprafaţă ca oglinda.
— Cu astea nu ne pot face nici un rău, exceptând cazul când ajung mult mai aproape, comentă Brennan.
Torpilele îl puneau totuşi pe gânduri. Începu să execute manevre aleatorii, iar viaţa la bord deveni inconfortabilă din cauza modificărilor de acceleraţie.
De ei se apropia un nor de obiecte având dimensiuni reduse. Brennan deschise larg raza câmpului colector şi se uitară relativ liniştiţi la explozii, deşi unele dintre ele scuturară nava. Elroy le privea aproape fără teamă. Îl nemulţumea sentimentul tot mai acut că Brennan şi Protectorii Pak jucau lin joc complicat, ale cărei reguli le erau perfect cunoscute; un joc precum cele din simulatoarele calculatoarelor. Brennan ştiuse că avea să distrugă navele din faţă, că ceilalţi aveau să-i distrugă arma, că în echivalarea cursurilor de zbor pentru o încleştare finală aveau să fie prea lenţi în a-l prinde, până ce vor descoperi steaua neutronică din faţă...
Cu o zi înainte de-a ajunge la steaua neutronică, una dintre razele verzi se stinse.
— În sfârşit, au văzut-o, zise Brennan. Se orientează pentru trecere, în caz *contrar,* s-ar putea pomeni expediaţi în direcţia

opusă.

— Se găsesc al naibii de aproape, zise Elroy. (Aşa era, într-un sens destul de relativ; distanţa care-i despărţea de *Proiector* era de patru ore-lumină, mai aproape decât era Pluton de Soare.) Şi nu poţi eschiva prea mult, aşa-i? Ne-ar afecta trecerea pe lângă stea.

— Lasă-mă să-mi văd de treabă! mormăi Brennan şi tânărul amuţi. Acceleraţia scăzu rapid la 0,5 *g. Protectorul* coti spre stânga şi

modulul cabinei de comandă se legănă straniu la capătul cablului său. După aceea, Brennan decuplă complet câmpul colector.

— Există un mic înveliş gazos, explică el. Te rog să nu mă baţi la cap o vreme!

Protectorul se afla în cădere liberă, ca o ţintă perfectă.

După opt ore, apărură primele torpile. Probabil că cercetaşii le lansaseră de îndată ce zăriseră stingându-se scânteierea câmpului colector al *Protectorului.* Brennan le evită, întrebuinţând sistemul de direcţionare. Aparent, torpilele expediate de el spre duşman nu avuseseră nici un efect; lumina verde ca veninul a navei aflată în faţă continua să scalde *Protectorul.*

— Aîntreruptşi el câmpul colector, anunţă pe neaşteptate Brennan. Va trebui să oprească şi laserul, când i se vor descărca acumulatorii. -Pentru prima dată după multe ore, privi spre Elroy. — Du-te şi culcă-te! Eşti pe jumătate mort. Ce-o să păţeşti când vom ocoli steaua?

— O să mor de tot, suspină tânărul, aducându-şi cuşeta la orizontală. Trezeşte-mă dacă ne loveşte, te rog. N-aş vrea să scap nimic.

Brennan nu-i răspunse.

***

Peste alte trei ore, steaua neutronică tot nu se zărea.

— Eşti gata? întrebă Brennan.

— Da.

Elroy purta costumul spaţial şi plutea, ţinându-se cu o mână de marginea ecluzei. Somnul încă nu i se dezlipise de pleoape. Visele fuseseră teribile.

— Ieşil

Tânărul ieşi. Prin ecluză nu putea trece decât o singură persoană; când apăru şi Brennan, Elroy se apucase deja de treabă. Brennan se apropiase într-atât pentru a reduce expunerea la radiaţiile provenite din învelişul rarefiat de gaze al stelei neutronice şi pentru a micşora timpul cât cercetaşii Pak puteau trage asupra lor neprotejaţi.

Decuplară cablul ce ducea spre propulsie, apoi îl bobinară pentru a trage spre ei modulul respectiv. Cablul era gros şi greu. Îl încolăceau la partea posterioară a modulului.

Procedară la fel cu cablul ce remorca arsenalul. Elroy se folosea din plin de muşchii săi antrenaţi la 2 *g,* cu adrenalina scăldându-i organismul. Era perfect conştient de radiaţia care-i străbătea corpul. Acum se găsea în război... deşi ceva lipsea. Nu-i putea urî pe ceilalţi. Nu-i înţelegea destul de bine pentru a-i urî. Dacă Brennan ar fi făcut-o, poate că s-ar fi molipsit de la el — dar Brennan nu-şi detesta urmăritorii. Chiar dacă el îl numea război, în realitate era vorba despre un pocher pe mize uriaşe.

Acum, cele trei module ale *Protectorului* pluteau lipite unul de celălalt. Pentru prima dată după ani buni, Elroy intră în nava centurană.

Când se aşeză în faţa comenzilor, o lumină verde inundă cabina. Activă imediat ecranele antisolare.

Brennan pătrunse prin ecluză, răcnind:

— I-am păcălit! Dac-ar fi făcut asta acum o jumătate de oră, ne-ar fi prăjit de viii

— Crezusem că-şi terminaseră rezervele de energie.

— Nu, ar fi fost o prostie, totuşi bănuiesc că erau la nivelul minim. Au crezut că voi aştepta până în ultima clipă şi abia atunci voi decupla navele. Încă n-au habar ce sunt eu! Şi nu ştiu că beneficiez de ajutor. Perfect, mai avem la dispoziţie o ora până va trebui să ieşim. Începe alinierea.

Elroy se folosi de jeturile direcţionale pentru a amplasa nava centu-rană în poziţia a patra, înapoia arsenalului *Protectorului.* Se simţea excelent aflându-se la comenzi, făcând ceva constructiv în războiul lui Brennan. Prin ecranele antisolare, componente *Protectorului* sclipeau verde ca veninul. Începuseră deja să se îndepărteze una de cealaltă sub acţiunea fluxurilor gravitaţionale ale stelei neutronice.

— I-ai dat vreun nume stelei?

— Nu, răspunse Brennan.
— Tu ai descoperit-o şi dreptul respectiv îţi aparţine.
— Atunci o să-i zic Steaua lui Phssthpok. Fii martor! Cred că-i suntem datori cu asta.

*****

DENUMIRE: Steaua lui Phssthpok. Ulterior, redenumită BVS-1, de către Institutul Cunoaşterii de pe Jinx.
CLASIFICARE: Stea neutronică.
MASĂ: 1,3 mase solare.
COMPOZIŢIE: O sferă cu diametrul de 17,5 kilometri de neutro-nium, acoperită de 800 metri de materie colapsată, peste care se află aproximativ 4 metri de materie normală.
GRAVITAŢIA LA SUPRAFAŢĂ: 1,7x 10"g.
OBSERVAŢII: Prima stea neutronică non-radiantă descoperită vreodată. Atipică prin comparaţie cu mulţi pulsari cunoscuţi; totuşi, stelele de tip BVS sunt mai rare decât pulsarii. Este posibil ca BVS-1 să-şi fi început existenţa ca pulsar, cu un înveliş de gaze radiant, cu o sută de milioane până la un miliard de ani în urmă. Ulterior, ea şi-a transferat rotaţia învelişului gazos, disipându-l în decursul procesului.
Aveau să treacă al naibii de rapid pe lângă Steaua lui Phssthpok.
Cele patru module ale *Protectorului căzură* separat. Nici chiar cablul Pak nu le-ar fi menţinut laolaltă. Mai rău chiar: efectul fluxului gravitaţional le-ar fi dispus coliniar cu centrul masic al stelei. Având cablurile intermediare rupte, cele patru module ar fi ieşit pe orbite cu totul diferite.
În felul acesta, nava centurană cu posibilităţi independente de manevră putea fi utilizată la cuplarea celorlalte module după periheliu. Totuşi, Elroy şi Brennan n-o puteau dirija aici. Cabina de comandă se afla în botul navei, mult prea departe de centrul masic.
Elroy ştia toate astea în mod logic. Înainte de a părăsi nava, putu chiar să le *simtă.*
Înainte ca laserul Pak să se stingă, *Protectorul* apăru pe ecran sub forma a trei puncte verzi care se micşorară întruna, până deveniră invizibile. Steaua neutronică era o pată de un roşu-întunecat. Elroy îi simţea efectul de maree gravitaţională

trăgându-l în faţă, apăsându-l în plasa de siguranţă a fotoliului.

— Dă-i drumul, zise Brennan.

Tânărul se eliberă din plasă. Se ridică în picioare pe plasticul transparent al hubloului din botul navei, apoi se căţără pe perete. Treptele fuseseră montate pentru ascensiunea în direcţie opusă. Pătrunderea în ecluză fu dificilă. Peste câteva minute, ar fi devenit imposibilă. Alte minute, şi mareele l-ar fi strivit de hublou, ca pe un gândac sub călcâi.

Fuzelajul era neted, lipsit de mânere. Nu putea să aştepte acolo. Se agăţă de marginea uşii ecluzei, apoi îşi dădu drumul.

Nava se îndepărtă. Elroy zări o minusculă siluetă umanoidă ghemuită în ecluză. Apoi patru sclipiri. Brennan luase una dintre armele de mare viteză şi trăgea spre urmăritori.

Elroy simţea acum mareele gravitaţionale, şoapta unei forţe în interiorul corpului său. Picioarele i se răsuciră spre pata roşie din faţă.

Brennan pornise după el, folosindu-se de jeturile raniţei.

Forţa din interiorul trupului era mai puternică. Mâini blânde îi trăgeau capul şi picioarele în sensuri opuse, încercând să-l rupă în bucăţi. Pata roşie se îngălbenea, luminându-se, venind spre el ca o bilă incandescentă.

***

Rămase pe gânduri aproape o oră. Brennan îl intimidase destul de mult. Se gândi şi se răsgândi, apoi îi spuse tovarăşului său că-l considera nebun.

Se legaseră printr-un cordon de un metru. Cordonul era puternic întins, deşi steaua neutronică rămăsese un punctulet roşu înapoia lor. Iar Brennan continua să aibă arma.

— Nu am îndoieli în privinţa opiniei tale profesionale, zise Brennan. Totuşi, ce anume te-a determinat să afirmi aşa ceva?

— Arma asta. De ce ai tras în nava Pak?

— Voiam s-o avariez.

— Dar n-o puteai *nimeri.* Ţinteai drept spre ea. Te-am văzut. Gravitaţia stelei trebuie să fi curbat traiectoria gloanţelor.

— Gândeşte-te! Dacă într-adevăr sunt sărit de pe fix, ai tot dreptul să preiei comanda.

— Nu neapărat. Uneori, nebunia este preferabilă prostiei. În realitate, mă tem de posibilitatea ca focurile de armă pe care le-

ai tras spre nava Pak să fi avut sens. Tot ceea ce întreprinzi tu are sens, mai devreme ori mai târziu. Dacă şi asta are sens, mă las păgubaş pentru totdeauna.

Brennan căuta nava centurană, folosindu-se de amplificarea video a căştii.

— Să nu faci asta, îl povăţui el. Consider-o ca pe o problemă. Dacă nu sunt nebun, de ce am tras spre nava Pak?

— La naiba! Viteza de ieşire a gloanţelor din ţeavă nu-i *deloc* suficientă... Cât timp am la dispoziţie?

— Două ore şi cincizeci de minute.

— Oho!

Reveniseră deja în cabina izolată a *Protectorului,* urmărind ecranele şi -în cazul lui Brennan — indicaţiile a vreo douăzeci de instrumente. Al doilea tandem Pak cădea spre steaua micuţă în patru module: propulsia, semănând cu o secure cu două tăişuri, apoi o cabină de comandă de forma unei pălării, iar după un interstiţiu de câteva sute de kilometri un modul propulsie mult mai mare şi altă pălărie. Prima dintre pălării tocmai trecea periheliul când steaua neutronică se aprinse brusc.

Cu o clipă în urmă, apăruse pe ecran ca un glob roşu-închis. Acum pe suprafaţa ei se ivise o steluţă alb-albastră. Steluţa se lăţi, pălind; se răspândi pe întreaga suprafaţă, fără să ridice nici un norişor. Contoarele şi acele lui Brennan începură să piuie şi să se agite.

— Asta artrebui să-i ucidă, rosti satisfăcut Brennan. Oricum, probabil că indivizii ăia nu-s prea sănătoşi. Cred c-au acumulat destulă radiaţie în treizeci şi unu de mii de ani-lumină petrecuţi în spatele unui statoreactor Bussard.

— Să-nţeleg că acela a fost un glonte?

— Exact. Un glonte cu cămaşă de oţel. Noi ne deplasăm în sens opus rotaţiei stelei. L-am încetinit suficient ca să fie preluat de câmpul magnetic, care urma şi să-l încetinească şi mai mult, până ce ajungea să lovească suprafaţa stelei. Existau anumite incertitudini. Nu eram tocmai sigur unde anume se va reduce impactul.

— Foarte subtil, căpitane.

— Probabil că nava din spate şi-a dat seama ce se va întâmpla, dar nu putea face absolut nimic.

Acum, flacăra se zărea ca o strălucire de culoarea lămâii pe un flanc al Stelei lui Phssthpok. Brusc, un alt punct alb sclipi la o

margine a ei.
— Chiar dacă prevăzuseră această posibilitate, ei nu puteau fi siguri că eram dotat *cu* o armă. În plus, exista o singură fereastră de curs prin care mă puteau urmări. Sau aruncam ceva, sau nu. la să vedem ce face ultima pereche.
— Aş zice să reasamblăm *Protectorul.* Cred că acolo, în faţă, este propulsia.
— Corect.
Lucrară vreme de câteva ore. *Protectorul* era destul de risipit pe cer. Elroy muncea cu umerii gârboviţi, gata să se ferească de lumina verzuie ucigaşă, dar aceasta nu sosi. A doua pereche de cercetaşi Pak pierise.
La jumătatea drumului, se opriră să privească evenimentele ce se petrecuseră cu o oră în urmă: a treia pereche recuplându-şi navele cu o grabă desperată, apoi folosind preţiosul combustibil de rezervă pentru a accelera şi a se îndepărta de stea.
— Mă gândisem eu, mormăi Brennan. Neştiind ce fel de armă cu viteză variabilă avem, ei nu-şi pot permite să moară acum. Sunt ultimii. Iar *asta* îi pune pe un curs care-i va duce la mama dracului. Vom ajunge la Cămin cu cel puţin o jumătate de an înaintea lor.

***

Elroy Truesdale avusese treizeci şi nouă de ani când, împreună cu Brennan, ocolise Steaua lui Phssthpok. Avea patruzeci şi trei de ani când încetiniră sub viteza de statoreactor, undeva în exteriorul sistemului Epsilon Indi.
În cei patru ani care se scurseseră, existaseră momente când crezuse că va înnebuni.
Ii lipseau femeile. Acum nu-i mai ducea dorul Alicei; ducea dorul *femeilor,* zecilor de femei pe care le iubise, sutelor de femei pe care le cunoscuse doar vag şi miliardelor de femei pe care nu le cunoscuse. Ducea dorul mamei şi surorii lui, mătuşilor şi străbunicilor sale, până la Bunica 'Stelle.
Îi lipseau femeile şi bărbaţii şi copiii şi bătrânii; oameni cu care să se certe, cu care să discute, pe care să-i iubească şi să-i urască. Îşi petrecuse o noapte întreagă plângând pentru toţi locuitorii Pământului, având grijă ca Brennan să nu-l audă;

plângea nu pentru ceea ce le putea face flota Pak, ci pur şi simplu pentru că ei nu erau aici sau pentru că el nu era acolo.

Petrecea perioade îndelungate în cabina lui, cu uşa încuiată. Brennan îi montase un zăvor şi tot el ar fi putut să-l deschidă în treizeci de secunde, ori pur şi simplu să spargă uşa printr-o lovitură de picior; zăvorul avea însă un efect psihologic, pentru care Elroy era recunoscător.

Ducea dorul spaţiului. Pe oricare plajă pământeană, puteai alerga pe fâşia de nisip umed şi întărit dintre apă şi ţărm, până nu-ţi mai rămânea putere decât să gâfâi. Pe Pământ, puteai umbla oricât. În cabina zăvorâtă de la bordul *Protectorului,* Elroy se plimba neîncetat de la un perete la celălalt.

Uneori, în singurătate, îl blestema pe Brennan fiindcă folosise toate torpilele cu radon. Dacă n-ar fi făcut-o, ar fi putut intra în stază. Se întrebă dacă Brennan procedase aşa în mod deliberat, ca să aibă tovărăşie.

Alteori îl blestema pe Brennan fiindcă îl târâse în toată aventura aceasta. Un act stupid din partea unei asemenea inteligenţe. La acceleraţie maximă, *Protectorul ar* fi putut întrece perechea a doua şi a treia de cercetaşi, fără a mai fi nevoit să lupte. Totuşi, 3 *g* l-ar fi afectat pe Elroy Truesdale.

Nu fusese chiar de mare folos în timpul bătăliilor. Oare Brennan îl luase *exclusiv* pentru a-i ţine companie? Sau ca pe un fel de mascotă? Sau... se jucase cu altă idee. Una dintre fiicele lui Brennan se numise Estelle, nu? Era posibil ca aceasta s-o fi botezat pe propria ei fată cu acelaşi nume. Bunica 'Stelle...

Ideea respectivă îl irita — ideea că fusese adus doar pentru că aparţinea descendenţilor direcţi ai Protectorului, o amintire vie a cauzei pentru care lupta Brennan, în scopul menţinerii interesului acestuia faţă de război. Pentru că Elroy avea mirosul cuvenit. Tânărul nu-i pusese niciodată întrebări legate de subiectul respectiv. De fapt, nu dorise să ştie.

— Dintr-un anumit punct de vedere, eşti supus unei absenţe senzoriale, îi spusese Brennan cândva.

Asta se petrecuse cu puţin înainte de a începe decelerarea, după ce încercaseră ceva absolut bizar: Brennan jucase rolurile a cinci experţi din diverse domenii şi cu diverse accente, într-o dezbatere cu şase participanţi despre liberul arbitru opus determinismului. Nu ieşise nimic interesant. Amândoi se străduiseră prea tare.

Elroy îşi pierdea imboldul de a conversa.

— Ai la îndemână tot soiul de divertismente, spusese Brennan, dar nici un interlocutor, cu excepţia mea. Există anumite limite în privinţa iluziilor pe care le poţi obţine din parte-mi. Haide să-ncercăm altceva!

Tânărul nu întrebase despre ce putea fi vorba. Aflase peste câteva zile, când intrase în cabină şi se pomenise privind în jos de pe creasta unui munte.

Acum petrecea acolo mai mult timp ca niciodată. La răstimpuri, Brennan schimba cadrul. Desigur, înregistrările holografice de 270° proveneau din calculator, dar nici un peisaj nu era de pe Pământ. După câteva nereuşite, evitase scenele ce implicau fiinţe; oricum, acestea se comportau ca şi cum Elroy n-ar fi existat, ceea ce era groaznic.

Bărbatul stătea ore întregi privind imaginile vag pământene, dorin-du-şi să fi putut ajunge realmente acolo. Dar nici prea multe ore de vizionare nu-i făceau bine — adesea, trebuia să le deconecteze.

Într-un asemenea moment — cu pereţii din jur reveniţi la calitatea de simpli pereţi — , începuse să se întrebe din nou ce intenţiona să facă Brennan pe Cămin.

Cercetaşii Pak viraseră larg în decursul trecerii lor pe lângă steaua neutronică. Acum, raza uriaşă a orbitei lor îi ducea finalmente spre Cămin; totuşi, acceleraţia de 5,5 *g* nu avea să compenseze timpul pe care-l pierduseră. Prin comparaţie cu *Protectorul,* erau scoşi din cursă. Iar Căminul avea la dispoziţie zece luni ca să se înarmeze pentru sosirea lor.

Un popor paşnic n-ar fi fost deloc uşor de convins să se pregătească pentru o defensivă îndârjită. Avea să treacă destul timp până ce locuitorii transformau fabricile, orientându-le spre producţia de armament. Şi, de fapt, cât de mare putea fi ameninţarea unei perechi de nave Pak?

— Sunt sigur că ele pot distruge o planetă, îi răspunsese Brennan. O planetă reprezintă o ţintă mare şi sistemele ecologice sunt delicate, iar planeta nu se poate eschiva ca o navă. În plus, probabil că cercetaşii au fost proiectaţi astfel încât să *distrugă* planete. Dacă n-o pot face, ia ce mai sunt buni?

— Vom avea la dispoziţie mai puţin de un an ca să ne pregătim.

— Nu-ţi face griji. Timp este destul. Căminul are deja lasere

de comunicaţii, care pot ajunge la Pământ. Asta spune lucruri bune despre precizia şi puterea lor. Le vom folosi ca tunuri. În plus, eu deţin proiectele unor arme gravitaţionale.

— Dar vor fi de acord să le construiască? Este vorba despre indivizi paşnici, care trăiesc într-o societate stabilă!

— Îi vom convinge.

Stând în cabina lui şi privind un peisaj pustiu de furtună, Elroy se minuna de optimismul lui Brennan. Nu mai ştia felul în care gândeau Prăsitorii? "Am încetat să mai risc", îi spusese cândva Brennan. Oare?

Pe Cămin nu existase niciodată vreun război... conform înregistrărilor comunicărilor cu Pământul. Literatura cultivată acolo aborda rareori violenţa. Coloniştii folosiseră detonatorii cu fuziune doar pentru a amenaja viitoarele porturi, însă după ce le construiseră pe acestea, desfiinţaseră fabricile de explozibili.

Oare Brennan găsise în literatura lor o violenţă ascunsă, pe care Elroy n-o descoperise?

Într-o bună zi, tânărul ajunsese la concluzia că exista o soluţie.

Soluţia respectivă îl îngrozise. Nu i-o menţionase niciodată lui Brennan. Se temuse că reprezenta dovada propriei sale nebunii. În mod deliberat, reluase discuţiile cu Brennan; căutase să se preocupe de cursul foarte previzibil al ultimilor cercetaşi Pak, oferise sugestii privind peisajele de pe pereţii cabinei sale, jucase domino şi cărţi. Făcuse multe exerciţii fizice. Se transformase într-un munte de muşchi. Uneori, se simţea uluit de felul cum arăta.

— Învaţă-mă stilul de luptă Pak, îi ceruse odată lui Brennan.

— În nici un caz, îi răspunsese acesta.

— Nu se ştie când voi avea nevoie. Dacă un Pak doreşte vreodată să ia prizonier un Prăsitor...

— Bine, haide! O să-ţi arăt.

Degajaseră un spaţiu în sala de gimnastică şi se luptaseră. Într-o jumătate de oră, Brennan îl "ucisese" de vreo treizeci de ori, executând loviturile de karate cu o precizie diabolică. După aceea, îl lăsase pe Elroy să-l lovească de câteva ori. Pământeanul plasase lovituri ucigătoare cu un entuziasm sălbatic pe care Brennan poate că l-ar fi considerat remarcabil. De fapt, chiar recunoscuse că unele dintre ele îl duruseră. Tânărul se lămurise deja.

Cu toate acestea, şedinţele de luptă deveniseră parte a programului lor zilnic.

Existau o mulţime de modalităţi de a-şi omorî timpul. Iar timpul trecea... Uneori, se târa, îngrozitor de lent, dar întotdeauna trecea.

***

În sistemul Epsilon Indi exista un corp cu masa lui Jupiter. Epsilon Indi V fusese botezat Godzilla şi se afla mult în afara cursului *Protectorului,* când acesta frână cu cinci mii de kilometri pe secundă. Brennan făcu totuşi un scurt ocol, pentru a-i arăta pământeanului o panoramă uluitoare.

Trecură pe lângă o sferă scânteietoare şi translucidă din cristale de gheaţă. Era punctul troian al Godzillei şi semăna cu un gigantic ornament de brad de Crăciun; pentru Elroy, însă, reprezenta un semn de bun-venit. Începu să creadă că era posibil să reuşească.

După două zile, la 1.500 km/secundă, câmpul colector nu mai avea nici o utilitate. Brennan îl decuplă.

— În patruzeci şi două de ore suntem la Cămin, anunţă el. Aş putea să plonjez spre soarele lor şi să utilizez câmpul colector în vântul solar, dar ce naiba! Avem destul combustibil şi simt cumva că de-abia aştepţi să asolizăm.

— Curios, nu? rânji Elroy. Să nu crezi că nu mi-ar fi făcut plăcere tovărăşia ta.

Pe ecranul telescopului apăruse Căminul. Planeta semăna cu Pământul: pe fundalul albastru-închis se învolburau bulgări albi de nori, contururile continentelor fiind aproape invizibile. Elroy simţea un zvâcnet în beregată. În ultimul an, pereţii cabinei proiectaseră numai peisaje de pe Cămin.

— Ia zi, aşteptăm să vină băştinaşii, sau coborâm pur şi simplu? întrebă el

— Mă gândisem să pun *Protectorul* pe o orbită mai îndepărtată şi să coborâm cu nava ta. S-ar putea să avem nevoie de ea pentru realimentarea *Protectorului.* Localnicii n-au prea exploatat resursele asteroizilor. Este posibil să nu aibă cargoboturi.

— Bine. Totuşi, înainte să activezi sistemul de propulsie, poate că ar fi bine să mă duc la nava centurană şi s-o verific

pentru lansare.
Brennan îl privi o clipă. Era genul de căutătură întrebătoare, care uneori îl făcea pe Elroy să presupună că făcuse o sugestie prostească. Cu toate acestea, acceptă:
— De acord. Asta va economisi nişte timp. Anunţă-mă când ajungi înăuntru.

***

Căminul se vedea deja cu ochiul liber, o lumină albă, nu departe de soare. Elroy pătrunse în cabină, îşi scoase costumul, se aşeză înaintea comenzilor şi vorbi cu Brennan. În scurt timp, *Protectorul* îşi activă propulsia, apropiindu-se de planetă cu o acceleraţie egală cu gravitaţia de pe suprafaţa acesteia.
Elroy începu inspecţia cu sistemul de susţinere a vieţii. Totul era în regulă. Conform indicaţiilor instrumentelor, sistemul de propulsie nu avea probleme; tânărul se temuse ca nu cumva forţele gravitaţionale din jurul Stelei lui Phssthpok să fi afectat alinierea tubului propulsor. Până atunci, nu avuseseră ocazia să verifice acest detaliu. Nici n-o puteau face până ce nava centurană nu se decupla de *Protector.*
Nu exista un echipament de asolizare care să necesite o testare. Aveau să coboare într-un port; în realitate, urma să fie o amerizare.
Programă o numărătoare inversă de douăsprezece ore, după care se întinse să tragă un pui de somn. Deja, Brennan luase probabil legătura cu autorităţile portuare de pe Cămin. Peste încă douăsprezece ore...
Dormi puţin şi iepureşte, într-o gravitaţie egală cu cea a planetei. Se deşteptă în lumina slabă, amintindu-şi suspiciunea lui stranie faţă de Brennan. Pe chip i se întipărise un surâs.
Îşi revăzu toate gândurile... aşteptându-se să-şi dea seama cât de ridicole erau. Fusese paranoic. Nici un om nu putea trăi timp de şase ani încuiat într-o încăpere alături de o creatură nu tocmai umană.
Îşi reexamină suspiciunile şi i se părură logice. Ideea continua să fie oribilă, totuşi nu putea descoperi eroarea de raţionament.
Asta îl nelinişte a.
Tot nu cunoştea gândurile lui Brennan referitoare la Cămin.

Se sculă şi se plimbă prin navă. Găsi ceva adus de Alice la bord cu mult timp în urmă: vopsele pentru un costum spaţial. Costumul său nu fusese niciodată pictat. Elroy îl întinse pe un fotoliu şi rămase înaintea lui, aşteptând inspiraţia. Dar singura idee care îi venea era a unei ţinte fluorescente.

Fraier! Dacă avea dreptate... dar era imposibil.

Îl apelă pe Brennan. Să *discute pe faţă...*

— Aici totul este în regulă, zise Brennan. Cum stă treaba la tine?

— Aş zice gata de decolare — fără să fi testat în condiţii reale.

— Perfect.

Elroy constată că încerca în mod prostesc să descifreze expresii pe chipul rigid.

— Brennan, nu ţi-am spus până acum, dar cu câtva timp în urmă m-am gândit la ceva...

— Acum vreo doi ani şi jumătate? Am bănuit că te obseda ceva... pe lângă lipsa unui harem.

— Poate că sunt nebun, spuse tânărul. Poate că am fost nebun atunci. M-am gândit că ţi-ar fi fost mult mai uşor să-i convingi pe locuitorii Căminului să te sprijine în război, dacă mai întâi...

Fu cât pe ce să nu mai continue. *În mod sigur,* însă, Brennan se *gândise* la asta.

— Dacă, mai întâi, ai fi însămânţat planeta cu arborele-vieţii.

— N-ar fi fost frumos din partea mea.

— Nu, n-ar fi fost. *Te rog,* însă, vrei să-mi explici de ce nu-i logic?

— Ar dura prea mult până s-ar obţine o recoltă serioasă.

— Aşa-i, oftă uşurat Elroy după care urmă: Aşa-i, şi totuşi nu mi-ai permis accesul în sera hidroponică. Era oare posibil să mă infectez cu vreun virus de acolo?

— Nu. Mirosul te-ar fi copleşit şi ai fi mâncat ceva.

— Acelaşi lucru era valabil şi pentru grădina de pe Kobold.

— Exact.

— Grădina prin care eu şi Alice ne-am plimbat, fără să simţim absolut nici un miros.

— Acum eşti mai în vârstă, idiotule! îşi pierdu răbdarea Brennan.

— Da, sigur că da. Iartă-mă, ar fi trebuit să-mi dau seama şi

singur de toate astea... *(Brennan îşi pierdea răbdarea? Brennan? Şi...)* La dracu', eram numai cu *o lună* mai vârstnic când mi-ai spus să nu intru niciodată în sera hidroponică a *Olandezului Zburător!*

— Vezi cum vorbeşti! zise Brennan şi întrerupse legătura.

Elroy se întinse în fotoliul-cuşetă. Era pur şi simplu deprimat. Indiferent ce fel de creatură ar fi fost, Brennan îi fusese prieten şi aliat. Acum...

Brusc, *Protectorul* zvâcni cu o acceleraţie de 3 *g.* Tânărul fu strivit în cuşetă. Câteva secunde, rămase paralizat de şoc. Apoi, cu toate forţele braţului său drept, masiv acum, atinse comenzile şi găsi un buton roşu.

Acesta se afla sub un capac de protecţie transparent.

Cheia era în buzunarul iui. Elroy scotoci după ea, blestemând întruna în şoaptă. Brennan dorea să-l imobilizeze. N-avea să reuşească. Se împinse împotriva forţei ce-l apăsa de trei ori mai tare decât gravitaţia terestră, descuie capacul şi apăsă butonul.

Cablul care-l lega de *Protector* detonă, eliberându-l. Începu să cadă liber.

Avu nevoie de un minut ca să activeze propulsia şi începu un viraj de nouăzeci de grade. *Protectorul* n-ar fi putut în nici un caz să execute o întoarcere cu aceeaşi rază ca a navei mai mici. Prin hublou, zări flacăra propulsiei *Protectorului* plutind în lateral.

Apoi, flacăra se stinse.

De ce decuplase Brennan propulsia?

Nu conta. Pasul următor: laserul de comunicaţii, pentru a avertiza Căminul. Presupunând că avea dreptate... totuşi, acum nu îndrăznea să presupună nimic altceva. Ulterior, era posibil ca Brennan să se disculpe: se putea preda autorităţilor de pe Cămin, purtând doar un costum spaţial şi afirmând că Elroy înnebunise. Poate c-ar fi fost adevărat.

tânărul îndreptă laserul spre Cămin şi începu să-l regleze fin. Cunoştea frecvenţa dorită şi punctul... dacă se găsea de partea cuvenită a planetei. Oare ce făcea Brennan acum? Ce *putea* face? Asta era ceea ce ar fi trebuit să facă. Un Protector dispunea de prea puţin liber arbitru, dar în arsenalul *Protectorului* existau toate invenţiile iadului. Brennan intenţiona să-l ucidă pe Roy Truesdale.

Se părea că planeta nu-i prezenta faţa dorită. Colonia umană

era mare, de dimensiunile unei ţări mijlocii, totuşi nu se zărea aici. Şi unde se afla raza ucigaşă a lui Brennan? *Trebuia* s-o folosească.

Propulsia *Protectorului* continua să fie decuplată. Nu încerca să-l urmărească.

Oare Brennan se mai afla la bordul navei sale?

Elroy întrezări atunci o posibilitate. Iraţională, poate, însă nu mai avea timp de gândire; sări din fotoliu şi coborî o scăriţă. Armele se aflau în ecluză, iar uşa exterioară rămăsese deschisă. Elroy se repezi înăuntru, smulse un laser de pe perete şi sări înapoi înainte ca uşa să se închidă îndărătul său.

Dar uşa nu se clintise.

Dacă Brennan nu se mai găsea la bordul *Protectorului...*

Atunci, iraţional, aşa cum cu siguranţă era, el trebuia să încerce să salveze situaţia şi pe Elroy Truesdale. Pentru asta, trebuia să intre în nava centurană. 6 acţiune de un eroism imposibil... totuşi, tânărul şi-l putea închipui programând decuplarea automată a propulsiei *Protectorului,* apoi pornind spre nava centurană de îndată ce fusese detonat cablul. Coborând pe fuzelaj şi sudând un cordon, înainte ca pământeanul să fi accelerat. După aceea, ţinându-se de cordon, s-ar fi apropiat de ecluză.

Imposibil? Ce era imposibil pentru Brennan? Elroy ţinu arma pregătită, aşteptând închiderea uşii interioare a ecluzei.

Răspunsul veni sub forma urletului şi străfulgerării dinapoia sa. În ţiuitul ascuţit al aerului ce părăsea nava, monstrul-Brennan străpunse fuzelajul exterior în dreptul toaletei, ieşi pe uşa acesteia şi o închise în urmă. Uşa nu era construită din blindaj; se curbă datorită presiunii, totuşi rezistă.

Elroy ridică arma.

Brennan azvârli ceva. Obiectul zbură prea rapid ca să fie zărit şi-l lovi pe tânărîn antebraţul drept. Osul se sparse precum cristalul. Şocul îl răsuci pe jumătate pe Elroy, iar braţul i se bălăngăni din umăr, inert. Laserul ricoşă din perete şi se întoarse către el.

Îl prinse cu mâna stângă şi-şi încheie răsucirea.

Brennan stătea uşor aplecat, ca un luptător pe saltea. Ţinea în mână un disc de carbon de mărimea unui puc de hochei.

Elroy îşi schimbă priza pe patul laserului. De ce nu-şi lansa Brennan arma? Ajunse cu degetul pe trăgaci. *De ce nu-şi lansa*

Brennan arma? Trase.

Brennan sări în lateral, incredibil de rapid, totuşi nu cu viteza luminii. Elroy mişcă raza după el. Aceasta îi traversă corpul puţin mai jos de talie.

Protectorul căzu, retezat în două.

Braţul nu-l durea absolut deloc pe Elroy, însă zgomotul căderii lui Brennan îi făcu pe neaşteptate rău. Îşi examină braţul. Atârna, umflat ca un pepene, iar sângele curgea din locul în care un os străpunsese pielea. Se întoarse cu privirea spre Brennan.

Ceea ce rămăsese din acesta se ridică în braţe şi porni către el.

Elroy se clătină şi se rezemă de perete. Cabina se rotea în jurul său. Era în stare de şoc. Surâse, în vreme ce Brennan se apropia, şi rosti:

— Touche, monsieur.

— Eşti rănit, zise Brennan.

Obiectele deveneau cenuşii, îşi pierdeau culorile. Tânărul fu conştient că Brennan îi rupse cămaşa, ca să-i lege un garou sub umăr. Protectorul vorbea cu glas egal, monoton, indiferent dacă se aştepta sau nu ca Elroy să-l audă:

— Te-aş fi putut ucide, dacă nu mi-ai fi fost rudă. Eşti un prost fără margini! Roy, ascultă-mă, trebuie să trăieşti. S-ar putea ca ei să nu creadă datele existente în calculator. Roy? La dracu', ascultă-mă!

Roy leşină.

Delira pe durata majorităţii evenimentelor ce urmară. Izbuti, totuşi, să îndrepte nava spre Cămin, dar tehnica lui era stângace şi ajunse pe o orbită de eliberare de pe planetă. Navele ce veniră să-l salveze fuseseră concepute să exploreze sistemul planetar interior. Reuşiră să-l recupereze pe el, corpul lui Brennan şi calculatorul de la bordul *Protectorului.* Nava în sine trebui abandonată.

Starea braţului său părea o explicaţie suficientă pentru coma în care-l găsiră. Abia după o vreme, înţeleseră că boala lui se datora altui motiv. In momentul acela, doi dintre piloţi se molipsiseră deja.

PROTECTOR

"Puiul este modalitatea prin care se înmulţesc ouăle."
Samuel Butler

Fiecare protector uman trebuie să se trezească aşa. Un protector Pak descoperă conştient, pentru prima dată. Un Protector uman are amintiri umane. El se trezeşte cu mintea limpede, îşi aminteşte şi se gândeşte oarecum stânjenit: *Am fost un Idiot.*

Tavan alb, cearşafuri curate şi aspre peste salteaua moale. Ecrane mobile şi pastelate de ambele părţi ale patului. În faţă, o fereastră; prin ea, zăream o pajişte neregulată, presărată cu copăcei contorsionaţi, totul fiind scăldat într-o lumină solară prea portocalie pentru Pământ. Facilităţi rudimentare şi multe spaţii deschise; mă aflam într-o cameră de spital şi fusesem idiot. Dacă Brennan ar... dar nu trebuia să-mi fi spus nimic. Evident, după ce ajunsese atât de aproape de Cămin, se infectase în mod deliberat. Era suficient ca el, sau cadavrul lui, să ajungă pe planetă. Mă contaminase şi pe mine, urmând aceeaşi logică.

Îmi povestise cea mai mare parte a lucrurilor. Ceea ce încercase, de fapt, dincolo de marginea Sistemului Solar, cu proviziile de arborele-vieţii abandonate pe Marte, fusese să obţină o variantă a virusului arborelui-vieţii, care să poată creşte în mere, în rodii sau în alte fructe. Obţinuse în cele din urmă o mutaţie care se dezvolta în ignamele crescute în sol îmbunătăţit cu oxid de taliu. În decursul experimentărilor, însă, descoperise sau creease o mutaţie care se dezvolta în om.

Asta intenţionase să trimită pe Cămin.

Un atac viclean şi afurisit pentru colonia lipsită de apărare. Probabil că un astfel de virus nu s-ar fi mărginit la limita de vârstă, ci i-ar fi ucis pe toţi care nu se găseau între — cu aproximaţie, desigur — patruzeci şi şaizeci de ani. Căminul ar fi ajuns o planetă populată de Protectori fără copii, iar Brennan ar fi beneficiat astfel de o armată perfectă.

M-am sculat, speriind o infirmieră. Se afla de cealaltă parte a unui perete de plastic flexibil. Eram izolaţi, datorită infecţiei noastre. Existau două şiruri de paturi, iar în fiecare pat se afla câte un Protector pe

jumătate transformat, dând semne de înfometare. Probabil că toţi proto-Protectorii de pe Cămin se aflau în această încăpere. Douăzeci şi şase de persoane.

Şi acum?

Am căzut pe gânduri, în vreme ce infirmiera a adus o doctoriţă, care a îmbrăcat un costum presurizat. Aveam timp suficient. Gândurile mele erau atât de rapide! Majoritatea problemelor nu rămâneau probleme atâta timp încât să devină interesante. Am verificat lanţul raţionamentelor lui Brennan, apoi l-am reluat de la început. Deocamdată, trebuia să cred spusele lui despre specia Pak. Tabloul pe care mi-l zugrăvise nu prezenta nepotriviri; dacă minţise, o făcuse în mod sclipitor, dar eu nu vedeam nici un motiv de minciună. Observasem în mod direct navele Pak... prin instrumentele lui Brennan. Ei bine, le puteam verifica pe acestea, proiectând în mod independent generatorul gravitaţional.

O tânără blondă a pătruns printr-o ecluză improvizată. Am înspăimântat-o, întrucât eram nu numai hidos, ci şi mobil. Politicoasă, a încercat să-şi mascheze sentimentele.

— Avem nevoie de hrană, i-am spus. Toţi. Aş fi fost deja mort, dacă n-aş fi avut un exces de masă musculară atunci când m-am infectat.

Ea a încuviinţat din cap şi i s-a adresat infirmierei printr-un laringo-fon.

M-a consultat din punct de vedere fizic. Cele aflate au tulburat-o profund. Conform majorităţii legilor medicinei, ar fi trebuit să fiu mort sau paralizat de artrită. Am executat nişte exerciţii calistenice, ca să-i demonstrez că eram sănătos, dar m-am reţinut parţial, ca să nu ştie cu exactitate cât de sănătos.

— Nu-i o boală care să ne afecteze mobilitatea, i-am explicat. Vom fi capabili să ducem o viaţă normală, după ce infecţia va dispărea. Afectat este doar aspectul exterior. Aţi observat asta, nu?

Ea s-a îmbujorat. Am privit-o, cum se lupta cu sine însăşi, neştiind dacă era cazul să-mi spună că-mi pierdusem orice speranţă privind relaţiile sexuale normale. A decis că deocamdată nu puteam suporta şocul acestei veşti.

— Va fi nevoie să faceţi unele adaptări, mi s-a adresat cu delicateţe.

— Presupun.

— Boala aceasta este de origine terestră?

— Nu, din fericire provine din Centură. Astfel este mai uşor de controlat. De fapt, noi crezuserăm că a dispărut. Dacă aş fi ştiut că exista cea mai mică probabilitate... ei bine...

— Sper să-mi puteţi spune ceva despre tratament. N-am izbutit să-l vindecăm pe nici unul dintre voi. Toate încercările noastre nu au făcut decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile. Deja au murit trei oameni! Starea celorlalţi n-a părut să se agraveze, de aceea v-am lăsat în pace.

— Este bine că v-aţi oprit înainte de a ajunge la mine.

Doctoriţei i s-a părut că era un răspuns crud. Dacă ar fi ştiut adevărul... Eram singurul om de pe Cămin care auzise de cuvântul *Pak.*

Am petrecut următoarele zile hrănindu-i cu sila pe ceilalţi pacienţi. Singuri nu voiau să mănânce; hrana obişnuită nu avea gustul arborelui-vieţii. Cu toţii erau pe moarte. Brennan ştiuse ce făcuse când mă îmboldise să acumulez excesul acela de masă musculară.

Între timp, am aflat tot ce am putut despre activităţile de pe Cămin. Am accesat benzile din biblioteca spitalului. Am stabilit o posibilă apărare împotriva unui atac Pak, folosind o cifră probabilă de două milioane de Prăsitori — ar fi trebuit să instaurăm o dictatură, nu mai era timp pentru altceva, şi aveam să pierdem o parte a populaţiei — şi exact douăzeci şi şase de Protectori. Am stabilit şi variante de apărare, cu douăzeci şi doi sau douăzeci şi patru de Protectori, în cazul în care nu toţi aveam să supravieţuim tranziţiei. Acestea erau însă doar extrapolări mentale. Douăzeci şi şase nu era îndeajuns, nu tocmai îndeajuns, nu din ceea ce putusem afla despre nivelul civilizaţiei de pe Cămin.

Când ceilalţi pacienţi aveau să se trezească, le puteam prezenta problema. Ei ştiau mai multe despre Cămin, aşa că exista posibilitatea să ajungă la soluţii diferite de ale mele. Am aşteptat. Era timp destul. Cercetaşii Pak se aflau la nouă luni depărtare.

Am imaginat modalităţi de distrugere a Căminului, folosind o pereche de cercetaşi Pak. Ani reproiectat *Protectorul,* utilizând cele aflate despre duşmani de la Brennan.

După şase zile, pacienţii au început să se trezească. Eram douăzeci şi patru. Medicii Martin şi Cowles se molipsiseră de la

pacienţii lor, iar acum se aflau în plină transformare.

Era minunat să poţi vorbi cu persoane ale căror minţi o egalau pe a mea. Sărmanul Brennan... Vorbeam rapid, ştiind că viteza şi accentul meu de planetar mă făceau de neînţeles pentru orice Prăsitor care ar fi tras cu urechea. În timp ce eu vorbeam, ei se mişcau prin încăpere, testându-şi muşchii şi corpurile; cu toate acestea, ştiam cu precizie că nu scăpau nici un cuvinţel. După ce am terminat, am petrecut câteva ore discutând situaţia.

Trebuia să aflăm dacă era posibil ca Brennan să fi înscenat apariţia flotei şi a cercetaşilor Pak. Am avut noroc. Len Bester era mecanic de propulsii cu fuziune şi era în stare să proiecteze un generator gravitaţional. A spus că-l poate construi, ne-a expus suficientă teorie ca să ne convingă şi ne-a explicat cum se putea comporta acesta. Am decis să acceptăm telescopul gravitaţional al lui Brennan şi flota Pak. Existau şi modalităţi în care ar fi reuşit să însceneze ceea ce văzusem. Nu puteam întreprinde altă verificare a relatării lui Brennan, cu excepţia coerenţei ei interne, pe care am verificat-o de asemenea.

Ne-am alcătuit planurile în consecinţă.

Am trecut prin ecluza de plastic şi ne-am răspândit în spital. Totul s-a sfârşit înainte ca personalul medical să înţeleagă ce se întâmplase, l-am izolat, în aşteptarea momentului când virusul arborelui-vieţii avea să le inducă starea de pasivitate. Mulţi doreau să continue să-şi îngrijească pacienţii, l-am lăsat s-o facă, dar a trebuit să distrugem depozitul de medicamente. Exista pericolul ca atunci când oamenii cădeau la pat din cauza virusului, alţii să le afecteze fiziologia prin strădaniile de a-i trata.

Poliţia din Claytown a înconjurat imediat spitalul; puteam fi siguri însă că toţi cei dinăuntru erau infectaţi. Noaptea, am evadat.

În zilele ce au urmat, am atacat spitalele, farmaciile şi fabrica de medicamente. Am distrus postul de televiziune, pentru a încetini răspândirea veştilor. Oamenii arfi intrat în panică dacă ar fi aflat că apăruse o maladie nouă, care punea stăpânire pe minţile victimelor, pentru ca apoi să se răspândească în mod inteligent. Adevărul li s-ar fi părut la fel de oribil.

Am întâlnit destulă panică. Populaţia Căminului s-a luptat, de

parcă ar fi avut în faţă diavoli scăpaţi din iad. Zece dintre noi au murit în felul acesta, deoarece nu puteau ucide Protectori potenţiali.

Alţi şase dintre noi au fost prinşi în vreme ce încercau să-şi salveze familiile, echipându-le cu costume sau corturi presurizante, pentru a le izola de virus, şi ascunzându-le. N-a fost nevoie să-i omoram, l-am închis până ce Prăsitorii respectivi au murit sau au intrat în tranziţie.

Într-o săptămână, totul s-a terminat.

Peste trei săptămâni au început să se trezească.

Ne-am apucat să construim liniile de apărare.

***

Mi s-a părut logic să prezint raportul acesta sub forma unui roman. O bună parte din el este speculaţie. Nu i-am cunoscut niciodată pe Lucas Garner, Nick Soni, Phssthpok, Einar Nilsson şi ceilalţi. Puteţi crede că Truesdale a existat cu adevărat, pe considerentul că eu n-aş minţi fără un motiv. Restul este, probabil, destul de exact.

Cu toate acestea, Brennan a spus-o primul: "Nu sunt convins că mai am dreptul la numele cu care m-am născut". Elroy Truesdale a fost altcineva. Elroy Truesdale ar fi murit — şi s-ar fi aşteptat să moară —, încercând să oprească ceea ce am făcut eu pe Cămin.

Avem motive întemeiate să nu expediem această relatare spre spaţiul locuit de oameni — cel puţin, nu deocamdată. Brennan a avut dreptate: existenţa Protectorilor ar afecta dezvoltarea civilizaţiei umane. Este preferabil să consideraţi Căminul o colonie ghinionistă, distrusă de o maladie. Dacă molima aceea ar afecta şi alţi exploratori, aceştia fie că vor muri în perioada de tranziţie, fie că se vor trezi ca Protectori, vor privi în jur şi vor ajunge la aceeaşi concluzie ca şi noi. Un Protector se bucură prea puţin de liberul arbitru.

Rămâne, totuşi, problema flotei Pak, deşi cercetaşi Pak nu mai există. (A fost extrem de amuzant. Am ridicat pe toată planeta aşezări false, doar lumini de oraşe, linii de autostrăzi şi surse de fuziune, care să reprezinte centralele energetice. Agresorii noştri nu s-au gândit nici o clipă că am fi fost capabili să sacrificăm Căminul.) Mai mult ca sigur că am putea distruge

această flotă, dar câte vor mai veni după ea? Navele celei de-a doua flote erau cumva reproiectate, îmbunătăţite? Dacă vom supravieţui atât de mult, va trebui să le luăm urma îndărăt, până la explozia din nucleul galactic. Dacă vom pierde una sau alta dintre bătălii, atunci un supravieţuitor va expedia relatarea aceasta către toate corpurile cereşti pe care trăiesc oameni.

Iar în acest caz:

Brennan trebuie să fi ascuns flacoane conţinând virusul în locuri unde pot fi găsite. Verificaţi duplicatul Stonehenge. Căutaţi un container aflat pe orbita unei sfere de neutroniu. Dacă nu aveţi succes, cala navei lui Phssthpok se găseşte tot pe Marte. Verificaţi pereţii, căutând resturi de rădăcini care să conţină virusul arborelui-vieţii inactiv. Dacă nu aveţi succes, Căminul este într-o stare destul de jalnică pentru a fi colonizată, dar atmosfera abundă în virusul acela. Nu transformaţi în Protectori persoane care au copii.

Veţi fi mai inteligenţi decât ei. Îi puteţi distruge. Dar nu aşteptaţi! Dacă veţi citi aceste rânduri, înseamnă că o flotă Pak îndeajuns de puternică pentru a ne fi distrus va urma acest mesaj laser cu o viteză apropiată de cea a luminii. Daţi-i drumul!

La revedere si noroc! Vă iubesc!
